

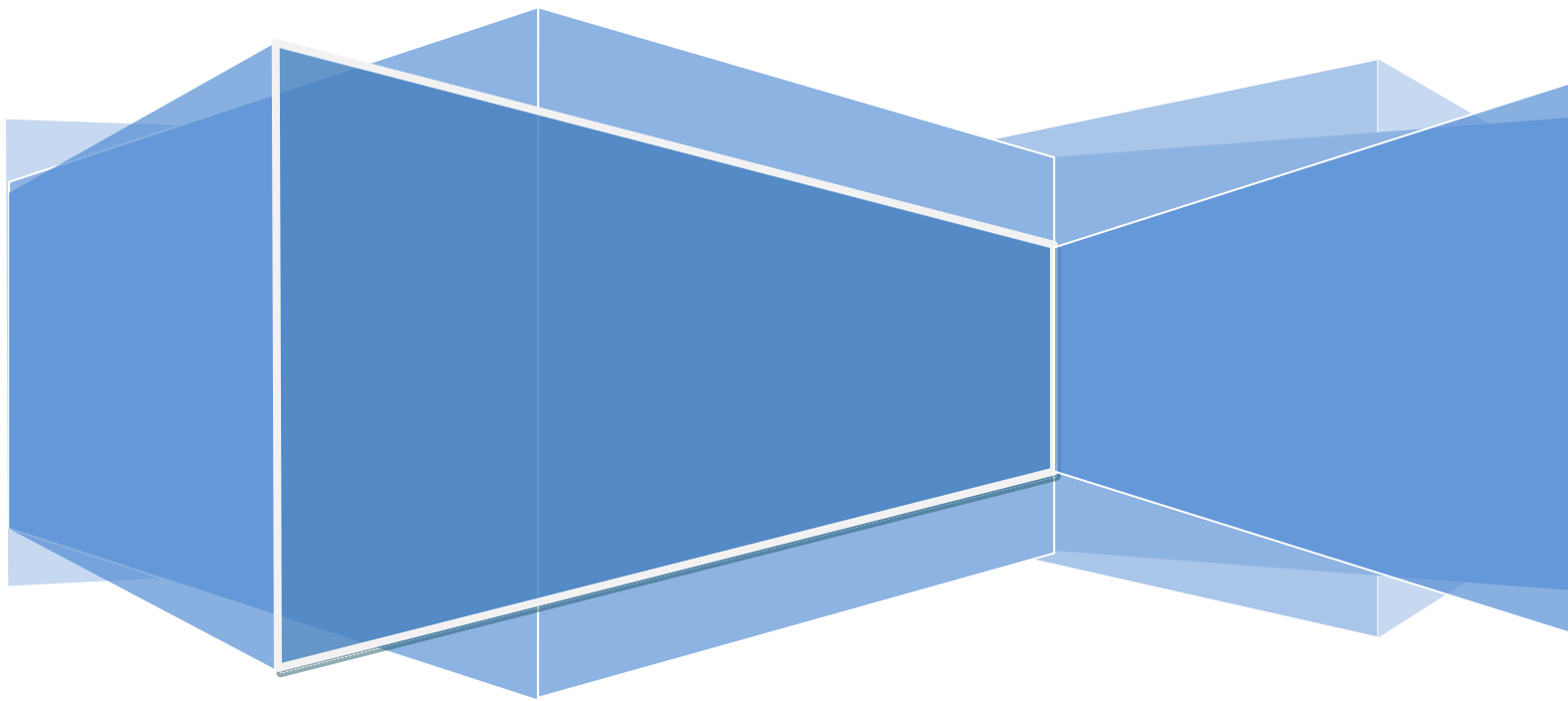
Beschermen of straffen?

Linda Wamelink & Marieke Hofmeijer

Bachelorrapport SPH Jeugdzorgwerker

Academie Mens & Maatschappij, Saxion Enschede

*Een samenwerking tussen Saxion University of Applied
Sciences en Lahti University of Applied Sciences*

Beschermen of straffen?

*Een kwalitatief onderzoek naar de ervaringen van politie en justitie,
social workers en jeugdigen omtrent de Finse benadering van
jeugdcriminaliteit*

Linda Wamelink (353045) & Marieke Hofmeijer (400684)

Bachelor begeleider: K. Dullaert

Academie Mens & Maatschappij

Saxion Enschede

Lahti, 26-06-2017

Voorwoord

Voor u ligt het bachelorrapport, uitgevoerd in opdracht van Ben Boksebeld, docent en contactdocent Finland van Saxion University of Applied Sciences. Er is gekeken naar de meningen en ervaringen van politie en justitie, social workers en jeugdigen omtrent de Finse benadering van jeugdcriminaliteit. Het doel van dit rapport is om een duidelijk beeld te schetsen van de meningen en ervaringen van bovengenoemde populaties omtrent de Finse benadering van jeugdcriminaliteit.

Wij willen graag een aantal personen bedanken voor de medewerking en begeleiding tijdens het uitvoeren van dit onderzoek. Allereerst gaat onze dank uit naar Kathalijne Dullaert voor haar intervisiebegeleiding via Skype en e-mail tijdens ons verblijf in Finland. Zij heeft ons iedere keer voorzien van feedback zodat wij kritisch naar ons rapport bleven kijken. Dit heeft uiteindelijk gezorgd voor een sterke onderbouwing en juiste beschrijving van ons onderzoek. Ook gaat onze dank uit naar Ben Boksebeld, opdrachtgever vanuit Saxion University of Applied Sciences. Hij heeft ons de kans gegeven om dit onderzoek uit te voeren, heeft ons geholpen met het contact leggen met de Lahti University of Applied Sciences en daarnaast van relevante informatie voorzien. Ook willen wij Tuula Hyppönen, supervisor vanuit de Lahti University of Applied Sciences, ontzettend bedanken voor de begeleiding en ondersteuning die zij ons heeft geboden tijdens ons verblijf in Finland. Zonder haar hadden wij ons onderzoek nooit kunnen voltooien. Ons laatste dankwoord gaat uit naar alle respondenten die wij mochten interviewen tijdens ons onderzoek. Ook zonder hun medewerking hadden wij dit onderzoek nooit kunnen voltooien. In het bijzonder gaat hierin onze dank uit naar de Criminal Sanctions Agency voor de samenwerking en de mogelijkheid tot interviewen van de jeugdigen die zij onder supervisie hebben staan.

Linda Wamelink & Marieke Hofmeijer

Lahti, 26 juni 2017

Samenvatting

In Finland bestaat er in het strafrecht geen apart jeugdstrafrechtstelsel, maar worden er wel andere regels voor het straffen van minderjarigen gehanteerd. Het jeugdbeschermingsrecht is gebaseerd op het beginsel van het belang van het kind en geldt voor minderjarigen tot vijftien jaar. Vanaf vijftien jaar kan een minderjarige in het strafrechtstelsel terecht komen. Finland kent voor strafrechtelijke aansprakelijkheid drie leeftijdscategorieën: van nul tot en met veertien jaar, van vijftien tot en met zeventien jaar en achttien tot en met 21 jaar. Allereerst het jeugdbeschermingsrecht voor jeugdigen in de leeftijd van nul tot en met veertien jaar. In deze leeftijdscategorie zijn jeugdigen niet strafrechtelijk aansprakelijk en kunnen daarom ook niet vervolgd worden. Jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met zeventien jaar kunnen in het strafrechtstelsel terecht komen, maar vallen ook nog onder het jeugdbeschermingsrecht. Jeugdigen in de leeftijdscategorie achttien tot en met 21 jaar vallen onder het strafrechtstelsel. Dit wil zeggen dat deze jeugdigen gestraft worden volgens het volwassenenstrafrecht (Lappi-Seppälä, 2012).

De korte termijn doelstelling van het onderzoek is het in kaart brengen van de ervaringen van de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit. De lange termijn doelstelling is op basis van de in kaart gebrachte informatie een aanbeveling schrijven om tot een preventieve aanpak te komen in Nederland. Om deze doelstellingen te kunnen behalen is een hoofdvraag geformuleerd: "Wat zijn de ervaringen met de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit?". Om deze hoofdvraag te kunnen beantwoorden is er gebruikt gemaakt van theoretische en praktische deelvragen. In de theoretische deelvragen wordt antwoord gegeven op de vragen wat de literatuur zegt over de Finse jeugdcriminaliteit en welke uitgangspunten de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit kent. In de praktische deelvragen wordt antwoord gegeven op de vragen wat de positieve ervaringen zijn van politie en justitie, social workers en jeugdigen op de Finse benadering van jeugdcriminaliteit.

Het onderzoek is een inventariserend onderzoek waarbij gebruik is gemaakt van een kwalitatieve onderzoeksmethode, waarbij gebruik is gemaakt van halfgestructureerde interviews. De interviews zijn afgenomen bij medewerkers van politie, social workers en jeugdigen. De antwoorden op deze interviews zijn verwerkt in labelschema's.

Uit de resultaten en conclusies komt naar voren dat er over het algemeen tevredenheid heerst over de verdeling van het jeugdbeschermingsrecht en strafrecht maar dat het verschilt per persoon, situatie en de misdaad of het jeugdbeschermingsrecht alleen voldoende is. Daarnaast moeten de straf en de hoogte van de straf die moet worden opgelegd verschillen per persoon, situatie en de misdaad wat er is gepleegd. Verder wordt er positief gesproken over methoden en interventies die kunnen worden ingezet bij jeugdcriminaliteit. Vanuit de resultaten en conclusies zijn voor Finland een aantal aanbevelingen geschreven, namelijk: het National Crime Prevention Program meer bekendheid geven, meer aandacht besteden aan preventie wat betreft jeugdcriminaliteit op scholen, meer gebruik maken van mediatie en het uitbreiden van het Anchorwork. De aanbevelingen die voor Nederland zijn geschreven zijn het implementeren van Anchorwork en het meer gebruik maken van mediatie bij jeugdige misdaders. Daarnaast is er nog een aanbeveling geschreven voor een eventueel vervolgonderzoek. Hierin komt met name naar voren dat het van belang is om de volgende keer gebruik te maken van een kwantitatieve onderzoeksmethode.

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
Samenvatting	4
1. Inleiding	8
1.1 Aanleiding	8
1.2 Projectkader	10
1.3 Doelstellingen	11
1.3.1 Korte termijn doelstelling	11
1.3.2 Lange termijn doelstelling	11
1.4 Onderzoeksvraag	11
1.4.1 Hoofdvraag	11
1.4.2 Deelvragen	11
1.5 Leeswijzer	11
2. Het theoretisch kader	13
2.1 Jeugdcriminaliteit in Finland	13
2.1.1 Begrip jeugdcriminaliteit	13
2.1.2 Cijfers	14
2.1.3 Risicofactoren	14
2.1.4 Interventies en maatregelen	16
2.2 Conclusie deelvraag 1	17
2.3 Uitgangspunten Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit	18
2.3.1 Regelgeving	18
2.3.2 Criminal Sanctions Agency	19
2.3.3 Straffen	19
2.3.4 Politie	21
2.3.5 Mediation	22
2.3.6 Rechtbank	23
2.3.7 National Prevention Program	24
2.4 Conclusie deelvraag 2	27
3. Methode van het onderzoek	28
3.1 Onderzoeksmethode	28
3.2 Onderzoekstype	28
3.3 Populatie en steekproef	29
3.4 Dataverzamelingsinstrument	30
3.5 Procedure	31

3.6 Validiteit	32
3.7 Betrouwbaarheid	33
3.8 Ethische overwegingen	35
4. Resultaten	37
4.1 Kenmerken respondenten	37
4.2 Meningen en ervaringen rondom jeugdcriminaliteit in Finland	38
4.2.1 De risicofactoren	38
4.2.2 Prevalentie jeugdcriminaliteit	38
4.2.3 Jeugdbeschermingsrecht en strafrecht	39
4.3 Meningen en ervaringen rondom preventiemethoden	41
4.3.1 Preventiemethoden jeugdcriminaliteit	41
4.3.2 National Prevention Program	41
4.3.3 Methoden en interventies jeugdcriminaliteit	42
4.4 Meningen en ervaringen consequenties jeugdcriminaliteit	44
4.4.1 Verschillende straffen	44
4.4.2 Begeleiding	48
4.4.3 Straffen en consequenties algemeen	51
4.5 Meningen en ervaringen overige vragen	51
4.5.1 Criminal Sanctions Agency	52
4.5.2 Samenwerking politie en social workers	53
4.5.3 Contact politieagenten	53
5. Conclusies	55
5.1 Conclusie politie en justitie	55
5.1.1 Verdeling jeugdbeschermingsrecht en strafrecht	55
5.1.2 Straffen	56
5.1.3 Methoden en interventies	56
5.2 Conclusie social workers	57
5.2.1 Verdeling jeugdbeschermingsrecht en strafrecht	58
5.2.2 Straffen	58
5.2.3 Methoden en interventies	59
5.3 Conclusie jeugdigen	60
5.3.1 Algemeen	60
5.3.2 Straffen	61
5.3.3 Preventiemethoden	61
5.4 Conclusie hoofdvraag	61
5.4.1 Verdeling jeugdbeschermingsrecht en strafrecht	61

5.4.2 Straffen.....	62
5.4.3 Methoden en interventies	63
5.5 Aanbevelingen	64
5.5.1 Aanbeveling Finland	64
5.5.2 Aanbeveling Nederland	66
5.5.3 Aanbeveling voor een vervolgonderzoek	68
5.6 Sterktes en zwaktes	68
5.7 Discussie	70
Literatuurlijst.....	73
Bijlagen	78
Bijlage 1. Interviewvragen politie en social workers	78
Bijlage 2. Interviewvragen jeugdigen.....	84
Bijlage 3. Document onderzoekstoestemming	87
Bijlage 4. Labelschema's	88
Bijlage 5. Model overeenkomst onderzoeksopdracht	98
Bijlage 6. Evaluatieformulier opdrachtgever	102
Bijlage 7. Toestemmingsformulier toegangsrechten.....	104

1. Inleiding

In dit hoofdstuk zal worden beschreven waarom het onderzoek plaatsvindt en binnen welke context het onderzoek zal worden uitgevoerd. Ook zullen de doelstellingen, hoofdvraag en de deelvragen geformuleerd worden die in het onderzoek zijn gebruikt.

1.1 Aanleiding

Wanneer jeugdigen het criminele pad op dreigen te gaan is het belangrijk om vroegtijdig in te grijpen. Helaas komt het te vaak voor dat deze doelgroep toch de fout in gaat en bijvoorbeeld een misdrijf pleegt. In Nederland bestaan drie verschillende soorten gewelddadige jeugdgroepen die zijn onderverdeeld in drie categorieën. Tot categorie een behoren de jeugdgroepen die zich met regelmaat schuldig maken aan intimidatie en provocatie richting leeftijdsgenoten en buurtbewoners. Tot categorie twee behoren de jeugdgroepen die zich schuldig maken aan systematische intimidatie en bedreigingen, soms uitmondend in geweld tot leeftijdsgenoten en buurtbewoners. Tot categorie drie behoren de jeugdgroepen (voornamelijk afkomstig uit criminele jeugdgroepen) die zich schuldig maken aan zware misdrijven, zoals roofovervallen en geweld, afpersing en drugshandel. Het is geweld dat uitgegroeid is tot onderdeel van het criminaliteitspatroon (Beke, Bervoets, Ferwerda & Van der Torre, 2013). Uit een onderzoek van Kalidien (2016) naar Nederlandse jeugdigen en criminaliteit is gebleken dat in 2015 per 1000 minderjarigen er achttien geregistreerd staan als verdachte van een misdrijf. De jeugdigen zijn minstens één keer verdacht geweest van het plegen van een misdrijf. Wanneer wordt gekeken naar alle misdaadregistraties van Nederland in 2015 komt naar voren dat dertien procent van de daders een minderjarige betrof. Daarnaast tonen cijfers van Dienst Justitiële Inrichtingen (2016) aan dat er in 2015 één jeugdige onder de dertien jaar, 22 jeugdigen tussen de veertien en vijftien jaar en 97 jeugdigen tussen de zestien en zeventien jaar de maatregel jeugddetentie hebben gekregen en daardoor in een justitiële jeugdinrichting verblijven.

De Nederlandse visie op het omgaan met jeugdcriminaliteit is het snel en consequent straffen. Het moet ervoor zorgen dat jeugdigen niet opnieuw de fout in zullen gaan. Dit wordt ook wel het lik-op-stukbeleid genoemd. Jeugdigen tussen de twaalf en achttien jaar die een strafbaar feit plegen, worden gestraft volgens het jeugdstrafrecht. De rechter kan door het adolescentenstrafrecht ook het jeugdstrafrecht toepassen op jongvolwassenen tot 23 jaar. Jeugdigen tussen de twaalf en achttien jaar die een strafbaar feit hebben gepleegd kunnen in aanmerking komen voor een verwijzing naar Halt. Dit wordt een Halt-straf of Halt-afdoening genoemd. Hiervoor gelden bepaalde voorwaarden. Een van deze voorwaarden is, dat wanneer een jeugdige niet meewerkt aan de Halt-straf, deze alsnog in contact met Justitie. Jeugdigen die een misdrijf hebben gepleegd en veroordeeld zijn tot jeugddetentie,

komen in een justitiële inrichting (Rijksoverheid, z.j.).

In de Wet op Jeugdhulpverlening is de term “jeugdhulpverlening” als volgt gedefinieerd: *“Activiteiten gericht op het bij jeugdigen voorkomen, verminderen of opheffen van problemen of stoornissen van lichamelijke, sociale of pedagogische aard die hun ontwikkeling naar volwassenheid ongunstig kunnen beïnvloeden”* (Boendermaker, 1999, p.27). De justitiële inrichtingen vallen ook onder de Wet op Jeugdhulpverlening en ook daar staat dus een pedagogische benadering voorop. Het verblijf in een justitiële inrichting is echter ook gericht op beveiliging van de maatschappij tegen herhaling van de gepleegde misdrijven of ander probleemgedrag en op de leedtoevoeging als reactie op de gepleegde feiten. De inrichtingen dragen dus zorg voor opvoeding, verzorging, resocialisatie en behandeling (Boendermaker, 1999).

Waar Nederland met name gericht is op het straffen van jeugdigen, wordt in Finland gewerkt volgens een andere benadering. De Finse benadering legt meer de focus op een preventieve aanpak van jeugdcriminaliteit (Marttunen, 2004). In Finland bestaat er in het strafrecht geen apart jeugdstrafrechtstelsel, maar worden er wel andere regels voor het straffen van minderjarigen gehanteerd. Finland kent voor strafrechtelijke aansprakelijkheid drie leeftijdscategorieën: van nul tot en met veertien jaar, van vijftien tot en met zeventien jaar en achttien tot en met 21 jaar. Allereerst het jeugdbeschermingsrecht voor jeugdigen in de leeftijd van nul tot en met veertien jaar. In deze leeftijdscategorie zijn jeugdigen niet strafrechtelijk aansprakelijk en kunnen daarom ook niet worden vervolgd. Ook mogen deze jeugdigen nooit gearresteerd of vastgehouden worden. Jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met zeventien jaar kunnen in het strafrechtstelsel terecht komen, maar vallen ook nog onder het jeugdbeschermingsrecht. In deze leeftijdscategorie is er de mogelijkheid om de strafwet tot op zekere hoogte toe te passen. Jeugdigen in de leeftijdscategorie achttien tot en met 21 jaar vallen onder het strafrechtstelsel. Dit wil zeggen dat deze jeugdigen gestraft worden volgens het volwassenenstrafrecht (Lappi-Seppälä, 2012). Voor jeugdigen die in het strafrecht terecht komen gelden andere regels dan voor volwassenen. Zij worden namelijk begeleid vanuit de “Criminal Sanction Agency”. Dit is een overheidsinstantie die gevangenisstraffen en sancties afdwingt onder leiding van het ministerie van Justitie en de nadruk meer legt op het sociale gebied. Het doel hiervan is bijdragen aan preventie en het voorkomen van herhaling (Rikosseuraamus, 2015). De Criminal Sanction Agency heeft onderzoek gedaan naar de prevalentie van jeugdcriminaliteit in Finland. Cijfers tonen aan dat er in 2016 ongeveer 800 jeugdigen zijn veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf (T. Lumme, criminal sanctions agent, persoonlijke communicatie, 29 maart 2017). Verder laten cijfers zien dat er in 2016 negen jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar en 80 jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 20 jaar in de gevangenis zitten (T. Lumme, criminal sanctions agent, persoonlijke communicatie, 29 maart

2017).

Finland kent dus een preventieve benadering op het gebied van jeugdcriminaliteit en heeft een relatief laag jeugdcriminaliteitscijfer in vergelijking met Nederland. Volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek (2016) zijn er in gemiddeld 3,9 miljoen jeugdigen in de leeftijd van nul tot en met 20 jaar in Nederland. In Finland zijn dit er gemiddeld 1,4 miljoen (Statistics Finland, 2017). Het is opvallend dat er in Finland minder jeugdigen in een gevangenis of justitiële jeugdinrichting zitten. Waar er in 2016 in Finland maar negen jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met zeventien jaar in de gevangenis zitten, zitten er in 2015 in Nederland 119 jeugdigen tussen de veertien en zeventien jaar in de gevangenis. Het mindere aantal kan te maken hebben met het feit dat er een preventieve benadering wordt toegepast in Finland.

Op dit moment is het onbekend hoe deze preventieve benadering wordt ervaren door betrokkenen. Hierop is dit onderzoek gebaseerd. Is een preventieve benadering de juiste oplossing, of is straffen een betere manier om jeugdigen hun fouten te laten inzien? Ben Boksebeld, opdrachtgever vanuit het Saxion, wil graag een product dat kan worden gebruikt in het onderwijs in diverse minoren (Jeugd, Werken in Gedwongen Kader en Crossing Borders) als uitgangspunt voor een vergelijking van het Nederlandse systeem van jeugdhulp voor jonge delinquenten in het buitenland, in dit geval Finland. Door middel van het onderzoek kan er achter de goede punten, maar ook eventuele knelpunten gekomen worden van deze preventieve benadering. Daarnaast kunnen eventueel ook aanbevelingen voor Nederland worden gedaan. Voor dit onderzoek is gekozen om politie en justitie, social workers en jeugdigen als betrokkenen aan te wijzen.

1.2 Projectkader

Het onderzoek zal plaatsvinden in het zuiden van Finland, in de stad Lahti. Er is gekozen voor Finland omdat het land wereldwijd bekend staat als een veilig land waar weinig criminaliteit heerst en daarnaast een eigen benadering van jeugdcriminaliteit kent. De Finse benadering van jeugdcriminaliteit kent zoals eerder benoemd twee kanten; het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht. Er is gekozen voor een leeftijd- en doelgroepafbakening, zodat de omvang van het onderzoek niet te groot wordt. Het onderzoek zal worden gericht op de jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met 21 jaar. De jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met zeventien jaar kunnen zowel in het jeugdbeschermingsrecht als het strafrecht terecht komen, de jeugdigen van achttien tot en met 21 jaar vallen alleen onder het strafrecht. Daarnaast is er gekozen voor jeugdigen uit gewelddadige jeugdgroepen.

Tijdens het onderzoek zullen betrokkenen aangewezen worden in drie disciplines. Dit zijn politie en justitie, social workers en jeugdigen. Er is allereerst gekozen voor politie en

justitie omdat deze discipline vaak de eerste partijen zijn die in aanraking komen met jeugdigen die de fout ingaan en in het strafrecht terecht komen. Het is aan politie en justitie de taak om een oordeel te vellen en een uitspraak te doen over het gevolg wat de jeugdige zal moeten ondergaan. De tweede discipline zijn de social workers die werkzaam zijn in de jeugdzorg. De social workers hebben een scherpe kijk op en zijn nauw in contact met jeugdigen die in aanraking zijn gekomen met het jeugdbeschermingsrecht of het strafrecht. De laatste discipline zijn de jeugdigen uit gewelddadige jeugdgroepen. Deze jeugdigen zijn de beste ervaringsdeskundigen wat betreft jeugdcriminaliteit, het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht.

1.3 Doelstellingen

1.3.1 Korte termijn doelstelling

Het in kaart brengen van de ervaringen van de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit.

1.3.2 Lange termijn doelstelling

Op basis van de in kaart gebrachte informatie een aanbeveling schrijven om tot een preventieve aanpak te komen voor jeugdcriminaliteit in Nederland

1.4 Onderzoeksvraag

1.4.1 Hoofdvraag

Wat zijn de ervaringen met de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit?

1.4.2 Deelvragen

Theoretische deelvragen

- Wat zegt de literatuur over de Finse jeugdcriminaliteit?
- Welke uitgangspunten kent de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit?

Praktische deelvragen

- Wat zijn de positieve ervaringen en verbeterpunten van politie en justitie op de Finse benadering van jeugdcriminaliteit?
- Wat zijn de positieve ervaringen en verbeterpunten van social workers op de Finse benadering van jeugdcriminaliteit?
- Wat zijn de positieve ervaringen en verbeterpunten van de jeugdigen op de Finse benadering van jeugdcriminaliteit?

1.5 Leeswijzer

In dit bachelorrapport zal worden toegewerkt naar het beantwoorden van de hoofdvraag. Dit wordt gedaan door in hoofdstuk één de aanleiding van het onderzoek te beschrijven en duidelijk te maken wat de hoofd- en deelvragen zijn. In hoofdstuk twee wordt het theoretisch

kader uitgewerkt. Hierin worden de uitkomsten van het literatuuronderzoek beschreven en worden de theoretische deelvragen beantwoord. In het derde hoofdstuk wordt de methode van het onderzoek beschreven. Hierin wordt beschreven welke methode van onderzoek is gekozen en wordt deze keuze toegelicht. In hoofdstuk vier zullen de resultaten die naar voren zijn gekomen in de interviews worden beschreven. Aan de hand van deze resultaten worden in hoofdstuk vijf de conclusies beschreven. Dit wordt gedaan door de resultaten van hoofdstuk vier te vergelijken met de theorie uit hoofdstuk twee waaraan vervolgens conclusies worden gekoppeld. Ook worden er in hoofdstuk vijf aanbevelingen gegeven en worden de sterkten en zwakten van het onderzoek beschreven. Tot slot bevat hoofdstuk vijf een discussie over de strafrechtelijke ondergrens.

2. Het theoretisch kader

Het theoretisch kader geeft antwoord op de twee geformuleerde theoretische deelvragen. Binnen de eerste deelvraag wordt antwoord gegeven op wat de literatuur zegt over de Finse jeugdcriminaliteit. De tweede deelvraag geeft antwoord op de vraag welke uitgangspunten de Finse benadering kent omtrent jeugdcriminaliteit.

2.1 Jeugdcriminaliteit in Finland

In deze paragraaf zal de Finse jeugdcriminaliteit worden beschreven aan de hand van literatuur, onderverdeelt in vier subparagrafen. De onderwerpen die in deze subparagrafen naar voren komen zijn als volgt: begrip jeugdcriminaliteit, cijfers, risicofactoren en als laatste interventies en maatregelen. Door deze onderwerpen verder uit te diepen kan er een helder beeld worden geschetst van wat jeugdcriminaliteit in Finland inhoudt, hoe vaak het voor komt, welke factoren kunnen leiden tot jeugdcriminaliteit en welke maatregelen er getroffen kunnen worden. Door het uitwerken van deze onderwerpen zal er antwoord kunnen worden gegeven op de eerste theoretische deelvraag: "Wat zegt de literatuur over de Finse jeugdcriminaliteit?".

2.1.1 Begrip jeugdcriminaliteit

De wetten en regels omtrent criminaliteit zijn per land verschillend, hierdoor wordt het begrip in ieder land anders vormgegeven. Echter is elk land dat behoort tot de Verenigde Naties wettelijk verplicht om een strafrechtelijke ondergrens te stellen. Deze strafrechtelijke ondergrens houdt in dat jeugdigen die onder deze leeftijdsgrens zitten, niet strafrechtelijk kunnen worden vervolgd. Het Comité voor de Rechten van het Kind raadt aan om deze ondergrens niet lager dan de leeftijd van twaalf jaar te stellen (Convention of the Rights of the Child, 2007). Het Kinderrechtenverdrag geeft tevens aan dat het beter is om kinderen te helpen dan kinderen te straffen. Vrijheidsbeneming van jeugdigen is een uiterste maatregel. Het is belangrijk dat er eerst wordt gekeken naar alternatieve sancties (Kinderrechten, z.j.).

In Finland is de strafrechtelijke ondergrens de leeftijd van vijftien jaar. In dit land wordt het strafrecht namelijk toegepast op jeugdigen van vijftien tot en met 21 jaar. Jeugdigen met een leeftijd onder deze grens kunnen niet strafrechtelijk worden vervolgd. Jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien kunnen in het strafrechtstelsel terecht komen, maar vallen daarnaast ook nog onder het jeugdbeschermingsrecht. Het strafrecht kan in deze leeftijdscategorie tot op een zekere hoogte worden toegepast. Jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 21 jaar vallen niet meer onder het jeugdbeschermingsrecht. Deze jeugdigen worden gestraft via het strafrechtstelsel. Echter worden deze jeugdigen anders gestraft dan de volwassenen, voor deze leeftijdscategorie gelden er namelijk andere regels, namelijk: jeugdigen worden na 1/3 van de opgelegde straf

voorwaardelijk vrijgelaten, staan onder supervisie en mogen vaker op verlof en hebben meer mogelijkheden tot contact met familieleden (Lappi-Seppälä, 2012).

2.1.2 Cijfers

Cijfers van het Criminal Sanction Agency in Lahti, een speciale overheidsinstantie gericht op personen die een misdaad hebben gepleegd, geven aan dat de voorwaardelijke straffen die opgelegd zijn aan jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met 21 jaar in Finland, inclusief supervisie, door de jaren heen zijn verminderd. In 2010 waren er gemiddeld 1102 jeugdigen die een voorwaardelijke straf opgelegd kregen, terwijl dit aantal in 2016 is gedaald naar 800 jeugdigen. Het grootste aantal misdrijven die jeugdigen in Finland hebben begaan in 2015 zijn misdrijven tegen eigendommen (38%), gewelddadige misdrijven (22%) en het rijden in een auto onder invloed (16%). Verder laten de cijfers van het Criminal Sanction Agency zien dat er in 2016 negen jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar in de gevangenis zaten (Rikosseuraamus, 2016). Van jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 20 jaar waren dit 80 jeugdigen. Uiterekend betekent dit dat van het gehele aantal jeugdigen in de leeftijdscategorieën vijftien tot en met zeventien en achttien tot en met 20, er in 2016 maar 0,006 procent van deze jeugdigen in de gevangenis zaten (Statistics Finland, 2017). Deze cijfers zijn in de afgelopen tien jaar ongeveer gelijk gebleven (Rikosseuraamus, 2016).

2.1.3 Risicofactoren

Er zijn geen specifieke risicofactoren aan te wijzen die specifiek samenhangen met het plegen van relatief vaak voorkomende delicten. Het is daarom van belang om de risico factoren niet als oorzaak te zien van het delinquent gedrag. De factoren moeten steeds worden gezien als gebeurtenissen die samenhangen met een grotere kans op een bepaalde uitkomst (Verwey-Jonker Instituut, 2007).

Echter zijn er wel risicofactoren die samen kunnen hangen met jeugdcriminaliteit. Delicten die relatief vaak voor komen zijn vermogensdelicten, verkeersdelicten, vernieling en delicten tegen de openbare orde (Bol & Heiden-Attema, 2000). De risicofactoren die samen kunnen hangen met jeugdcriminaliteit zullen hieronder worden toegelicht op kindniveau, gezinsniveau en omgevingsniveau.

Risicofactoren kindniveau

Er zijn verschillende risicofactoren op kindniveau die kunnen samenhangen met jeugdcriminaliteit. Volgens Weijers & Eliaerts (2008) kunnen een laag IQ en een neurotische en impulsieve aard bij jeugdigen risicofactoren zijn voor bijvoorbeeld geweldpleging. De persoonlijkheid speelt hierin een belangrijke rol. Drugsdelinquenten hebben met name problemen rondom het geestelijk en lichamelijk welbevinden. Andere veel voor komende

risicofactoren zijn: problemen rondom het geestelijk en lichamelijk welbevinden, slaapproblemen, psychosomatische klachten en gedragsstoornissen. Deze risicofactoren op kindniveau worden met name terug gezien bij drugsdelinquenten (Weijers & Eliaerts, 2008).

Plegers van vuurwapendelicten zijn daarentegen juist erg intelligent. Opvallend is dat zij vaak vroegtijdig school hebben verlaten. Het is kenmerkend dat deze plegers veel in conflicten terecht komen en al vanaf zeer jonge leeftijd crimineel gedrag vertonen (Weijers & Eliaerts, 2008).

Bij gewelddadige zedendelinquenten spelen met name IQ en persoonlijkheid een belangrijke rol. Ook hebben deze delinquenten veelal te maken gehad met stressvolle levensgebeurtenissen en zijn deze delinquenten vaak ook zelf slachtoffer (geweest) van seksueel misbruik (Weijers & Eliaerts, 2008).

Tot slot de ernstige geweldplegers. Bij deze plegers speelt persoonlijkheid vaak een grote rol, met daarnaast ook genetische factoren (Weijers & Eliaerts, 2008). Andere risicofactoren met betrekking tot jeugdcriminaliteit op kindniveau kunnen zijn: een moeilijke schoolloopbaan, een gebrek aan schoolmotivatie en slechte leerprestaties. Dit geldt ook voor het van school worden gestuurd en spijbelen. Dit wordt tevens beaamd door Gerris (2005). In deze theorie wordt namelijk beschreven dat in verschillende onderzoeken naar voren is gekomen dat er wordt verwacht dat jeugdigen met een negatieve schoolbeleving en slechte schoolprestaties, meer delinquent gedrag laten zien dan jeugdigen met positieve schoolervaringen en goede leerprestaties.

Risicofactoren gezinsniveau

Gezinsfactoren kunnen een centrale rol spelen bij het ontstaan van jeugdcriminaliteit. Vooral tijdens de vroege kindertijd kunnen deze factoren cruciaal zijn, het gezin wordt op dat moment namelijk gezien als de belangrijkste socialisator (Weijers & Eliaerts, 2008). Er bestaan een aantal verschillende risicofactoren in een gezin waardoor crimineel gedrag bij de kinderen kan ontstaan. Ouders die bijvoorbeeld zelf crimineel zijn kunnen het criminele gedrag van hun kinderen goedkeuren en zijn daarnaast ook een voorbeeld voor de kinderen. Hierdoor zal het kind denken dat het gedrag goed is. Dit verschijnsel is misdaadstimulerend voor de kinderen. Ook kan het voor komen dat broers en/of zussen elkaar stimuleren in het criminele gedrag. De broers en/of zussen zien elkaar als rolmodel omdat de kinderen in één gezin dezelfde demografische karakteristieken hebben, er veel tijd met elkaar wordt doorgebracht en daarnaast ook dezelfde geschiedenis delen (Craine, Tanaka, Nishina & Conger, 2009).

Het opleidingsniveau van de ouders is ook een factor die ervoor kan zorgen dat de kinderen crimineel gedrag gaan vertonen. Volgens Loeber, Slot & Sergeant (2011) zijn moeders met een laag opleidingsniveau meer gericht op het houden van controle over het

kind in plaats van het richten op de autonomieontwikkeling van het kind. Hierdoor kan het kind probleemgedrag gaan vertonen. Naast het bovengenoemde zijn er een aantal andere factoren die jeugdcriminaliteit kunnen veroorzaken, namelijk; zwakke-ouderkindbinding, weinig ouderlijke ondersteuning, depressieve ouders, incompetente ouders, kindermishandeling, misbruik en huiselijk geweld (Verwey-Jonker Instituut, 2007).

Ook kan het voor komen dat ouders en/of verzorgers in het verleden zelf ook mishandeld en/of misbruikt zijn door hun eigen ouders. Er lijkt hierin sprake te zijn van een zekere "erfelijke aanleg" (Bol & Heiden-Attema, 2000). Dit verschijnsel wordt ook wel transgenerationeel genoemd (Janssen, Vissers & Wentzel, 2009).

Risicofactoren omgevingsniveau

Peer groepen hebben veel invloed op jeugdigen. Dit is wel afhankelijk van de aard, frequentie, duur en de intensiteit van de contacten met deze peer groepen. Recent onderzoek toont aan dat jeugdigen die veel meer tijd doorbrengen met peer groepen en minder met de familie, meer criminaliteit plegen (Weijers & Eliaerts, 2008). Ook worden de maatschappelijke risicofactoren in verband gebracht met de ontwikkeling van jeugdcriminaliteit. Denk hierbij aan sociale integratie, inkomensverdeling, het politiek beleid, het niveau van de welvaart, sociale klasse en werkeloosheid (Weijers & Eliaerts, 2008). Jeugdigen uit gezinnen met een laag inkomen hebben de meeste kans op nadelige gevolgen van armoede op hun welbevinden (Nederlands Jeugdinstituut, 2015). Armoede is dan ook een risicofactor dat in verband wordt gebracht met jeugdcriminaliteit. Jeugdigen die tot de lagere sociale klasse behoren hebben ook meer kans om misdaden te plegen. Dit geldt tevens voor jeugdigen die werkloos zijn en niet naar school gaan (Weijers & Eliaerts, 2008).

2.1.4 Interventies en maatregelen

In Finland wordt gebruik gemaakt van verschillende interventies en maatregelen op het moment dat een jeugdige zich schuldig heeft bevonden aan een misdaad. Daarnaast wordt er veel gedaan op het gebied van preventie. Finland beschikt over een "National Crime Prevention Program". Dit programma richt zich op het bevorderen van de lokale participatie in het terugdringen van criminaliteit (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016). In paragraaf 2.3 zal dit programma uitgebreider worden beschreven.

Wanneer jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar een misdaad hebben begaan, zal dit verschillende consequenties hebben. Een voorbeeld hiervan is "juvenile punishment". Wanneer de rechtbank besluit dat een boete een te milde straf is maar een gevangenisstraf een te zware straf vindt, kan de schikking juvenile punishment worden uitgesproken. Dit is een maatregel met als doel het verbeteren van de vaardigheden van de jeugdige, gericht op het omgaan met verschillende (lastige) situaties in de maatschappij en om te voorkomen dat de jeugdige niet opnieuw de fout in gaat. Deze

maatregel bestaat uit supervisie en kan vier tot twaalf maanden duren en kan worden uitgesproken naar jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar. De supervisie wordt aangeboden vanuit de Criminal Sanction Agency. De supervisor maakt hierbij gebruik van motiverende gesprekstechnieken waarbij in gesprek wordt gegaan over verschillende aspecten, namelijk; drugsgebruik, houding in het verkeer, het plegen van strafbare feiten, de huidige leefsituatie van de jeugdige en de misdaad die is begaan. De supervisor helpt tevens met het zoeken van een baan of een passende studie. De jeugdige en de supervisor stellen daarnaast samen een plan op. Allereerst zal er worden bepaald welke zaken tijdens de supervisie belangrijke aandacht nodig hebben. De risico's, behoeften en middelen die de jeugdige heeft in de huidige levenssituatie, worden aan het begin van de supervisie beoordeeld. Op basis van deze beoordeling wordt een individueel plan opgesteld. Dit plan omvat de doelen van de jeugdige, de middelen die nodig zijn om deze doelen te bereiken en de begeleidingsperiode. Deze periode verschilt per jeugdige (Rikosseuraamus, 2015).

2.2 Conclusie deelvraag 1

In Finland is de strafrechtelijke ondergrens de leeftijd van vijftien jaar. De jeugdigen onder deze leeftijd kunnen niet strafrechtelijk worden vervolgd. Jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met zeventien jaar kunnen wel strafrechtelijk worden vervolgd, maar vallen ook nog onder het beschermingsrecht. Jeugdigen vanaf achttien kunnen alleen worden gestraft via het strafrecht. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het strafrecht en beschermingsrecht is onderverdeeld in verschillende leeftijdscategorieën.

De cijfers omtrent jeugdcriminaliteit kunnen als positief worden beschouwd. Het aantal jeugdigen die een onvoorwaardelijke straf hebben opgelegd gekregen is in zes jaar namelijk gedaald van 1102 jeugdigen naar 800 jeugdigen. In het jaar 2016 zaten er maar 89 jeugdigen in de leeftijd van vijftien tot en met 21 jaar in de gevangenis. Dit is 0,006 procent van de jeugdigen in Finland. Aan de hand van het bovenstaande kan dus worden gesteld dat er weinig jeugdigen in Finland in de gevangenis zitten.

Verder zijn er veel risicofactoren die kunnen samenhangen met jeugdcriminaliteit. Deze risicofactoren kunnen worden onderverdeeld in drie categorieën, namelijk: kindniveau, gezinsniveau en omgevingsniveau. Een conclusie die hieruit getrokken kan worden is dat er veel risicofactoren zijn die de kans op jeugdcriminaliteit kunnen verhogen.

Op het gebied van preventie maakt Finland gebruik van een National Crime Prevention Program. Dit programma richt zich op het bevorderen van de lokale participatie in het terugdringen van criminaliteit. Daarbij wordt er in Finland gebruik gemaakt van de maatregel "juvenile punishment". Dit is een maatregel die opgelegd kan worden aan jeugdigen tussen de vijftien en zeventien jaar waarvoor een boete te mild is en een

gevangenisstraf te zwaar en bevat onder andere supervisie. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er in Finland maatregelen en interventies aanwezig zijn om (jeugd)criminaliteit terug te dringen.

2.3 Uitgangspunten Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit

In deze paragraaf zullen de uitgangspunten van de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit worden beschreven, onderverdeelt in zeven subparagrafen. De onderwerpen die in deze subparagrafen naar voren komen zijn als volgt: regelgeving, Criminal Sanctions Agency, straffen, politie, mediation, rechtbank en het National Prevention Program. Door deze zeven onderwerpen verder uit te diepen aan de hand van de literatuur kan er een helder beeld worden geschetst over de gang van zaken rondom de Finse benadering van jeugdcriminaliteit. Er zal daardoor antwoord kunnen worden op de tweede theoretische deelvraag: “Welke uitgangspunten kent de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit?”.

2.3.1 Regelgeving

De procedure in de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit is gebaseerd op de samenwerking tussen politie, officier van justitie, de jeugdreclassering, bemiddelingskantoren (mediation), maatschappelijk werkers en de rechtbank (Lappi-Seppälä, 2012). Finland kent zoals eerder benoemd geen apart jeugdstrafrechtstelsel. In plaats daarvan heeft Finland een speciale regelgeving voor het straffen van minderjarigen. Bij het opleggen van de straffen en maatregelen wordt namelijk onderscheid gemaakt tussen “volwassen” criminaliteit en jeugdcriminaliteit (Berger & van der Kroon, 2011).

Jeugdcriminaliteit wordt benaderd vanuit het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht. Dit bestaat uit drie verschillende leeftijdscategorieën, namelijk; het jeugdbeschermingsrecht van jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar, het strafrechtstelsel voor jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar en het strafrechtstelsel voor jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 20 jaar. Kinderen en jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar kunnen niet strafrechtelijk worden vervolgd. Deze categorie mag nooit worden gearresteerd of worden vastgehouden (Lappi-Seppälä, 2012). Het is een zaak van de sociale autoriteiten en de politie om dergelijke kinderen en jeugdigen naar een leven zonder criminaliteit te leiden (Oikeus, 2015). Jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien kunnen daarentegen wel strafrechtelijk worden vervolgd, daarnaast valt deze categorie ook onder het jeugdbeschermingsrecht. Wanneer de jeugdige valt onder het strafrecht, wordt deze gestraft volgens het volwassen strafrecht. Wel hebben deze jeugdigen recht op andere regels. De jeugdige krijgt maar drie vierde van de straf die een volwassen persoon opgelegd zou krijgen bij het plegen van een strafbaar feit. Ook kunnen deze

jeugdigen in principe geen onvoorwaardelijke gevangenisstraf opgelegd krijgen, echter alleen wanneer er voor de rechter genoeg redenen zijn om dit wel op te leggen. Daarentegen worden wel voorwaardelijke straffen opgelegd. De jeugdige komt dan onder toezicht van een supervisor. Verder mogen de jeugdigen eerder op verlof en is er meer aandacht voor het behouden van contact met familie en vrienden (Lappi-Seppälä, 2012).

2.3.2 Criminal Sanctions Agency

Finland beschikt zoals eerder benoemd over een speciale overheidsinstantie gericht op personen die een misdaad hebben gepleegd, de Criminal Sanctions Agency. De Finse benaming voor deze overheidsinstantie is Rikosseuraamuslaitos, met als afkorting RISE. De visie van deze instantie is het uitvoeren van invloedrijk, betrouwbaar en belangrijk werk voor de veiligheid van de samenleving. De instantie is verantwoordelijk voor het uitvoeren van de voorlopige hechtenis, handhaving van de taakstraffen en gevangenisstraffen. De instantie werkt aan de hand van vier verschillende waarden. Deze zijn als volgt:

- Respect voor de menselijke waardigheid
- Rechtvaardigheid
- Het geloof blijven hebben in de mensen dat deze kunnen groeien en veranderen
- Veiligheid

(T. Lumme, criminal sanctions agent, persoonlijke communicatie, 29 maart 2017).

De Criminal Sanctions Agency heeft een aantal verschillende kantoren gevestigd in heel Finland, zowel in het noorden als zuiden van het land. In totaal zijn dit 22 vestigingen (Rikosseuraamus, 2015).

2.3.3 Straffen

In Finland bestaan er verschillende typen straffen, namelijk:

- Petty fine
- Fine
- Conditional imprisonment
- Community sanctions
- Monitoring sentence
- Unconditional imprisonment
- Juvenile punishment

(Rikosseuraamus, 2015)

Een “petty fine” is een kleine boete, ook wel bekend als een strafrechtelijke vergoeding. Het is een geldboete van een vast bedrag in euro's die niet kan worden omgezet tot een gevangenisstraf. Een “fine” is een boete die wordt uitgegeven als dagboetes. Het minimum is één dag en de maximale boete is 120 dagen. Het aantal dagboetes hangt af van de ernst van de overtreding terwijl de hoogte van de boete per dag afhangt van de financiële positie

van de overtreder. Een onbetaalde boete kan worden omgezet in een gevangenisstraf. Drie dagboetes komen overeen met één dag gevangenisstraf. In dit geval is het minimum aantal dagen gevangenisstraf vier dagen en het maximale is 60 dagen gevangenisstraf (Rikosseuraamus, 2012).

Een "conditional imprisonment" is een voorwaardelijke gevangenisstraf, een "unconditional imprisonment" is een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Een gevangenisstraf kan worden opgelegd voor minstens veertien dagen en tot een maximale lengte van vijftien jaar. Een gevangenisstraf van niet meer dan twee jaar kan als voorwaardelijk worden opgelegd. Jeugdigen onder de 21 jaar komen naast de gevangenisstraf ook onder supervisie van de Criminal Sanctions Agency te staan. Hierdoor wordt de voorwaardelijke gevangenisstraf versterkt (Rikosseuraamus, 2015).

De "community service" is een algemene straf die in het strafrecht van Finland is opgenomen in de vorm van een taakstraf. In bepaalde gevallen kan er worden overgegaan naar een community service in plaats van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Afhankelijk van de lengte van de gevangenisstraf, varieert de taakstraf van veertien tot 240 uur. De taakstraf kan ook als een aanvullende sanctie worden opgelegd aan een voorwaardelijke gevangenisstraf van langer dan acht maanden, in welk geval de maximale lengte 90 uur bedraagt. De taakstraffen zijn onbetaalde werkzaamheden onder het toezicht van de Criminal Sanctions Agency en kunnen worden opgelegd als:

- Het vonnis voor de overtreding minder dan acht maanden gevangenisstraf is
- De beschuldigde instemt met de taakstraf
- Er wordt aangenomen dat de beschuldigde de taakstraf kan uitvoeren

(Rikosseuraamus, 2015).

De sanctie "monitoring" is in 2011 in Finland geïntroduceerd. Misdadigers met de sanctie monitoring wonen thuis, maar worden gecontroleerd met behulp van elektronische apparatuur en andere middelen. In het strafrechtstelsel zit monitoring tussen community service (taakstraf) en een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Het wordt gebruikt om een deel van de onvoorwaardelijke gevangenisstraffen te vervangen en kan maximaal zes maanden duren. Monitoring kan worden opgelegd als het wordt ingezet om het sociale gedrag van de dader te bevorderen en bij te dragen aan het voorkomen van verdere misdrijven. De daders die onder controle staan van de Criminal Sanctions Agency, zijn verplicht om het dagelijkse programma dat is opgelegd te volgen. Dit programma staat beschreven in het handhavingsplan. Het dagelijkse programma van dit plan bestaat uit werk, onderwijs, revalidatie, activiteitenprogramma's of andere activiteiten die de stand van de veroordeelde dader bevorderen. De daders zijn verplicht te blijven in de erkende woonplaats als er geen reden staat beschreven in het handhavingsplan om de woning te verlaten. Ook vereist monitoring een totaal verbod op het gebruik van bedwelmende stoffen. Naast het

toezicht van de medewerkers van de Criminal Sanctions Agency houden ook verschillende autoriteiten toezicht op de daders. Deze autoriteiten bezoeken bijvoorbeeld de werkplek van de dader zonder hier voorafgaand over te informeren. De onthouding van bedwelmende stoffen wordt met behulp van adem- en drugstests gecontroleerd. Een inbreuk op de gestelde voorwaarden die beschreven staan in het handhavingsplan, kan ertoe leiden dat de straf wordt omgezet in een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. De sanctie wordt niet gegeven aan jeugdigen onder de achttien jaar (Rikosseuraamus, 2016).

Een jeugdige in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar die een misdaad heeft gepleegd waarvoor een boete een te lichte straf is maar een onvoorwaardelijke gevangenisstraf te zwaar is, kan “juvenile punishment” opgelegd krijgen. Juvenile punishment is een speciale straf voor jeugdigen die opgenomen is in de Criminal Code van Finland, specifiek voor jeugdige daders onder de achttien jaar. De rechtbank kan een jeugdige vier tot twaalf maanden jeugdstraf opleggen. Deze straf bestaat uit supervisie, verschillende activiteiten en programma’s die de terugkomst in de maatschappij kunnen bevorderen. Daarnaast wordt er tijdens de supervisie hulp geboden bij de oriëntatie op het gebied van school en/of werk. Het wordt begeleid vanuit de Criminal Sanctions Agency. Jeugdstraf kan worden opgelegd wanneer:

- De rechter beschouwt dat een boete te licht is maar een onvoorwaardelijke gevangenisstraf te zwaar is
- De jeugdstraf de vaardigheden van de jeugdige kan verbeteren en de jeugdige zo terug de samenleving in kan gaan en herhaling kan voorkomen (Rikosseuraamus, 2015).

Naast het begeleiden van de jeugdige is het ook de taak van de Criminal Sanctions Agency om de geschiktheid van de veroordeling tot jeugdstraf te beoordelen. De basis van de jeugdstraf is de samenwerking tussen verschillende partijen. De Criminal Sanctions Agency stelt het rapport op waarin de voorgeschiedenis van de jeugdige beschreven staat. Dit wordt gedaan samen met de jeugdige, de voogd en de social workers. Het rapport is gebaseerd op de informatie die is ontvangen van gezamenlijke vergaderingen, het interview met de jeugdige, het gehoor van de voogd en verschillende autoriteiten. De beslissing over veroordeling tot jeugdstraf wordt door de rechter gemaakt (Rikosseuraamus, 2015). In 2016 hebben zes jeugdigen in Finland deze jeugdstraf gekregen (T. Lumme, criminal sanctions agent, persoonlijke communicatie, 29 maart 2017).

2.3.4 Politie

Finland beschikt niet over speciale politie op het gebied van jeugdigen. Er bestaan in sommige lokale regio’s wel speciale regelingen voor deze doelgroep. Wanneer jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar worden verdacht van een misdrijf,

kunnen deze jeugdigen worden ondervraagd door de politie en kan er een onderzoek worden gestart. Bij een ondervraging door de politie, is er voor jeugdigen onder de achttien jaar altijd de mogelijkheid dat er ouders, verzorgers en/of jeugdzorgwerkers aanwezig zijn. De politieagenten die de jeugdigen ondervragen, zijn meestal speciaal opgeleid in het omgaan met jeugdcriminaliteit. De politie en jeugdzorg hebben in dit geval een nauw samenwerkingsband. Het is een plicht van de politie om jeugdzorginstanties te informeren wanneer een jeugdige van onder de achttien jaar wordt verdacht van een misdrijf (Lappi-Seppälä, 2012).

Jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar kunnen wel strafrechtelijk worden vervolgd. De behandeling van strafrechtelijke zaken komt terecht bij de officier van justitie. Bij deze strafzaken moet extra aandacht worden besteed aan een snelle behandeling van de zaak. Voorafgaand aan de zaak moet de officier van justitie een keuze maken tussen vervolging of niet-vervolging. Wanneer de officier kiest voor vervolging, zal er mediation ingezet worden. Niet-vervolging kan bestaan uit een mondelinge waarschuwing in de vorm van een hoorzitting. Er kan ook een koppeling worden gemaakt tussen niet-vervolging en mediation, dit is echter niet noodzakelijk. Voor alle jeugdigen die onder het strafrecht vallen en worden beschuldigd van een strafbaar feit, waarbij de straf hoger moet zijn dan een boete, moet een persoonlijk onderzoeksrapport worden opgesteld. Dit wordt gedaan door de jeugdreclassering. Aan de hand van het persoonlijk onderzoeksrapport kan gedetailleerde informatie worden verstrekt aan de rechtbank over de achtergrond van de jeugdige en de omstandigheden van het misdrijf. Bij het opstellen van dit persoonlijk onderzoeksrapport verzamelt de jeugdreclassering alle relevante informatie over de jeugdige. Dit doet de jeugdreclassering door contact te leggen met betrokken maatschappelijk werkers, de wettige voogden en de jeugdige zelf (Lappi-Seppälä, 2012).

2.3.5 Mediation

In strafzaken is er, zoals eerder benoemd, mediation mogelijk tussen dader en slachtoffer. Dit wordt ook wel bemiddeling genoemd. In Nederland wordt de term “mediation in strafzaken” gebruikt om een proces te beschrijven dat wordt georganiseerd en begeleid door een daarvoor gekwalificeerde bemiddelaar (de mediator) nadat door een slachtoffer aangifte is gedaan bij de politie en voordat de strafrechter jegens de verdachte tot onherroepelijke vonniswijzing komt. Deze omschrijving sluit aan bij het Kaderbesluit van de EU over de positie van het slachtoffer in het proces. Het Kaderbesluit omschrijft mediation in strafzaken als volgt: *“Het zoeken naar een via onderhandelingen tot stand gebrachte schikking vóór of tijdens de strafprocedure, tussen het slachtoffer en degene die het strafbare feit heeft gepleegd, door bemiddeling van een bevoegd persoon”*. Mediation in een strafzaak is dus een proces dat in het kader van en tijdens de strafrechtspleging wordt aangeboden. Tijdens

een strafprocedure kan ten alle tijde doorverwezen worden naar mediation door een justitiële professional. Denk bij een justitiële professional aan de politie, de rechter of een functionaris van het Openbaar Ministerie. Een gevolg hiervan kan zijn dat het strafproces of een vooronderzoek moet worden stilgelegd gedurende de looptijd van het mediationproces, zodat met de resultaten van dit proces rekening kan worden gehouden in het vervolg op het strafproces. Een verzoek tot mediation kan door zowel slachtoffer als dader zelf worden gedaan (Dierx & van Hoek, 2012).

Mediation is in Finland geïmplementeerd sinds 1980. Allereerst werd het gebruikt als experiment op lokale basis. Vanaf 2006 werd mediation officieel in het hele land toegepast. Het staat bekend als een van de belangrijkste manieren van herstelrecht in Finland. Mediation maakt geen deel uit van het strafrechtstelsel, maar staat wel in verband met het systeem door de vele verwijzingen van strafzaken. De verantwoordelijkheid en toezicht op mediation ligt bij het Ministerie van Sociale Zaken. In de Finse wetgeving komt Mediation als volgt naar voren: *“Een niet-belastbare dienst waarbij de dader en het slachtoffer van een misdrijf de gelegenheid hebben om elkaar in vertrouwen te ontmoeten door middel van een onafhankelijke bemiddelaar, om in contact te komen over geestelijke en materiële schade en overeenstemming te bereiken om de zaken recht te zetten”*. Volgens de Wet van Bemiddeling, opgericht in 2006, is mediation alleen mogelijk wanneer beide partijen toestemming geven om elkaar persoonlijk en vrijwillig te spreken. Deze toestemming kan in ieder stadium van mediation worden ingetrokken, de bemiddeling zal dan worden beëindigd. Mediation kan er voor zorgen dat de straf minder wordt en is beschikbaar voor alle leeftijdsgroepen. Ook kan het worden toegepast bij jeugdigen die een strafbaar feit hebben gepleegd maar die nog niet strafrechtelijk vervolgd mogen worden. Een jeugdige onder de leeftijd van achttien heeft toestemming van ouders/verzorgers nodig om deel te kunnen nemen aan mediation. Verder kunnen er bepaalde beperkingen van toepassingen zijn wanneer het slachtoffer te jong is (Lappi-Seppälä, 2012).

2.3.6 Rechtbank

Zoals eerder benoemd heeft Finland geen jeugdrechtbanken. Jeugdigen worden behandeld in volwassen rechtbanken. De normale samenstelling van de rechtbank in jeugdige gevallen is een officiële juridisch geschoolde rechter met daarbij drie 'lekenrechters'. Zij assisteren de officiële rechter. Wanneer een zaak te complex is, is er de mogelijkheid om een extra juridisch geschoolde rechter en een vierde lekenrechter erbij aanwezig te laten zijn. Eenvoudige strafzaken kunnen ook worden behandeld door de lokale rechtbank waarbij één juridisch geschoolde rechter aanwezig is. Dit kan alleen als de maximale straf voor het misdrijf in kwestie een geldboete of een gevangenisstraf van niet meer dan achttien maanden is. Wanneer de zaak op deze manier wordt behandeld, is een geldboete de

zwaarste straf die de rechter kan opleggen. Er gelden wel speciale regels voor de behandeling van zaken wat betreft jeugdigen. In deze gerechtelijke procedures met betrekking tot jeugdigen moet namelijk de belangrijkste terechtzitting binnen twee weken na de dagvaarding plaatsvinden. Als een zaak wordt berecht in de rechtbank heeft de jeugdige recht op gratis juridische raad, tenzij dit overbodig is. Bij jeugdigen onder de leeftijd van achttien jaar krijgen de ouders en de maatschappelijk werkers de mogelijkheid om aanwezig te zijn bij het proces. In Finland kent het strafrecht geen gescheiden fases waarbij afzonderlijke zittingen voor de overtuiging en de veroordeling worden gehouden. Aan het einde van het proces besluit de rechter wat de veroordeling wordt (Lappi-Seppälä, 2012).

2.3.7 National Prevention Program

Zoals eerder genoemd beschikt Finland over een “National Prevention Program”. Het programma is in 2016 opgesteld door de Nationale Raad voor Misdaadpreventie. Deze Raad, werkzaam onder het Ministerie van Justitie, behandelt algemene problemen in verband met de preventie van criminaliteit, de vermindering van schade door misdaad en de bevordering van de veiligheid. De regering heeft de huidige Raad benoemd voor de periode van 2015 tot en met 2018. De Raad heeft drie prioriteiten:

- De basiskennis voor criminaliteitspreventie versterken
- Lokaal criminaliteitspreventiewerk ontwikkelen en opstellen
- Een nationaal programma voor criminaliteitspreventie opstellen

(Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016)

Om de lokale criminaliteitspreventie te ontwikkelen heeft de Nationale Raad voor Misdaadpreventie in 2016 een actieprogramma opgesteld dat lokale participatie bevordert met als doel de veiligheid en het welzijn van de bewoners te verhogen door de risico's om slachtoffer te worden van een misdaad en de schade die het met zich meebrengt te verminderen. Dit actieprogramma wordt ook wel het National Prevention Program genoemd. Het programma bevat maatregelen ter verbetering van de lokale criminaliteitspreventie. De focus ligt op het plannen en uitvoeren van criminaliteitspreventie in samenwerking met overheden, bedrijven, non-profit organisaties en bewoners. Het programma bevat ook aanbevelingen die gericht zijn op het vergroten van het algemene bewustzijn over de rechten en kansen van burgers om te beïnvloeden, te handelen en te participeren. De visie op het lokale criminaliteitspreventieprogramma is als volgt: “Samenwerken voor een veiligere gemeenschap”. Een betere coördinatie en samenwerking in lokale criminaliteitspreventiewerkzaamheden, de verbetering van de samenwerking tussen organisaties en bewoners, en het vergroten van wederzijdse hulp tussen burgers en andere acties die in het programma worden gepresenteerd zullen de veiligheid verbeteren. Het doel van deze acties is het voorkomen van criminaliteit die de dagelijkse veiligheid bedreigt. Denk

hierbij aan diefstal, vandalisme en geweld in nauwe relaties en op openbare plaatsen (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

In het programma verwijst criminele preventie naar alle acties die horen bij het voorkomen van criminaliteit. Deze zijn als volgt:

- Het voorkomen en verminderen van de criminaliteit
- Het voorkomen en verminderen van de door criminaliteit veroorzaakte schade
- Het voorkomen en verminderen van het risico op plegen van misdrijven en het risico's op slachtoffers van misdrijven
- De angst voor misdaad verminderen
- De veiligheid en het gevoel van veiligheid vergroten

(Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

Hoewel criminaliteitspreventie voornamelijk gericht is op het voorkomen en verminderen van criminaliteit, kan het in sommige situaties (bijvoorbeeld bij impulsieve misdrijven en psychische aandoeningen) onmogelijk zijn. Het doel is in dat geval de schade die het slachtoffer heeft geleden door een strafbaar feit te verminderen. Deze schade kan direct of fysiek, psychologisch of economisch kan zijn, of indirect, door de aanwezige angst en onzekerheid van het slachtoffer en de familie (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

Misdaden kunnen voorkomen worden door het op verschillende manieren aan te pakken. Een voorbeeld hiervan is de CPTED-aanpak. CPTED staat voor Crime Prevention Through Environmental Design. Dit is een benadering dat een milieuontwerp bevat wat is gebaseerd op het idee dat het veranderen van de bebouwde omgeving, aan de hand van een speciaal ontwerp, veiligere plaatsen kan creëren waardoor de kansen om misdaden te kunnen plegen kleiner worden. Openbare ruimtes worden bijvoorbeeld ontworpen voor een groot aantal bezoekers, wat resulteert in meer natuurlijk toezicht. Voetgangerspaden en onderdoorgangen worden beter verlicht, zodat het geen schuilplaats biedt voor potentiële daders. Het basisidee van deze situatieve criminaliteitspreventie is dat misdrijven het meest effectief worden voorkomen door de situaties te beïnvloeden. Volgens deze aanpak komt misdaad namelijk voor wanneer de dader gemotiveerd is, het doel passend is en het toezicht onvoldoende is. Situationele preventie is het meest geschikt voor eigendomsmisdrijven en andere misdrijven die inbreuk maken op bezittingen zoals huisinbraken en winkeldiefstal. Het voordeel van situationele preventieacties ligt grotendeels in het feit dat de maatregelen realistische, vaak eenvoudige en goedkope oplossingen kunnen bieden voor het voorkomen van bepaalde misdrijven op bepaalde locaties (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

Misdaadpreventie kan op verschillende niveaus en op verschillende manieren worden geïmplementeerd. Primaire preventie is preventieve actie die gericht is op de gehele bevolking. Het omvat bijvoorbeeld een veilige woonomgeving, basisonderwijs, basisdiensten en bewustmakingsactiviteiten. Secundaire preventie bestaat uit vroege interventie die gericht

is op bepaalde risicofactoren of groepen, waarbij vroegtijdig al kleine problemen aanwezig zijn. Tertiaire preventie is gericht op personen die al misdaden hebben gepleegd.

Maatregelen of programma's worden aangeboden om risico op recidive te voorkomen.

Personen die al veroordeeld zijn, worden ondersteund bij re-integratie in de samenleving (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

Zoals eerder benoemd is misdaadpreventie niet alleen een taak voor overheidsinstanties. Ook burgers, het bedrijfsleven, gemeenten, de kerk en maatschappelijke organisaties kunnen bijdragen aan preventie. De kinderopvang en scholen vormen bijvoorbeeld een basis voor het omgaan met anderen. De kinderopvang voert belangrijk werk uit om uitsluiting van jeugdigen te voorkomen. De samenwerking tussen maatschappelijke organisaties en de politie levert belangrijk werk bij het helpen van slachtoffers van misdrijven, verminderen de schade die wordt veroorzaakt door misdrijven en verminderen het risico om opnieuw slachtoffer te worden. Met betrekking tot jeugdigen is bemiddeling bijvoorbeeld van belang om herhaling te voorkomen. Ook kent de politie een preventieve aanpak. Er worden namelijk preventieve acties uitgevoerd op alle niveaus van de politie en daarnaast maakt preventie een onderdeel van de structuur van de politie. (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

Misdaadpreventie vereist meerdere actoren, omdat misdaadpreventiewerkzaamheden op verschillende manieren kunnen plaatsvinden, in samenwerking tussen verschillende actoren. Burgers zijn belangrijk in de wijken. Wanneer de burgers een gevoel van gemeenschap creëren, vergroten de burgers op deze manier het gevoel van veiligheid. Het misdaadpreventieprogramma kent de volgende doelstellingen:

1. Het verduidelijken van de rol van de preventieve maatregelen in andere gemeentelijke plannen
 2. De samenwerking tussen de overheid, bedrijven, organisaties en burgers te verbeteren om zo criminaliteit tegen te gaan
 3. De deskundigheid omtrent criminaliteitspreventie vergroten op zowel lokaal als nationaal niveau
 4. De plaatselijke bewoners en particuliere organisaties stimuleren mee te denken over maatregelen omtrent criminaliteitspreventie
 5. De burgers mee laten helpen de criminaliteit terug te dringen met als doel het verhogen van het gevoel van veiligheid in hun eigen omgeving
- (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

De maatregelen die staan beschreven in het programma, werden opgesteld in negen workshops die in verschillende delen van Finland werden geïmplementeerd. Deze negen workshops waren verdeeld over het secretariaat van de Nationale Raad voor Misdaadpreventie, lokale actoren, jeugdigen en particulieren die werkzaam zijn bij

onderdelen van misdaadpreventie. De voorgestelde maatregelen in de workshops werden bewerkt door de lokale criminaliteitspreventie afdeling van de Nationale Raad voor Misdaadpreventie (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

2.4 Conclusie deelvraag 2

Er bestaat in Finland geen speciaal jeugdstrafrecht. Wel is een uitgangspunt dat jeugdige daders op een andere manier moeten worden gestraft dan volwassen daders. Jeugdigen kunnen worden gestraft via jeugdbeschermingsrecht en het jeugdstrafrecht waarbij onderscheid wordt gemaakt in leeftijden. Jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 21 jaar kunnen dezelfde straffen opgelegd krijgen al volwassenen. Echter worden deze jeugdigen anders gestraft dan de volwassenen, voor deze leeftijdscategorie gelden er namelijk andere regels. Ook zijn er geen speciale jeugdrechtbanken maar er worden wel speciale regels gehanteerd voor jeugdigen. Er kan hieruit worden geconcludeerd dat er geen speciaal jeugdstrafrecht bestaat maar dat er bij het straffen van jeugdigen wel speciale regels gelden.

Een ander uitgangspunt zijn de verschillende straffen die kunnen worden opgelegd, deze zijn als volgt: petty fine, fine, conditional imprisonment, unconditional imprisonment, community services, monitoring sentences en de juvenile punishment. De laatste drie straffen worden uitgevoerd door het Criminal Sanction Agency, een speciale overheidsinstantie gericht op personen die een misdaad hebben gepleegd waarbij begeleiding centraal staat. Daarnaast wordt er veel gebruik gemaakt van mediation bij strafzaken. Dit staat bekend als de belangrijkste manier van herstelrecht in Finland. Volgens de Wet van Bemiddeling is mediation alleen mogelijk wanneer beide partijen toestemming geven om elkaar persoonlijk en vrijwillig te spreken. Wanneer een jeugdige onder de achttien een misdaad pleegt, is de politie verplicht jeugdzorginstanties te informeren.

Tot slot wordt er als uitgangspunt genomen dat het bestaan van het National Crime Prevention Program ervoor kan zorgen dat criminaliteit wordt teruggedrongen. Het programma bevat maatregelen ter verbetering van de lokale criminaliteitspreventie. De focus ligt op het plannen en uitvoeren van criminaliteitspreventie in samenwerking met overheden, bedrijven, non-profit organisaties en bewoners.

3. Methode van het onderzoek

In dit hoofdstuk zal duidelijk worden wat de gehanteerde onderzoeksmethode is en om welk type onderzoek het gaat. Ook worden de populatie en de steekproef weergegeven.

Daarnaast zullen de validiteit en betrouwbaarheid worden toegelicht en wordt aangegeven hoe is geprobeerd deze zo groot mogelijk te maken. Als laatste zullen de ethische overwegingen worden beschreven waarmee rekening is gehouden in dit onderzoek.

3.1 Onderzoeksmethode

Het doel van het onderzoek is om de ervaringen van politie, social workers en jeugdigen omtrent de Finse benadering van jeugdcriminaliteit in kaart te brengen. Het onderzoek zal worden uitgevoerd in Finland, in de stad Lahti. Dit zal worden gedaan door het onderzoeken van meningen en ervaringen van de gekozen populaties. Gekozen is daarom voor een kwalitatief onderzoek. Het uitgangspunt van een kwalitatief onderzoek is dat er geen eenduidige werkelijkheid bestaat. Wanneer de werkelijkheid moet worden geïnventariseerd is het belangrijk om de situatie van binnenuit te bestuderen (Migchelbrink, 2009). Het verzamelen van gegevens is open en flexibel, er kan worden ingesprongen op onverwachte situaties. De gegevens worden niet numeriek opgemaakt, maar in alledaagse taal verwerkt. Het belangrijkste aspect van kwalitatief onderzoek is dat waarde wordt gehecht aan de betekenis die mensen aan zaken geven (Verhoeven, 2011).

Het onderzoek zal in de vorm van interviews worden gedaan. Een interview is een vraaggesprek waarin de beleving van de geïnteresseerden voorop staan. Het heeft tot doel informatie te verzamelen over een bepaald onderwerp (Verhoeven, 2011). Het interview dat is gehouden is een halfgestructureerd interview. Bij dit type interview is er een vragenlijst of een lijst met onderwerpen maar is er zeker alle ruimte voor de eigen inbreng van de respondent. De onderzoeker stelt zich tijdens een halfgestructureerd interview flexibel op en speelt in op de situatie (Verhoeven, 2011). Er is gekozen voor een halfgestructureerd onderzoek zodat de respondenten ook ruimte krijgen voor eigen inbreng. Aan de hand van de antwoorden op de vragen uit de vragenlijst en de eigen inbreng van de respondenten, kan er duidelijk worden gemaakt wat de ervaringen zijn met de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit.

3.2 Onderzoekstype

Dit onderzoek is een inventariserend onderzoek. Bij een inventariserend onderzoek is het belangrijk om na te gaan wat er aan de hand is met betrekking tot het te onderzoeken onderwerp en dat deze situatie in beeld wordt gebracht. Het gaat in feite om het analyseren van een probleem en/of situatie (Migchelbrink, 2009). Een inventariserend onderzoek kan worden uitgevoerd om verschillende aspecten in kaart te brengen, maar ook om behoeften

en wensen helder te krijgen (De Graauw, z.j.).

Gekozen is voor een inventariserend onderzoek. Deze vorm van onderzoek kan er voor zorgen dat de verschillende meningen en ervaringen met betrekking tot het huidige Finse jeugdstrafrecht systeem in beeld kunnen worden gebracht. De verschillende populaties kunnen hun eigen mening geven over het systeem, met de daarbij eventueel behorende ervaringen. Op deze manier kunnen de onderzoekers zowel de korte termijn doelstelling als de lange termijn doelstelling behalen, namelijk: het in kaart brengen van de ervaringen van de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit en een aanbeveling schrijven om tot een preventieve aanpak te komen voor jeugdcriminaliteit in Nederland.

3.3 Populatie en steekproef

In dit onderzoek is ervoor gekozen om drie verschillende populaties te interviewen zodat de onderzoeksvraag vanuit verschillende invalshoeken kan worden beantwoord. In eerste instantie zou er geen onderscheid worden gemaakt tussen de populaties politie en justitie. De professionals werkzaam binnen justitie waren echter moeilijk te bereiken, daarom is de keuze gemaakt om het onderzoek in deze populatie alleen te richten op de politie. De andere twee populaties die zijn geïnterviewd zijn social workers en jeugdigen. De social workers zijn werkzaam binnen verschillende organisaties en werkzaam met verschillende jeugdige doelgroepen. De jeugdigen staan onder toezicht van de Criminal Sanctions Agency, een speciale overheidsinstantie gericht op personen die een misdaad hebben gepleegd. Deze jeugdigen hebben allen ervaring met het strafrechtstelsel. In Lahti bestaat de populatie naar schatting uit politieagenten uit gemiddeld 225 personen, de populatie social workers gemiddeld uit 86 personen en de populatie jeugdigen uit 27822 personen.

Uit deze drie populaties zou allereerst een steekproef worden genomen van 26 personen waaronder tien politieagenten, tien social workers en zes jeugdigen. Echter was dit in de korte periode van het onderzoek niet haalbaar. Er is daarom voor gekozen om uit de iedere populatie een steekproef te nemen van vier personen. Dat komt neer op vier politieagenten, vier social workers en vier jeugdigen. Door twaalf personen uit verschillende populaties te interviewen kunnen de resultaten vanuit verschillende invalshoeken worden bekeken en kunnen overeenkomsten en verschillen in meningen worden ontdekt. Vanuit de populaties politie en jeugdigen waren er drie non-respondenten, waarvan twee politieagenten en één jeugdige. Om het aantal respondenten zo groot mogelijk te houden is er voor gekozen om één extra social worker te interviewen. De uiteindelijke respons bestaat daarom uit tien personen en de non-respons uit drie personen.

De resultaten zijn met dit relatief lage aantal respondenten niet geheel generaliseerbaar voor de gehele populatie. Het wordt echter wel duidelijk waar veelal positief en/of negatief over wordt gedacht.

3.4 Dataverzamelinstrument

Om gegevens te kunnen verzamelen is, zoals in paragraaf 3.1 geschreven, gekozen voor een halfgestructureerde interview. De interviewvragen zijn verdeeld in vijf onderdelen. Zie bijlage 1 voor de blanco interviewvragen. Het eerste onderdeel bevat algemene vragen. Bij de interviews van de social workers en politie (die hebben dezelfde vragenlijst) is één van de algemene vragen wat het beroep is van de respondenten, zodat duidelijk wordt dat het interview onder verschillende populaties is gehouden. Een andere algemene vraag is hoe lang de respondent hier al werkzaam is. Er is hiervoor gekozen omdat het op deze manier duidelijk wordt of de respondent veel of weinig werkervaring heeft. De overige vier onderdelen zijn gebaseerd op theorie uit hoofdstuk twee. Het tweede onderdeel gaat over jeugdcriminaliteit in het algemeen. Enkele aspecten waar bij dit onderwerp naar worden gevraagd zijn de meningen over de cijfers omtrent jeugdcriminaliteit en de meningen en ervaringen met betrekking tot verschillende leeftijdscategorieën in het strafrechtssysteem. Het derde onderdeel gaat over preventiemethoden. Er worden hier onder andere vragen gesteld die gaan over tot het National Crime Prevention Program en daarnaast wordt er gevraagd naar de meningen en ervaringen over de methoden die jeugdcriminaliteit preventief aanpakken. In het vierde onderdeel zijn de vragen gebaseerd op de gevolgen van jeugdcriminaliteit. Er wordt hier gevraagd naar ervaringen en meningen omtrent enkele straffen en de begeleiding hiervan. In het laatste onderdeel komen de overige vragen naar voren. Er wordt hier gevraagd naar de ervaringen en meningen met betrekking tot de Criminal Sanctions Agency. Daarnaast worden er vragen die betrekking hebben op de samenwerking tussen politie en social workers.

Bij de interviews met de jeugdigen is een aparte vragenlijst gebruikt, zie bijlage 2 voor de blanco interviewvragen. Bij de algemene vragen wordt gevraagd naar wat de jeugdige doet en waarom de jeugdige onder begeleiding van de Criminal Sanctions Agency staat. Er is hiervoor gekozen omdat op deze manier duidelijk wordt of de jeugdige veel of weinig ervaring heeft op het gebied van jeugdcriminaliteit. De overige vier onderdelen van de interviewvragen zijn gebaseerd op de theorie uit hoofdstuk twee. Het tweede onderdeel gaat over jeugdcriminaliteit in het algemeen. Voorbeelden van deze vragen zijn welke type jeugdcriminaliteit bekend zijn bij de respondenten en vragen met betrekking tot de verschillen in het jeugdbeschermings- en strafrecht. Het derde onderdeel gaat over methoden met betrekking tot jeugdcriminaliteit. Vragen die bij dit onderdeel naar voren komen zijn of de respondenten preventiemethoden kennen met betrekking tot jeugdcriminaliteit, of de respondenten zelf ervaring hebben op het gebied van preventie en hoe de respondenten dit terug zien in de praktijk. Het vierde onderdeel zijn de vragen met betrekking tot de gevolgen van jeugdcriminaliteit. Er worden hier vragen gesteld over de verschillende straffen die jeugdigen opgelegd kunnen krijgen, of de respondenten deze gevolgen kennen en wat de

mening van de respondenten hierover is. Het vijfde en laatste onderdeel van het interview zijn de overige vragen. Deze vragen gaan over de ervaringen met de Criminal Sanctions Agency. Voorbeelden van deze vragen zijn of de respondenten samenwerken met de Criminal Sanctions Agency, wat er goed gaat in deze samenwerking en wat de verbeterpunten zijn in deze samenwerking. Bij ieder onderdeel wordt in de vraagstelling onderscheid gemaakt tussen algemene vragen en vragen met betrekking tot de ervaringen van de respondenten.

3.5 Procedure

Om te zorgen voor een zo groot mogelijke respons is er een supervisor aangewezen vanuit de Lahti University of Applied Sciences die begeleiding heeft geboden tijdens het onderzoek. Via deze supervisor is contact gelegd met de verschillende populaties. Deze supervisor heeft ervaring in het werkveld en kan zo op een gemakkelijke en laagdrempelige manier contact leggen met de populaties. Dit is gedaan door middel van inleidende telefoongesprekken. Op deze manier is geprobeerd het belang van het onderzoek en het interview toe te lichten. In dit inleidende telefoongesprek werd door de supervisor toegelicht wie de interviewers zijn, wat het doel van het onderzoek was, wat werd onderzocht, wat van de respondenten werd verwacht, wie tot de doelgroep behoort, hoeveel tijd het in beslag zal gaan nemen en wat er gaat gebeuren met de antwoorden. Na afloop van dit telefoongesprek zijn e-mailadressen uitgewisseld zodat er op deze manier afspraken gemaakt konden worden over wanneer en waar de interviews plaats zouden gaan vinden.

Alle interviews hebben plaatsgevonden in een kantoor bij de organisatie waar de respondenten werkzaam zijn. Tijdens deze interviews waren vier personen aanwezig, namelijk: de respondent, de twee onderzoekers en de supervisor. Van te voren is er de afspraak gemaakt dat één van de onderzoekers alle interviews zou doen en de ander zou notuleren. Waar nodig mocht de onderzoeker die notuleerde bijspringen. Er is gekozen voor deze taakverdeling om een zo duidelijk mogelijke structuur aan te brengen waarin het helder was wie welke taak had. Daarnaast is er voorafgaand aan de interviews nogmaals kort geïntroduceerd wie de interviewers zijn, wat het doel van het onderzoek was, wat werd onderzocht, wat van de respondenten werd verwacht, wie tot de doelgroep behoort, hoeveel tijd het in beslag zal gaan nemen en wat er gaat gebeuren met de antwoorden. Deze korte introductie is terug te lezen bij de interviewvragen in bijlage 1. De supervisor was tijdens de interviews aanwezig om de vragen en de antwoorden te vertalen. De vragen werden door de interviewer gesteld in het Engels, de supervisor vertaalde deze vragen naar het Fins. De antwoorden werden gegeven in het Fins, de supervisor vertaalde deze antwoorden weer naar het Engels. Dit om ervoor te zorgen dat de vragen zo duidelijk mogelijk gesteld konden worden en de antwoorden zo duidelijk mogelijk konden worden geformuleerd, de taal kan

namelijk een barrière zijn tijdens de interviews. Daarnaast zijn alle interviews opgenomen voor het uitwerken van de interviews. Hierin is duidelijk aangegeven dat de opnames alleen door de onderzoekers worden beluisterd en dat de opnames naar afloop van het onderzoek worden verwijderd. Voor de interviews met de jeugdigen die onder begeleiding staan van de Criminal Sanctions Agency was er een onderzoekstoestemming nodig van de directeur van de Criminal Sanctions Agency regio Häme. Hier is een document voor geschreven, deze is terug te vinden in bijlage 3.

3.6 Validiteit

Volgens Baarda & De Goede (2001) kan in een onderzoek op verschillende manieren rekening worden gehouden met de validiteit. In het gedeelte van het literatuuronderzoek, het theoretisch kader, is dit gedaan door het gebruik van voldoende en relevante bronnen die antwoord geven op de theoretische deelvragen. Hiervoor is gebruik gemaakt van wetenschappelijke literatuur, documenten, boeken en personen. Er is hierdoor op verschillende manieren informatie verkregen om de deelvragen te kunnen beantwoorden of om te zorgen dat de bronnen bijdragen aan de beantwoording hiervan (Baarda & De Goede, 2001). Doordat de verschillende bronnen hebben bijgedragen aan het beantwoorden van de verschillende theoretische deelvragen, kan er worden geconcludeerd dat deze bronnen valide zijn. Mede hierdoor wordt de validiteit van het onderzoek vergroot.

Daarnaast bevat dit kwalitatieve onderzoek een onderdeel waarvoor halfgestructureerde interviews zijn gehouden om de praktijkdeelvragen te kunnen beantwoorden. Om ervoor te zorgen dat de praktijkdeelvragen beantwoord konden worden, zijn de interviewvragen geformuleerd aan de hand van de theorie die is beschreven in het literatuuronderzoek. Het interview betrof halfgestructureerde interviewvragen waarbij alle ruimte was voor eigen inbreng van de respondent (Verhoeven, 2011). Aan de hand van het halfgestructureerde interview is er gemeten wat er gemeten moest worden. De tijdens het interview gestelde vragen hebben namelijk geleid tot beantwoording van de drie praktische deelvragen. Dit maakt dat het halfgestructureerde interview valide is. Hierdoor wordt tevens de validiteit van het onderzoek vergroot.

Tijdens het onderzoek is contact gehouden met de opdrachtgever via de e-mail. De opdrachtgever is op deze manier op de hoogte gehouden van de stand van zaken rondom het onderzoek. Ook is contact gehouden met de intervisor van het Saxion. De intervisor heeft kritisch gekeken naar de vraagstelling van het interview. Er is hiervoor gekozen om uiteindelijk tot sterke vragen te kunnen komen die in het interview gesteld gaan worden. Naast de intervisor heeft ook de supervisor deze vragen met een kritische blik bekeken. Het formuleren van deze vragen is door twee onderzoekers gedaan. Wanneer het formuleren van de vragen door twee onderzoekers wordt gedaan verkleint de kans op vertekening en

zorgt voor extra controle (Migchelbrink, 2006). Door de kritische blik van de supervisor en de intervisor en door extra controle van de twee onderzoekers wordt het interview betrouwbaarder. De betrouwbaarheid is een voorwaarde voor het bepalen van de validiteit (Verhoeven, 2011). Doordat het interview betrouwbaarder is, betekent dit dat de validiteit van het interview groter wordt. Dit vergroot daarmee ook de validiteit van het onderzoek.

Een onderzoek kan als intern valide worden beschouwd wanneer de gekozen onderzoeksmethodes ervoor zorgen dat de juiste conclusies kunnen worden getrokken (Verhoeven, 2011). Doordat verschillende relevante bronnen en de halfgestructureerde interviews hebben bijgedragen aan het beantwoorden van de deelvragen, kan er worden geconcludeerd dat het onderzoek intern valide is.

Naast de interne validiteit is er ook de externe validiteit. Bij de externe validiteit zijn de getrokken conclusies te generaliseren naar de gehele onderzochte populatie. De externe validiteit toont aan of de steekproef de juiste afspiegeling van de populatie vormt (Verhoeven, 2011). Om dit te bereiken is er getracht een zo groot en haalbaar mogelijke steekproef te nemen waardoor er een goede afspiegeling kan worden gemaakt. In eerste instantie zouden er 26 interviews worden afgenomen, namelijk; tien medewerkers binnen politie en justitie, tien social workers en zes jeugdigen. Dit was in verband met de tijd niet haalbaar. Er is daarom gekozen om vier medewerkers van de politie, vier social workers en vier jeugdigen te interviewen. De uiteindelijke respons was tien personen. Dit waren twee politieagenten, vijf social workers en drie jeugdigen. Vanuit de populaties politie en jeugdigen waren er drie non-respondenten, waarvan twee politieagenten en één jeugdige. Er is vanuit verschillende invalshoeken naar ervaringen en meningen gevraagd. De politieagenten waren ieder werkzaam in een andere richting en op een ander niveau, de social workers waren werkzaam op verschillende gebieden in het werkveld en de jeugdigen hebben zowel grote als kleine misdaden gepleegd.

Aan de hand van het bovenstaande kan er worden geconcludeerd dat de drie steekproeven niet representatief zijn voor de drie populaties. Het geringe aantal personen per populatie is te weinig om een representatief beeld te krijgen van de meningen en ervaringen van 225 politieagenten, 86 social workers en 27822 jeugdigen. De externe validiteit is daarom laag.

3.7 Betrouwbaarheid

Betrouwbaarheid is de mate waarin een antwoord dat gegeven wordt onafhankelijk is van toeval. Hoe minder het interview en het onderzoek afhankelijk is van toeval, hoe betrouwbaarder het interview en het onderzoek is (Baarda, 2009). Betrouwbaarheid wordt meestal onderscheiden in interne en externe betrouwbaarheid. Met interne betrouwbaarheid wordt bedoeld op de invloed de onderzoekers op het onderzoek hebben (Plochg, Juttmann,

Klazinga & Mackenbach, 2007). In dit onderzoek is geen van de twee onderzoekers eerder in contact geweest met de respondenten. Daarnaast is het onderzoek uitgevoerd door twee onderzoekers. Op deze manier hebben de onderzoekers elkaar kunnen controleren en waar nodig kunnen corrigeren, twee mensen zien namelijk altijd meer dan één. Verder hebben de supervisor en intervisor met een kritische blik gekeken naar de vraagstelling van het interview. Deze bovenstaande factoren zorgen ervoor dat het onderzoek betrouwbaar is (Verhoeven, 2011).

Naast de interne betrouwbaarheid is er de externe betrouwbaarheid. Deze term zegt iets over de mogelijke vertekening door de uitvoering van het onderzoek. Het is daarom belangrijk om zo duidelijk mogelijk vast te leggen hoe het onderzoek is uitgevoerd en inzichtelijk te maken welke methoden zijn gebruikt. Op deze manier kan het onderzoek nogmaals op dezelfde manier worden uitgevoerd en wordt de betrouwbaarheid vergroot (Plochg et al., 2007). Wanneer het onderzoek opnieuw zal moeten worden uitgevoerd is het belangrijk dat dit in Lahti wordt gedaan. Om de theoretische deelvragen opnieuw te kunnen beantwoorden, kunnen de bronnen die zijn gebruikt worden opgevraagd uit de literatuurlijst. De vragen van het halfgestructureerde interview zijn vastgelegd waardoor deze makkelijk opnieuw kunnen worden gebruikt. Ook is er een voorbereiding getroffen door het opstellen van het onderzoeksplan en daarnaast zijn ook de methoden en technieken vastgelegd. Daarnaast zijn er andere factoren die het interview kunnen benadelen, namelijk: omgeving, persoon, interviewer of de vragenlijst (Plochg et al., 2007). Om dit te voorkomen vonden de interviews plaats in een kantoor die afgesloten kon worden waardoor er voldoende privacy was en het interview niet verstoort kon worden door lawaai. Daarnaast is er van te voren de afspraak gemaakt dat één van de onderzoekers alle interviews zou doen en de ander zou notuleren. Waar nodig mocht de onderzoeker die notuleerde bijspringen. Er is gekozen voor deze taakverdeling om een zo duidelijk mogelijke structuur aan te brengen waarin het helder was wie welke taak had. De supervisor was tijdens de interviews aanwezig om de vragen en de antwoorden te vertalen. De vragen werden door de interviewer gesteld in het Engels, de supervisor vertaalde deze vragen naar het Fins. De antwoorden werden gegeven in het Fins, de supervisor vertaalde deze antwoorden weer naar het Engels. Dit om ervoor te zorgen dat de vragen zo duidelijk mogelijk gesteld konden worden en de antwoorden zo duidelijk mogelijk konden worden geformuleerd, de taal kan namelijk een barrière zijn tijdens de interviews. Voorgaande informatie beschrijft de aspecten waar rekening mee moeten worden gehouden bij het heruitvoeren van dit onderzoek. Wanneer er rekening wordt gehouden met deze aspecten, zal het sneller leiden tot dezelfde resultaten. Het aanwezig zijn van deze aspecten vergroot de kans op externe betrouwbaarheid. (Verhoeven, 2011).

3.8 Ethische overwegingen

Er zijn een aantal ethische overwegingen waar bij stil moest worden gestaan, voordat het onderzoek kon worden uitgevoerd. De eerste overweging waar naar gekeken is, is of de respondenten vrijwillig aan het onderzoek meededen (Baarda, 2009). Wanneer wordt gekeken naar de populatie kan er worden gesteld dat er deel is genomen op vrijwillige basis. De populatie is namelijk voor de keuze gesteld wel of niet deel te nemen aan de interviews.

Om een praktische deelvraag te beantwoorden was het noodzakelijk om jeugdigen te interviewen die enige ervaring hebben met het strafrechtstelsel. Er zijn drie jeugdigen geïnterviewd, die onder begeleiding staan van het Criminal Sanction Agency. Een ethische overweging die de organisatie heeft moeten nemen is het wel of niet goedkeuring geven voor deze interviews. Echter heeft de organisatie hier toestemming voor gegeven.

Een volgende belangrijke overweging is dat er aan de populatie van tevoren duidelijk werd uitgelegd wat het doel en de werkwijze van het onderzoek waren (Baarda, 2009). Dit kan als ethisch worden beschouwd omdat het onderzoek mogelijk als belastend kan worden ervaren door de respondenten. Het is belangrijk dat de respondenten voorafgaand aan het onderzoek duidelijk op de hoogte zijn gebracht van de werkwijze en het doel, zodat de respondenten een beslissing kunnen maken wel of niet te willen deelnemen en zich daar vervolgens op voor kunnen bereiden. Door de inleidende telefoongesprekken gevoerd door de supervisor werden de respondenten op de hoogte gesteld van het interview. Dit om ervoor te zorgen dat de respondenten op de hoogte waren van het aanleiding van het interview, het doel van het interview en de verwachtingen.

Het toelichten aan de respondenten dat het onderzoek geen nadelige gevolgen zal hebben is ook een ethische overweging geweest (Baarda, 2009). Het doel van het onderzoek is namelijk het in kaart brengen van de ervaringen rondom de benadering van Finse jeugdcriminaliteit en niet het beoordelen of antwoorden goed en/of fout zijn. Met name bij de jeugdigen die zijn geïnterviewd was dit een belangrijk punt. Het is hen duidelijk uitgelegd dat de antwoorden niet bij de begeleidende social workers terecht zouden komen.

In de bovenstaande uitleg en voorafgaand aan het interview is ook duidelijk gemaakt dat de gegevens van de respondenten anoniem zijn (Baarda, 2009). Dit is dan ook de derde ethische overweging. Anonimiteit is een belangrijk onderdeel omdat het niet te herkennen moet zijn wie welke informatie heeft verstrekt (Baarda et al., 2013). Voor het interview waren geen persoonlijke gegevens zoals namen en adressen nodig. Het was wel van belang dat in het interview naar voren zou komen wat het beroep van de respondent is zodat de ervaringen vanuit verschillende populaties met elkaar vergeleken konden gaan worden.

Een andere overweging waar bij stil is gestaan is het verschil in culturele achtergronden. De Finse cultuur is anders dan de Nederlandse cultuur. Hierdoor is het mogelijk dat Finnen andere normen en waarden hebben. Om hier zo goed mogelijk aan bij te

dragen is er door de onderzoekers een open luisterhouding aangenomen en zijn er geen oordelen geveld tijdens de interviews. Ook is er bij onduidelijkheden doorgevraagd om aannames te voorkomen. Ook bij de taalbarrière is stilgestaan. Zoals eerder benoemd is de supervisor als vertaler aanwezig geweest.

Bij de laatste ethische overweging is het belangrijk dat het onderzoek op een eerlijke en objectieve manier werd uitgevoerd (Baarda, 2009). Om hiervoor te zorgen was er één interview opgesteld die werd afgenomen onder politie en social workers en één interview die werd afgenomen onder de jeugdigen. Er is gekozen om twee verschillende interviews op te stellen omdat jeugdigen op een andere manier ervaring hebben met jeugdcriminaliteit dan de professionals en er daarom andere vragen moesten worden gesteld. Ook is er rekening gehouden met de taal in het stellen van de vragen. Bij de jeugdigen zijn de interviewvragen op een wat makkelijkere geformuleerde manier vormgegeven.

4. Resultaten

Dit hoofdstuk beschrijft de resultaten die uit de interviews naar voren zijn gekomen. Er is contact gelegd met de populaties politie, social workers en jeugdigen met als steekproef uit iedere populatie vier personen. De professionals werkzaam binnen justitie waren moeilijk te bereiken, daarom is de keuze gemaakt om het onderzoek in deze populatie alleen te richten op de politie. De uiteindelijke respons bestond uit tien personen namelijk twee politieagenten, vijf social workers en drie jeugdigen. Een sterk punt dat bij de politieagenten naar voren komt is dat beide agenten al een lange periode werkzaam zijn binnen de politie en daarom veel werkervaring hebben. Een sterk punt dat bij de social workers naar voren komt is dat de leeftijden uiteenlopend zijn, de social workers hebben hierdoor verschillende ervaringen, denkwijzen en manieren van werken. Deze gegevens zijn terug te vinden in de labelschema's in bijlage 4.

De resultaten worden beschreven aan de hand van de verschillende onderwerpen die naar voren zijn gekomen in het interview en het theoretisch kader. In paragraaf 4.1 worden de kenmerken van de respondenten beschreven. In paragraaf 4.2 worden de resultaten beschreven omtrent de meningen en ervaringen rondom jeugdcriminaliteit in Finland. In paragraaf 4.3 worden de resultaten beschreven omtrent de meningen en ervaringen rondom preventiemethoden. In paragraaf 4.4 worden de resultaten beschreven omtrent de meningen en ervaringen rondom de consequenties van jeugdcriminaliteit en tot slot worden er in paragraaf 4.5 resultaten beschreven omtrent de meningen en ervaringen rondom overige onderwerpen.

4.1 Kenmerken respondenten

Aan de respondenten van populaties politie en social workers is gevraagd welk beroep de respondenten uitvoeren. Bij de populatie jeugdigen is gevraagd naar de straffen die zijn opgelegd. Met behulp van deze gegevens wordt duidelijk dat de interviewvragen vanuit verschillende invalshoeken zijn beantwoord. De twee politieagenten hebben binnen hun functie verschillende taken. Een van hen is tevens werkzaam als inspecteur en de ander is werkzaam als leidinggevende van het "Anchorteam". Het Anchorteam is een multiprofessioneel team waarin samen wordt gewerkt tussen politie, social workers en jongerenwerkers. Van de social workers zijn twee respondenten werkzaam in een mediation office, is een van de respondenten werkzaam als pedagogisch medewerker, is een van de respondenten social worker in het Anchorteam en de laatste respondent is werkzaam op het gebied van monitoring sentences. Van de jeugdigen hebben er twee een voorwaardelijke gevangenisstraf opgelegd gekregen en heeft één jeugdige een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee maanden opgelegd gehad.

Iedere respondent binnen de populatie social workers heeft ervaring op het gebied

van jeugdcriminaliteit. Dit geldt voor één van de twee politieagenten. Beide populaties hebben het meeste te maken gehad met drankmisbruik, alcoholmisbruik, diefstal, gewelddadig gedrag en vandalisme. De jeugdigen staan alle drie onder supervisie bij de Criminal Sanction Agency. Bij één jeugdige heeft serieuze geweldpleging ervoor gezorgd dat er een voorwaardelijke straf is opgelegd en bij andere jeugdige was rijden onder invloed van alcohol de oorzaak van de straf. De overige jeugdige heeft twee maand in de gevangenis gezeten en is in mei 2017 vrij gekomen. Deze jeugdige is bezig met het afronden van de straf. Er werd aangegeven dat problemen met alcohol en drugs de oorzaak is geweest voor deze gevangenisstraf.

Binnen de populatie politieagenten is er één respondent van het mannelijke geslacht (55 jaar) en één respondent van het vrouwelijke geslacht (42 jaar). Binnen de populatie social workers zijn vier respondenten van het vrouwelijke geslacht en is één respondent van het mannelijke geslacht. De leeftijden binnen deze populatie variëren van 25 jaar tot 47 jaar, met een gemiddelde leeftijd van 37 jaar. Tot slot de respondenten binnen de populatie jeugdigen. Drie van de drie jeugdigen zijn van het mannelijk geslacht. De leeftijden binnen deze populatie variëren van de zestien tot 21 jaar, met een gemiddelde leeftijd van negentien jaar.

4.2 Meningen en ervaringen rondom jeugdcriminaliteit in Finland

Deze paragraaf beschrijft de resultaten die te maken hebben met de ervaringen en meningen van de populaties over hoe de vormgeving van jeugdcriminaliteit eruit ziet en over het systeem dat wordt gehanteerd wanneer er sprake is van criminaliteit. Tijdens het interview zijn vragen gesteld over de risicofactoren van jeugdcriminaliteit, de prevalentie van jeugdcriminaliteit, het beschermingsrecht en het strafrecht. De resultaten zullen worden beschreven in verschillende subparagrafen.

4.2.1 De risicofactoren

Alle tien respondenten hebben kennis van de verschillende soorten risicofactoren in relatie tot jeugdcriminaliteit. Twee van de twee politieagenten en drie van de drie jeugdigen hebben aangegeven ervaring te hebben met deze risicofactoren. Dit geldt voor drie van de vijf social workers. De ervaring met alcohol en drugs als risicofactor komt hierin het meest naar voren, namelijk vier van de negen respondenten heeft aangegeven hier ervaring mee te hebben. Een uitspraak van één van de jeugdigen hierbij is: *“Toen ik jong was dronk ik veel alcohol, dit gaf me problemen en daardoor ging ik domme dingen doen”*.

4.2.2 Prevalentie jeugdcriminaliteit

Beide politieagenten gaven aan de cijfers omtrent jeugdcriminaliteit normaal te vinden. Een bijbehorende uitspraak is: *“Ik denk dat het normaal is. Ze zijn jong dus dan doen ze zulke*

dingen". Vier van de vijf social workers zijn tevreden met de cijfers, één van hen heeft door te weinig ervaring met de doelgroep er geen mening over. Ook de drie jeugdigen zijn positief te spreken over de cijfers. De reacties op de cijfers waren: *"laag"*, *"verrassend laag"* en *"klopt wel"*.

4.2.3 Jeugdbeschermingsrecht en strafrecht

Vragen met betrekking tot het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht zijn alleen gesteld aan de populaties politie en social workers. Het is opvallend dat een aantal respondenten aangeeft hier op twee verschillende manieren naar te kijken. Beide politieagenten en drie van de vijf social workers geven aan het enerzijds wel goed te vinden en anderzijds niet goed te vinden dat jeugdigen onder de vijftien jaar niet kunnen worden gestraft. Een uitspraak bij het antwoord enerzijds wel goed is: *"Ik werk in het Anchorteam samen met een social worker en ik vind het belangrijk dat jongeren andere mogelijkheden hebben"*. Bij het antwoord anderzijds niet goed geeft een van de respondenten aan dat sommige ouders en jeugdigen weten dat de politie jeugdigen onder de vijftien jaar niet kan straffen dus worden er bewust strafbare feiten gepleegd. Twee van de vijf social workers geven aan de leeftijdsgrens wel goed te vinden. Daarbij wordt vermeld dat het goed is om jeugdigen de daden te laten inzien door bijvoorbeeld mediation.

Beide politieagenten twijfelen of het jeugdbeschermingsrecht positiever zou uitpakken voor de jeugdigen dan een straf op basis van het strafrecht. *"Het verschilt per persoon en situatie"* was een van de redenen van de politieagenten. Vier van de vijf social workers geven aan dat een straf op basis van het jeugdbeschermingsrecht een betere invloed zal zijn op de jeugdigen. De overige social worker laat merken dat deze straf alleen zal werken als de jeugdige zich realiseert fout bezig te zijn.

Beide politieagenten vinden niet dat de social workers en de politieagenten de beste autoriteiten zijn om de jeugdigen te leiden naar een leven zonder criminaliteit. Hierbij wordt als reden genoemd dat ouders en familieleden hier de beste personen voor zijn in samenwerking met de politie en social workers. Vier van de vijf social workers vinden wel dat deze disciplines hier de beste autoriteiten voor zijn. Daarbij wordt aangegeven dat multidisciplinair werken de beste manier is voor preventie. De overige social worker geeft aan dat jeugdzorgwerkers ook veel doen en dat er meer psychiatrische hulp moet zijn om er voor te zorgen dat ze een leven gaan leiden zonder criminaliteit.

Op de vraag wat de respondenten vinden van de leeftijdsgrens van vijftien jaar geven beide politieagenten aan dat de leeftijdsgrens hetzelfde mag blijven. Dit geldt tevens voor vier van de vijf social workers. Hierbij wordt benoemd dat het nog maar kinderen zijn en dat gesprekken met social workers en politie hen verder kan helpen. De overige social worker vindt het een twijfelgeval en geeft hierbij het volgende aan: *"Jeugdigen kunnen zich*

bijvoorbeeld ouder gedragen dan dat zij zijn of juist jonger gedragen dan dat zij zijn”.

Het is goed dat jeugdigen tussen de vijftien en zeventien jaar kunnen worden gestraft volgens het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht volgens beide politieagenten. Hierbij geeft één agent aan hier goede ervaringen mee te hebben. Verder laten beide agenten merken het goed te vinden dat er kan worden gestraft via het strafrecht. Bij de populatie social workers vinden vier van de vijf social workers het goed dat er kan worden gestraft via beide rechten. Een citaat die deze mening bekrachtigt is: *“Ze krijgen nog kans om beschermd te worden omdat het kinderen zijn, het is goed dat ze milder gestraft worden”*. De overige social worker heeft hier geen mening over. Ook laten vijf van de vijf social workers weten dat het goed is dat het strafrecht voor deze jeugdigen bestaat. Eén social worker geeft daarbij als kanttekening aan dat er wel professionele hulp aanwezig moet zijn in de gevangenis.

Tot slot geven beide agenten aan dat het goed is dat jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 21 jaar alleen kunnen worden gestraft via het strafrecht. *“Als je achttien bent, ben je volwassen”* is een achterliggende gedachte achter deze mening. Ook vier van de vijf social workers zijn tevreden met deze regel. Daarbij wordt aangegeven dat een gevangenisstraf soms noodzakelijk is maar dat het positief dat er wel recht is op nazorg en speciale regels voor jeugdigen. Tabel 4.1 geeft een duidelijk beeld weer van de bovenstaande resultaten.

Tabel 4.1 Meningen van politieagenten en social workers met betrekking tot het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht

	Tevreden	Enerzijds tevreden, anderzijds ontevreden	Ontevreden	Geen mening
Jeugdigen onder de 15 jaar kunnen niet worden gestraft	2 van de 7 respondenten (2 social workers)	5 van de 7 respondenten (3 social workers, 2 politieagenten)	0 van de 7 respondenten	0 van de 7 respondenten
De leeftijdslimiet van 15 jaar	6 van de 7 respondenten (2 politieagenten, 4 social workers)	1 van de 7 van de respondenten (1 social worker)	0 van de 7 respondenten	0 van de 7 respondenten
Jeugdbeschermingsrecht en strafrecht voor jeugdigen tussen de 15 en 17 jaar	6 van de 7 respondenten (2 politieagenten, 4 social workers)	0 van de 7 respondenten	0 van de 7 respondenten	1 van de 7 respondenten (1 social worker)
Jeugdigen tussen de 15 en 17 jaar kunnen worden gestraft op basis van het strafrecht	7 van de 7 respondenten (2 politieagenten, 5 social workers)	0 van de 7 respondenten	0 van de 7 respondenten	0 van de 7 respondenten
Jeugdigen ouder dan 18 jaar kunnen alleen gestraft worden op basis van strafrecht	6 van de 7 respondenten (2 politieagenten, 4 social workers)	1 van de 7 respondenten	0 van de 7 respondenten	0 van de 7 respondenten

4.3 Meningen en ervaringen rondom preventiemethoden

Deze paragraaf beschrijft de resultaten met betrekking tot ervaringen en meningen over verschillende preventiemethoden omtrent jeugdcriminaliteit. Aan de politieagenten en de social workers zijn vragen gesteld over de kennis van preventiemethoden, de ervaringen omtrent enkele methoden en de mening over deze methoden. Verder zijn er vragen gesteld omtrent de ervaringen en meningen over het National Crime Prevention Program en hebben de respondenten aangegeven welke ervaringen zij hebben met de methoden die er worden gebruikt in het werkveld. Aan de jeugdigen is een vraag gesteld die betrekking heeft op het National Crime Prevention Program. Er is gevraagd naar preventieactiviteiten op het gebied van jeugdcriminaliteit op school en naar preventiemethoden in het algemeen.

4.3.1 Preventiemethoden jeugdcriminaliteit

Beide politieagenten halen Anchorwork naar voren als preventiemethode, waarvan een politieagent aangeeft dat het multidisciplinair werken goed werkt. Verder geven vier van de vijf social workers aan ervaringen te hebben met preventiemethoden. Er werd verteld over een nieuw programma gericht op pesten dat opgericht is door de mediation praktijk en over het anti-pestprogramma dat wordt gebruikt op de Finse basisscholen. Bij de vraag naar de meningen over deze preventiemethoden gaven twee social workers aan geen mening te hebben, twee social workers gaven aan dat de methode niet altijd effectief is en de overige social worker gaf aan dat supervisie de beste methode is om preventief aan het werk te gaan.

4.3.2 National Prevention Program

Eén van de twee politieagenten gaf aan kennis te hebben van het National Crime Prevention Program. Van de social workers hebben vier van de vijf personen aangegeven het programma niet te kennen. De overige social worker gaf aan er binnenkort een bijeenkomst van te hebben. Twee van de drie jeugdigen kennen het National Prevention Program. De overige jeugdige gaf gelijk aan geen besef te hebben dat het programma bestaat.

Nadat de onderzoekers uitleg hebben gegeven over het programma, geven beide politieagenten aan het goed te vinden dat het preventieprogramma bestaat. Daarbij werd vermeld dat het goed is dat er meer mensen helpen om de criminaliteit terug te dringen en dat het goed is dat er meer sociale controle is. Vijf van de vijf social workers en drie van de drie jeugdigen praten ook positief over het bestaan van dit programma, nadat de onderzoekers uitleg hebben gegeven. Dit houdt in dat alle respondenten er positief tegenover staan. Het feit dat het milieu wordt gebruikt om misdaad tegen te gaan zijn alle politieagenten en social workers tevreden over en geven dit aan terug te zien in de praktijk: *“Er is meer verlichting op de wegen”* wordt vaak benoemd. Daarnaast geeft één social worker aan het niet echt terug te zien in de praktijk. Deze vraag is niet aan de jeugdigen

gesteld. Bovenstaande informatie is terug te vinden in tabel 4.2.

Alle politieagenten en social workers zijn tevreden over de doelen die zijn opgesteld in het programma. Bij de jeugdigen is naar deze mening niet gevraagd. De twee politieagenten en de vijf social workers geven allemaal aan dat ze deze doelen terug zien in de praktijk. Een citaat hierbij is: *"De camerabeelden van een diefstal door twee jeugdigen werd gepubliceerd zodat iedereen mee kon helpen zoeken"*.

Tabel 4.2 Kennis en meningen van de respondenten met betrekking tot het National Crime Prevention

	Geen kennis van het NCPP	Wel kennis van het NCPP	Tevreden over het bestaan van NCPP	Ontevreden over het bestaan van NCPP
Politieagenten	1 van de 2 respondenten	1 van de 2 respondenten	2 van de 2 respondenten	0 van de 2 respondenten
Social workers	4 van de 5 respondenten	1 van de 5 respondenten	5 van de 5 respondenten	0 van de 5 respondenten
Jeugdigen	1 van de 3 respondenten	2 van de 3 respondenten	3 van de 3 respondenten	0 van de 3 respondenten
Totaal	6 van de 10 respondenten	4 van de 10 respondenten	10 van de 10 respondenten	0 van de 10 respondenten

4.3.3 Methoden en interventies jeugdcriminaliteit

Wanneer er wordt gekeken naar de methoden en interventies die worden gebruikt in het werkveld om jeugdcriminaliteit tegen te gaan, kan er worden geconcludeerd dat één van de twee politieagenten hier gebruik van maakt. Het gaat hier opnieuw om het Anchorteam. Daarbij wordt aangegeven dat er goede resultaten worden behaald door dit team, de cliënten komen vaak goed terecht. Een reden die de respondent gaf waarom de methode goed is, is dat er samen wordt gewerkt met verschillende disciplines. Als verbeterpunten worden genoemd dat er meer tijd nodig is voor de professionals en dat er meer professionals beschikbaar moeten zijn. Ook vier van de vijf social workers maken gebruik van methoden en interventies in het werkveld. Het gaat hier om mediation, supervisie en Anchorwork. De goede punten omtrent deze methoden en interventies zijn vooral de gesprekken: *"Het is goed dat dader en slachtoffer met elkaar praten over de gebeurtenis"*, *"door met jongeren in gesprek te gaan kunnen ze gaan nadenken over wat ze hebben gedaan"*. Een verbeterpunt dat voor mediation wordt gegeven is dat er meer aandacht moet worden besteed aan de achtergrond van de verdachte. De social worker van het Anchorteam geeft aan dat er meer medewerkers binnen het team moeten worden aangenomen zodat het werk beter kan worden uitgevoerd.

Aan de jeugdigen is gevraagd hoe preventie op het gebied van jeugdcriminaliteit aanwezig is of was op school. Twee van de drie jeugdigen geven aan dat er op school weinig wordt gedaan aan preventie. Eén van deze jeugdige gaf daarbij het volgende aan: *"Er gebeurde van alles zoals alcoholgebruik en geweld maar de leraren negeerden het"*. Ook gaf

één jeugdige aan dat pestgedrag niet wordt aangepakt. Beide jeugdigen gaven aan dat ze het slecht vinden dat er zo weinig aan preventie van jeugdcriminaliteit wordt gedaan. De overige jeugdige gaf aan dat er veel voorlichting wordt gegeven over middelenmisbruik en gaf aan dat dit preventief werkt. Tot slot geeft één jeugdige aan dat de preventie over het algemeen in Finland slecht is. Hierbij wordt aangegeven dat wanneer iemand een erge misdaad heeft gepleegd, het vaak voorkomt dat er milde straf wordt gegeven. De andere twee jeugdigen zijn tevreden met de preventie. Een reden die hierbij wordt gegeven is dat er veel politie aanwezig is op straat. Een duidelijke weergave van bovenstaande resultaten is terug te vinden in tabel 4.3.

Tabel 4.3 Ervaringen van de respondenten met betrekking tot verschillende preventiemethoden

	Goede punten	Verbeterpunten
Het Anchorteam	– Goede resultaten (1 van de 10 respondenten: 1 politieagent) – Met veel cliënten gaat het naderhand goed (1 van de 10 respondenten: 1 politieagent) – Het idee van de samenwerking tussen politie, social workers en jeugdzorgwerkers is goed (1 van de 10 respondenten: 1 politieagent)	– Meer tijd nodig voor een traject met een cliënt (1 van de 10 respondenten: 1 politieagent) – Er zijn meer werknemers nodig (2 van de 10 respondenten: 1 politieagent en 1 social worker)
Mediation	– Dader en slachtoffer gaan met elkaar in gesprek over de gebeurtenis (2 van de 10 respondenten: 2 social workers)	– Er moet meer aandacht worden gegeven aan de verdachte (1 van de 10 respondenten: 1 social worker)
Supervisie	– Door de gesprekken kunnen jeugdigen nadenken over wat ze hebben gedaan (1 van de 10 respondenten: 1 social worker) – De gesprekken zijn heel open (1 van de 10 respondenten: 1 social worker)	– Geen verbeterpunten
Preventie op scholen	– Elk jaar een voorlichting over middelenmisbruik (1 van de 10 respondenten: 1 jeugdige) – Het werkt preventief (1 van de 10 respondenten: 1 jeugdige)	– Leraren negeren het gebruik van alcohol en geweld (1 van de 10 respondenten: 1 jeugdige) – Leraren maakten zich meer druk op andere dingen dan dat pesten wordt aangepakt (1 van de 10 respondenten: 1 jeugdige) – Er moet meer worden gedaan op het gebied van preventie (1 van de 10 respondenten: 1 jeugdige)

4.4 Meningen en ervaringen consequenties jeugdcriminaliteit

In deze paragraaf worden de resultaten beschreven die betrekking hebben op de ervaringen en meningen over de verschillende consequenties die kunnen worden gegeven wanneer een jeugdige een misdaad heeft gepleegd. Aan iedere populatie zijn vragen gesteld over de verschillende straffen die worden uitgevoerd door de Criminal Sanction Agency. Er wordt hierbij gevraagd naar meningen, ervaringen, goede punten en verbeterpunten. Bij de politie en de social workers is tevens gevraagd naar ervaringen omtrent het begeleiden van cliënten. Voor de jeugdigen is deze vraag in een andere context geplaatst, op deze manier kon er worden gevraagd naar meningen en ervaringen over supervisie van de Criminal Sanctions Agency.

4.4.1 Verschillende straffen

Beide politieagenten en één van de vijf social workers waren positief te spreken over juvenile punishment. Daarbij geven één social worker en één jeugdige aan dat de supervisie die tijdens de juvenile punishment de jeugdigen de fouten laten inzien waardoor er gedragsverandering plaatsvindt. Vier van de vijf social workers geven aan dat het aan de situatie ligt of juvenile punishment een goede straf is: *"Het heeft er mee te maken welke misdaad er is gepleegd"* wordt hierbij vermeld. Verder geven beide politieagenten en vier van de vijf social workers aan dat juvenile punishment een betere invloed zal hebben op het gedrag van jeugdigen dan een gevangenisstraf. De overige social worker heeft aangegeven dat het verschilt per situatie, het heeft er mee te maken welke misdaad er is gepleegd. Deze vraag is aan de jeugdigen niet gesteld, echter gaven twee van de drie jeugdigen uit zichzelf aan dat juvenile punishment met supervisie een betere invloed heeft dan een gevangenisstraf. Beide politieagenten en alle jeugdigen gaven aan er geen ervaring mee te hebben. Twee van de vijf social workers hebben enige ervaring met juvenile punishment. Goede punten die hierin naar voren kwamen waren de gesprekken die gevoerd worden met de jeugdigen en de begeleiding vanuit de Criminal Sanctions Agency. Als verbeterpunt werd er genoemd dat supervisie niet altijd nut heeft. Het kwam vaak voor dat jeugdigen onder invloed van drugs naar de afspraak kwamen, waardoor de jeugdigen zich slecht konden concentreren en weinig tot geen informatie opnamen. Ook werd hier vaak geen consequentie aan verbonden. Tabel 4.4 geeft een duidelijke weergave van deze resultaten.

Tabel 4.4 Meningen, goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot "juvenile punishment"

	Positief over juvenile punishment	Het ligt aan de situatie en aan de persoonlijkheid van de dader of de straf goed is	Goede punten	Verbeterpunten
Mening Politieagenten	2 van de 2 respondenten	0 van de 2 respondenten	– Juvenile punishment heeft een betere invloed op jeugdigen dan een gevangenisstraf (2 van de 2 respondenten)	– Geen verbeterpunten (2 van de 2 respondenten)
Mening Social workers	1 van de 5 respondenten	4 van de 5 respondenten	– Er worden open gesprekken gevoerd (1 van de 10 respondenten: 1 social worker) – De jeugdige kan praten over de misdaad zonder te worden beoordeeld (1 van de 10 respondenten: 1 social worker) – Juvenile punishment heeft een betere invloed op jeugdigen dan een gevangenisstraf (4 van de 5 respondenten)	– De supervisie heeft niet altijd nut: de jeugdigen komen vaak onder invloed naar het gesprek (1 van de 5 respondenten)

Daarnaast gaven zeven van de tien respondenten geven aan community services een goede straf te vinden. Twee van de respondenten, twee social workers, geven aan hier geen mening over te hebben. Eén van de social worker geeft aan de straf nutteloos te vinden: *"Het heeft geen toevoeging wanneer een jongere iets moet doen wat hem toch niet interesseert"*. Daarnaast zijn er door beide populaties ook een aantal goede punten genoemd, namelijk: jeugdigen kunnen werkervaring opdoen en de jeugdigen kunnen integreren in de samenleving. Een verbeterpunt dat is genoemd door een social worker is dat er meer controle moet zijn over hoe de jeugdigen het werk uitvoeren. Eén van de politieagenten heeft aangegeven dat het traject soms wat langer zou mogen duren. Bovenstaande informatie is weergegeven in tabel 4.5.

Tabel 4.5 Meningen, goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot "community service"

	Positief over community services	Geen mening over de straf	Negatief over community services	Goede punten	Verbeterpunten
Mening Politieagenten	2 van de 2 respondenten	0 van de 0 respondenten	0 van de 0 respondenten	– Het heeft een positief effect (1 van 2 respondenten) – Het kan iedereen helpen (1 van de 2 respondenten)	– Het traject zou soms wat langer mogen duren (1 van de 2 respondenten)
Mening Social workers	3 van de 5 respondenten	2 van de 5 respondenten	1 van de 5 respondenten	– Goede manier om jeugdigen te integreren in de samenleving (1 van de 5 van respondenten) – De jeugdigen kunnen werken in de praktijk (1 van de 5 respondenten)	– De straf moet worden ingezet op het interessegebied van de jeugdige (1 van de 5 respondenten) – Er moet meer controle zijn tijdens het uitvoeren van deze straf (1 van de 5 respondenten)

Beide politieagenten hebben een positieve kijk op de monitoring sentence. Dit geldt ook voor drie van de vijf social workers en voor twee van de drie jeugdigen. Eén social worker geeft aan geen mening te hebben over deze straf. Een andere social worker is niet tevreden en geeft aan dat de sociale controle tijdens de monitoring sentence te weinig is. geeft. De ontevreden jeugdige geeft aan dat het weinig preventie biedt: "Als je iets wil doen, doe je het toch wel". Deze twee ontevredenheden zijn gelijk ook de verbeterpunten. De politieagenten hebben beide geen goede- en verbeterpunten benoemd voor deze straf. Twee social workers en een jeugdige benoemen dat een goed punt van deze straf is dat het kan worden opgelegd in plaats van een gevangenisstraf. In tabel 4.6 worden bovenstaande resultaten weergegeven.

4.6 Meningen, goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot "monitoring sentences"

	Positief over monitoring sentences	Geen mening over de straf	Negatief over monitoring sentences	Goede punten	Verbeterpunten
Mening Politieagenten	2 van de 2 respondenten	0 van de 2 respondenten	0 van de 2 respondenten	– Geen goede punten	– Geen verbeterpunten
Mening social workers	3 van de 5 respondenten	1 van de 5 respondenten	1 van de 5 respondenten	– Goede optie in plaats van gevangenis (2 van de 5 respondenten) – De jeugdigen worden gevolgd waar ze zijn (1 van de 5 respondenten) – De jeugdigen kunnen een normaal leven blijven leiden (1 van de 5 respondenten)	– Er moet meer dagbesteding zijn voor deze jeugdigen (1 van de 5 respondenten) – Er is te weinig controle (1 van de 5 respondenten)

Over mediation uitten alle respondenten zich positief. Daarbij gaf een jeugdige aan dat het hem goed leek voor milde situaties. Enkele goede punten benoemd door de

populaties politie en social workers zijn als volgt: *“Het is goed dat er verantwoordelijkheden worden genomen”* en *“het is goed dat het slachtoffer en dader samen over de misdaad praten”*. Als verbeterpunten gaven beide politieagenten aan dat de politie ervoor moet zorgen dat er meer casussen door mediation worden opgelost. De social worker werkzaam in het Anchorteam gaf aan dat de professionals van mediation vaker moeten aangeven hoe het traject is verlopen met de cliënten die doorgestuurd zijn. Verder gaven twee social workers aan dat mediation vaker moet worden ingezet. Eén van de drie jeugdigen is in een situatie terecht gekomen waarbij mediation nodig was. Een goed punt dat is benoemd door deze jeugdige is dat er geen bezoek aan de rechtbank nodig was. Geen van de jeugdigen heeft een verbeterpunt. Tabel 4.7 geeft een duidelijk beeld weer van bovenstaande resultaten.

4.7 Mening, goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot “mediation”

	Positief over mediation	Goede punten	Verbeterpunten
Mening Politieagenten	2 van de 2 respondenten	– De gesprekken met elkaar zorgen voor een oplossing (1 van de 2 respondenten)	– Meer casussen kunnen d.m.v. mediation worden opgelost (2 van de 2 politieagenten)
Mening social workers	5 van de 5 respondenten	– De dader en slachtoffer gaan in gesprek met elkaar (2 van de 5 van respondenten) – De verantwoordelijkheden worden genomen (1 van de 5 respondenten) – Confronterend voor de dader (2 van de 5 respondenten) – Mediation is mogelijk bij elke leeftijd (1 van de 5 respondenten)	– Mediation moet meer worden ingezet (2 van de 5 respondenten) – Het mediation office kan vaker aan de vorige hulpverleners aangeven hoe het mediationproces is afgerond (1 van de 5 respondenten)
Mening jeugdigen	3 van de 3 respondenten	– Er hoeft geen rechtbank bij te komen (1 van de 3 respondenten)	– Geen verbeterpunten

Over de voorwaardelijke straffen die kunnen worden gegeven hebben beide politieagenten een twijfelende mening. Als kanttekening geeft één van de politieagenten aan dat het ligt aan de misdaad. Twee van de vijf social workers vindt een onvoorwaardelijke straf geen goede straf. *“Wanneer je een voorwaardelijke straf krijgt zie je dit terug in je strafblad, een boete bijvoorbeeld niet”* wordt hierbij door één van de respondenten vermeld. Drie van de vijf social workers vindt deze straf wel een goede straf. Dit geldt hetzelfde voor de drie jeugdigen. Wel gaf één jeugdige als kanttekening dat de straf in de praktijk lichter is dan er op papier wordt vermeld: *“Ik heb het zelf 2 jaar opgelegd gekregen en heb mijn supervisor in die tijd maar 5 keer gezien. Stelde niks voor”* gaf de jeugdige hierbij aan. Bovenstaande resultaten zijn terug te vinden in tabel 4.8.

Tabel 4.8 Meningen van respondenten met betrekking tot de voorwaardelijke straffen

	Goede straf	Geen goede straf	Twijfelende mening
Mening Politieagenten	0 van de 3 respondenten	0 van de 3 respondenten	2 van de 2 respondenten
Mening social workers	3 van de 5 respondenten	2 van de 5 respondenten	0 van de 5 respondenten
Mening jeugdigen	3 van de 3 respondenten	0 van de 3 respondenten	0 van de 3 respondenten
Totaal	6 van de 10 respondenten	2 van de 10 respondenten	2 van de 10 respondenten

Ook over de onvoorwaardelijke straf hebben beide politieagenten een twijfelende mening. *“Een heftige straf, maar in sommige gevallen moet het”* wordt hierbij toegevoegd. Vijf van de vijf social workers vindt dat een onvoorwaardelijke straf alleen in uiterste gevallen mag worden gegeven. Daarbij wordt door een social worker toegevoegd dat het alleen bij aanslagen of moord zou moeten worden opgelegd. Eén van de drie jeugdigen geeft aan dat deze straf goed is. Daarbij geeft de jeugdige aan dat hij geleerd heeft van zijn tijd in de gevangenis. De overige twee jeugdigen geven aan dat het twee kanten heeft. Aan de ene kant verpest de gevangenis levens maar wanneer een persoon iets ergs heeft gedaan verdient diegene het wel. Bovenstaande resultaten staan weergegeven in tabel 4.9.

Tabel 4.9 Meningen van respondenten met betrekking tot de onvoorwaardelijke straffen

	Goede straf	Geen goede straf	Twijfelende mening	Alleen in uiterste gevallen
Mening Politieagenten	0 van de 2 respondenten	0 van de 2 respondenten	2 van de 2 respondenten	0 van de 0 respondenten
Mening social workers	0 van de 5 respondenten	0 van de 5 respondenten	0 van de 5 respondenten	5 van de 5 respondenten
Mening jeugdigen	1 van de 3 respondenten	0 van de 3 respondenten	2 van de 3 respondenten	0 van de 3 respondenten
Totaal	1 van de 10 respondenten	0 van de 10 respondenten	4 van de 10 respondenten	5 van de 10 respondenten

4.4.2 Begeleiding

In het volgende gedeelte wordt gesproken over begeleiding. Het gaat hier over begeleiding in de vorm van (meerdere) gesprekken door politieagenten en/of social workers met jeugdigen.

Beide agenten hebben ervaring in het begeleiden van jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar. Enkele goede punten die over dit onderwerp naar voren kwamen zijn: *“Het bewustmaken van het gedrag”* en *“de samenwerking tussen ouders, politie, jeugdzorgwerkers en social workers”*. Deze respondenten hebben geen verbeterpunten. Drie van de vijf social workers hebben ook begeleiding gegeven aan de doelgroep nul tot en met veertien jaar. Twee goede punten die daarbij werden benoemd zijn de aanwezigheid van

een vertrouwde omgeving en een goede matching tussen de cliënt en begeleider. Als verbeterpunt werd door twee social workers aangegeven dat er meer tijd nodig is voor de begeleiding. In tabel 4.10 staan bovenstaande resultaten weergegeven.

Tabel 4.10 Goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot de begeleiding van jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar

	Goede punten	Verbeterpunten
Mening politieagenten	– Bewustwording van gedrag bij jeugdigen (1 van de 2 respondenten) – Samenwerking tussen politie, jeugdzorgwerkers en social workers (1 van de 2 respondenten)	– Geen verbeterpunten
Mening social workers	– Bij een vertrouwde omgeving wordt er open gepraat (1 van de 5 respondenten) – Er wordt gekeken of de hulpverlener en de jeugdige een goede match zijn (1 van de 5 respondenten)	– Meer tijd steken in ouders (1 van de 5 respondenten) – Meer tijd steken in de verschillende gesprekken (2 van de 5 respondenten)

Bij de begeleiding van jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien en zeventien jaar wordt door de politieagenten dezelfde antwoorden gegeven. De enige aanvulling hierbij is dat het soms beter is dat ouders niet bij deze gesprekken aanwezig zijn. Hierdoor durven jeugdigen vrijer te spreken. Vier van de vijf social workers hebben begeleiding gegeven aan jeugdigen tussen de vijftien en zeventien jaar. De begeleiding bij deze leeftijdsgroep ziet er bij drie van de vier social workers hetzelfde uit als bij de vorige leeftijdsgroep. Er is bij deze leeftijdsgroep één sterk punt bij gekomen: de gesprekken zijn leerzaam voor de jeugdigen. Als verbeterpunt voor de begeleiding van deze leeftijdsgroep wordt gegeven dat de jeugdigen in deze leeftijd vaker zonder ouders moeten komen. Hierdoor zullen de jeugdigen eerlijker durven zijn waardoor de waarheid sneller zal worden verteld. Tabel 4.11 geeft bovengenoemde resultaten weer.

Tabel 4.11 Goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot de begeleiding van jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar

	Goede punten	Verbeterpunten
Mening politieagenten	– Bewustwording van gedrag bij jeugdigen (1 van de 2 respondenten) – Samenwerking tussen politie, jeugdzorgwerkers en social workers (1 van de 2 respondenten)	– Soms beter dat ouders niet aanwezig zijn: jeugdigen durven dan vrijer te spreken (1 van de 2 respondenten)
Mening social workers	– Bij een vertrouwde omgeving wordt er open gepraat (1 van de 5 respondenten) – Er wordt gekeken of de hulpverlener en de jeugdige een goede match zijn (1 van de 5 respondenten) – De gesprekken zijn leerzaam voor de jeugdige (1 van de 5 respondenten)	– Meer tijd steken in ouders (1 van de 5 respondenten) – Meer tijd steken in de verschillende gesprekken (2 van de 5 respondenten) – Jeugdigen zouden vaker moeten komen zonder ouders (1 van de 5 respondenten)

Door beide agenten wordt aangegeven dat de begeleiding van jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 21 jaar hetzelfde eruit ziet, zoals genoemd bij de vorige leeftijdscategorie. Drie van de vijf social workers hebben aangegeven jeugdigen van achttien tot 21 jaar te hebben begeleid. De begeleiding zag er hetzelfde uit als bij de andere twee leeftijdsgroep. Een goed punt bij deze begeleiding is dat de gesprekken verplicht zijn. De verbeterpunten zijn het zelfde als bij de andere leeftijdscategorieën. In tabel 4.12 staan bovenstaande resultaten weergegeven.

Tabel 4.12 Goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot de begeleiding van jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien tot en met 21 jaar

	Goede punten	Verbeterpunten
Mening politieagenten	– Bewustwording van gedrag bij jeugdigen (1 van de 2 respondenten) – Samenwerking tussen politie, jeugdzorgwerkers en social workers (1 van de 2 respondenten)	– Soms beter dat ouders niet aanwezig zijn: jeugdigen durven dan vrijer te spreken (1 van de 2 respondenten)
Mening social workers	– Bij een vertrouwde omgeving wordt er open gepraat (1 van de 5 respondenten) – Er wordt gekeken of de hulpverlener en de jeugdige een goede match is (1 van de 5 respondenten) – De gesprekken zijn leerzaam voor de jeugdige (1 van de 5 respondenten) – De gesprekken zijn verplicht (1 van de 5 respondenten)	– Meer tijd steken in ouders (1 van de 5 respondenten) – Meer tijd steken in de verschillende gesprekken (2 van de 5 respondenten) – Jeugdigen zouden vaker moeten komen zonder ouders (1 van de 5 respondenten)

Verder is er aan alle jeugdigen gevraagd of er ervaring is met een vorm van begeleiding. Alle drie hebben aangegeven op dit moment onder supervisie te staan van de Criminal Sanctions Agency. De supervisie wordt door allen als fijn ervaren. De goede punten met betrekking tot deze supervisie volgens de jeugdigen zijn dat de mensen positief en menselijk zijn en dat er goede hulp is, ook op het financiële gebied. Als verbeterpunt wordt gegeven dat er minder wisselingen moeten zijn in de social workers die deze supervisie bieden. Deze resultaten staan beschreven in tabel 4.13.

Tabel 4.13 Goede punten en verbeterpunten van jeugdigen met betrekking tot begeleiding van de Criminal Sanctions Agency

Goede punten	Verbeterpunten
– Goede hulp in het algemeen <i>(1 van de 3 respondenten)</i>	– Minder wisselingen in social workers tijdens de begeleiding <i>(1 van de 3 respondenten)</i>
– Goede hulp omtrent financieel gebied <i>(1 van de 3 respondenten)</i>	
– De begeleiders zijn positief en menselijk <i>(1 van de 3 respondenten)</i>	

4.4.3 Straffen en consequenties algemeen

Aan de respondenten is gevraagd hoe de straffen en hulpverlening in het algemeen worden ervaren in Finland. Eén van de twee politieagenten geeft aan vertrouwen te hebben in het systeem. De andere politieagent geeft aan dat het Anchorteam veel kennis heeft. Door de social workers wordt benoemd dat er een verbetering zichtbaar is ten opzichte van vroeger en dat er veel mogelijkheden zijn. Ook geeft één social worker aan tevreden te zijn met het feit dat het systeem is opgedeeld in verschillende leeftijdscategorieën. De verbeterpunten wat betreft de straffen en hulpverlening in het algemeen die worden gegeven zijn: andere factoren van de jeugdigen (zoals achtergrond) moeten vaker meegenomen worden, er moet meer hulp in de psychiatrie komen en er moeten meer politieagenten komen die goed kunnen omgaan met jeugdigen. Deze vraag is niet aan de jeugdigen gesteld.

4.5 Meningen en ervaringen overige vragen

Deze paragraaf beschrijft de resultaten in de vorm van ervaringen en meningen die naar voren zijn gekomen bij de overige vragen. Aan de politieagenten, social workers en jeugdigen zijn vragen gesteld met betrekking tot de Criminal Sanction Agency. Aan de jeugdigen is gevraagd hoe het contact wordt ervaren met de social workers van deze organisatie. Verder is er aan de politie en social workers gevraagd naar ervaringen in de samenwerking tussen politie en social workers. Daarnaast zijn er aan de jeugdigen vragen gesteld over de taken van de politie in relatie tot jeugdcriminaliteit gevraagd.

4.5.1 Criminal Sanctions Agency

Van de twee politieagenten werkt één politieagent af en toe samen met de Criminal Sanctions Agency. Deze agent benoemt dat er weinig wordt samengewerkt, maar dat de samenwerking wel altijd goed verloopt. Beide agenten hebben geen verbeterpunten wat betreft de samenwerking. Ook werken twee van de vijf social workers samen met de Criminal Sanctions Agency en is één van de social workers werkzaam binnen deze organisatie. Goede punten over de Criminal Sanction Agency die worden benoemd zijn dat de straffen goed worden uitgevoerd en dat de er goede begeleiding wordt geboden. Een verbeterpunt dat wordt benoemd is dat de Criminal Sanctions Agency soms neerkijkt op mediation. *“Zij denken dat het alleen voor kleine vergrijpen is maar het kan overal voor worden ingezet”* wordt hierbij toegevoegd. Ook wordt er aangegeven dat de straffen soms te laag zijn of dat een straf wordt ingezet zonder enig resultaat. Alle jeugdigen gaven aan goede ervaringen te hebben met de Criminal Sanctions Agency. De goede punten in het contact met de begeleiders van de Criminal Sanctions Agency zijn: *“Ze tonen interesse in je en vragen hoe het gaat”* en *“alles ging goed in het contact ze helpen en behandelen je goed”*. Eén jeugdige gaf zelfs aan dat alles goed ging. Deze jeugdige had geen verbeterpunten. Een andere jeugdige gaf als verbeterpunt dat er meer activiteiten moeten worden gedaan, zo wordt het praten wat makkelijker. Ook werd er gezegd dat er minder wisselingen moeten zijn in het contact met social workers en dat de oudere social workers vaker een herinnering moeten sturen, zodat de jeugdigen de afspraak omtrent begeleiding niet vergeten. *“De jongere social workers doen dit namelijk wel”* aldus een van de jeugdigen. In tabel 4.14 wordt bovenstaande informatie duidelijk weergegeven.

4.14 Meningen, goede punten en verbeterpunten van de respondenten met betrekking tot de “Criminal Sanctions Agency”

	Sprake van samenwerking		Goede punten CSA		Verbeterpunten CSA
Politieagenten	1 van 2 respondenten	–	Goede samenwerking (1 van de 2 respondenten)	–	Geen verbeterpunten
Social workers	3 van de 5 respondenten, 1 van 5 is er werkzaam	–	De straffen die worden uitgevoerd (1 van de 5 respondenten)	–	Er wordt soms neergekeken op mediation (1 van de 5 respondenten)
		–	Goede begeleiding (1 van de 5 respondenten)	–	De straffen zijn soms te laag (1 van de 5 respondenten)
		–	Goede samenwerking (2 van de 5 respondenten)	–	De interventies werken niet altijd even goed (1 van de 5 respondenten)
Jeugdigen	3 van de 3 respondenten staan onder begeleiding v. het CSA	–	De begeleiders tonen interesse (1 van de 3 respondenten)	–	Meer activiteiten samen met de begeleiders (1 van de 3 respondenten)
		–	De begeleiders pushen niet (1 van de 3 respondenten)	–	Minder wisselingen in social workers tijdens de begeleiding (1 van de 3 respondenten)
				–	Oudere social workers moeten herinneringen sturen voor de

4.5.2 Samenwerking politie en social workers

Beide agenten geven aan dat er veel wordt samengewerkt tussen politie en social workers en dat deze samenwerking goed is. *“Veel casussen van de politie zijn social workers nodig”* geeft één agent aan. De andere agent werkt nauw samen met een social worker in het Anchorteam. Met betrekking tot deze samenwerking wordt aangegeven dat het samenwerken in hetzelfde kantoor een goed punt is. Als verbeterpunt geeft de politie dat beide disciplines meer kennis van elkaars beroep moeten hebben. Vijf van de vijf social workers werken samen met de politie. Hier zijn een aantal goede punten over genoemd, namelijk: de politie is makkelijk bereikbaar, in het Anchorteam kan er in de documentatie van de politie worden gekeken en er is een goede samenwerking. De social worker werkzaam in het Anchorteam geeft als verbeterpunt aan dat er meer politieagenten moeten komen. Deze social worker heeft verder het volgende benoemd: *“Vaak werk ik met twee vrouwen. In sommige gevallen is het beter dat er een man bij zou zijn”*. Eén respondent heeft aangegeven dat sommige politieagenten niet willen samenwerken *“zij willen alleen boeven vangen, meer niet”* werd hierbij benoemd. Aan de jeugdigen is de vraag gesteld of er enige kennis is over de taken van de politie in relatie tot jeugdcriminaliteit. Eén jeugdige gaf het volgende aan: *“Het komt wel eens voor dat ze veel geweld gebruiken en mensen slaan”*. De taken die werden genoemd zijn de politie moet ingrijpen wanneer nodig, ze moeten mensen helpen en ze arresteren mensen. Deze resultaten staan beschreven in tabel 4.15.

4.15 Goede punten en verbeterpunten van politieagenten en social workers met betrekking tot de samenwerking

	Goede punten	Verbeterpunten
Politieagenten	– Het samenwerken in hetzelfde kantoor (1 van de 2 respondenten)	– Social workers moeten meer kennis hebben van het beroep politie en vice versa (1 van de 2 respondenten)
Social workers	– De politie is goed bereikbaar (3 van de 5 respondenten) – De mensen van het 'anchor team' kunnen de documentatie bekijken van de politie (1 van de 5 respondenten) – Er is een goede samenwerking (1 van de 5 respondenten)	– Beter omgaan met veranderingen in het team (1 van de 5 respondenten) – Meer personeel beschikbaar (1 van de 5 respondenten) – Sommige agenten willen niet samenwerken, die willen alleen maar boeven vangen (1 van de 5 respondenten)

4.5.3 Contact politieagenten

Bij de jeugdigen is gevraagd naar de ervaringen in het contact met de politieagenten. Alle jeugdigen gaven aan in aanraking te zijn geweest met de politie, waarvan één erg vaak.

Enkele meningen over het gedrag van de politie zijn: *“Ze kunnen aardig zijn en luisteren en tot een oplossing komen”*, *“bij agressief gedrag zijn ze strenger”* en *“ze kunnen veel geweld gebruiken”*. Bij de laatst genoemde werd het volgende toegelicht: *“In een situatie is een vriend van mij keihard naar de grond geduwd”*. Enkele goede punten die de jeugdigen benoemden zijn: *“Behulpzaam en nemen je serieus”*, *“ze geven niet gelijk een boete”* en *“ze zijn eerlijk”*. De verbeterpunten die werden benoemd zijn dat de politieagenten wat meer relaxt mogen zijn in situaties waarin dat mogelijk is en dat er op sommige momenten minder geweld moet worden gebruikt.

5. Conclusies

Dit hoofdstuk beschrijft de conclusies van dit onderzoek en geeft hierdoor antwoord op de hoofdvraag: “Wat zijn de ervaringen met de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit?”. Deze conclusie zal worden gegeven door de praktische deelvragen te beantwoorden aan de hand van de resultaten en het theoretisch kader. De respons is voldoende om een voorlopige conclusie te trekken, maar omdat de uiteindelijke respons tien personen is, moeten de resultaten voorzichtig worden geïnterpreteerd. De conclusies worden hierdoor genuanceerd beschreven.

5.1 Conclusie politie en justitie

De eerste praktische deelvraag luidt: “Wat zijn de positieve ervaringen en verbeterpunten van politie en justitie op de Finse benadering van jeugdcriminaliteit?”. Zoals eerder benoemd in hoofdstuk drie waren de professionals werkzaam binnen justitie moeilijk te bereiken, daarom is de keuze gemaakt om het onderzoek in deze populatie alleen te richten op de politie. De deelvraag kan worden beantwoord aan de hand van verschillende onderwerpen, daarom zal de conclusie worden onderverdeeld in drie onderwerpen. Deze onderwerpen zijn als volgt: de verdeling van het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht, de straffen die opgelegd kunnen worden en methoden en interventies. Een conclusie die over het algemeen kan worden gesteld is dat de politieagenten veel werkervaring hebben doordat zij al meerdere jaren werkzaam zijn binnen de politie. Dit is terug te vinden in het labelschema in bijlage 4.

5.1.1 Verdeling jeugdbeschermingsrecht en strafrecht

Uit het praktijkonderzoek komt naar voren dat de politieagenten over het algemeen tevreden zijn over de verdeling van het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht. Dit geldt alleen niet voor het feit dat jeugdigen onder de leeftijd van vijftien jaar niet gestraft en vervolgd kunnen worden. In de theorie staat beschreven dat jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar onder het jeugdbeschermingsrecht vallen. In deze leeftijdscategorie zijn jeugdigen niet strafrechtelijk aansprakelijk en kunnen daarom ook niet vervolgd worden (Lappi-Seppälä, 2012). Beide politieagenten geven aan het hier enerzijds mee eens te zijn, maar anderzijds mee oneens te zijn. Er wordt hierbij aan gegeven dat het verschilt per persoon, situatie en de misdaad of het beschermingsrecht alleen voldoende is. Echter geven de politieagenten wel aan dat het jeugdbeschermingsrecht meer passend is bij deze leeftijd dan het strafrecht, omdat jeugdigen door middel van supervisie en begeleiding kunnen leren van de fouten.

Er kan kort worden samengevat dat de politieagenten positieve ervaringen hebben met de verdeling van het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht in de leeftijdscategorieën

vijftien tot en met zeventien en achttien tot en met 21 jaar maar dat er twijfels naar voren komen over het feit dat jeugdigen onder de leeftijd van vijftien jaar niet kunnen worden gestraft of worden vervolgd.

5.1.2 Straffen

Wanneer wordt gekeken naar de straffen die opgelegd kunnen worden aan jeugdigen komt over het algemeen naar voren dat het ook verschilt per persoon, per situatie en de misdaad dat is gepleegd wat de beste straf is die opgelegd moet worden. Over het algemeen zijn beide agenten van mening dat een gevangenisstraf de situatie voor een jeugdige niet beter maakt maar dat het in sommige gevallen noodzakelijk is deze op te leggen. Beide agenten geven aan juvenile punishment een passende straf te vinden voor jeugdigen als alternatief voor een gevangenisstraf. Juvenile punishment is een straf met als doel het verbeteren van de vaardigheden van de jeugdige, gericht op het omgaan met verschillende (lastige) situaties in de maatschappij en om te voorkomen dat de jeugdige niet opnieuw de fout in gaat (Rikosseuraamus, 2015). De positieve punten die in deze straf naar voren komen zijn de begeleiding en supervisie die geboden wordt vanuit de Criminal Sanctions Agency en dat jeugdigen hierdoor niet naar de gevangenis hoeven. Deze maatregel kan worden opgelegd door de rechtbank wanneer een boete een te milde straf is en een gevangenisstraf te zwaar is en bestaat uit supervisie dat vier tot twaalf maanden kan duren (Rikosseuraamus, 2015).

Op basis van deze resultaten kan kort worden samengevat dat de politieagenten van mening zijn dat de hoogte en het soort straf moeten worden gebaseerd op de persoon, de situatie en de misdaad wat er is gepleegd, een gevangenisstraf de situatie voor jeugdigen niet beter maakt en juvenile punishment hier een goed alternatief voor is.

5.1.3 Methoden en interventies

Een preventieve interventie op het gebied van jeugdcriminaliteit waar de politieagenten beide positieve ervaringen mee hebben is het Anchorwork. Het Anchorwork is een multidisciplinaire samenwerking tussen een social worker, een politieagent en jongerenwerker dat vroege interventie biedt voor crimineel gedrag van minderjaren en preventief op het gebied van welzijn van kinderen en jongeren (V. Okkola, politieagent en leidinggevende Anchorteam, persoonlijke communicatie, 30 mei 2017). De samenwerking binnen dit multiprofessionele team zorgt voor goede resultaten. Een belangrijk verbeterpunt voor deze interventie is dat er meer tijd nodig is in het traject met de jeugdige. Daarnaast moeten er meer professionals beschikbaar zijn voor het team zodat het werk nog beter uitgevoerd kan worden en is het van belang dat er in de toekomst meer geschikte personen als jeugdpolitie aan het werk gaan.

Verder geven beide politieagenten aan mediation een goed werkende methode te vinden. Mediation is een niet-belastbare dienst waarbij de dader en het slachtoffer van een

misdrijf de gelegenheid hebben om elkaar in vertrouwen te ontmoeten door middel van een onafhankelijke bemiddelaar, om in contact te komen over geestelijke en materiële schade en overeenstemming te bereiken om de zaken recht te zetten (Lappi-Seppälä, 2012). Een belangrijk verbeterpunt volgens politieagenten is dat er meer cliënten moeten worden doorgestuurd naar mediation. Hieruit kan worden geconcludeerd dat volgens politieagenten mediation een goede methode is maar echter in de praktijk te weinig wordt gebruikt.

Ook gaven beide politieagenten aan supervisie van de Criminal Sanctions Agency een goede methode te vinden om te gebruiken op het gebied van jeugdcriminaliteit. De Criminal Sanctions Agency is een speciale overheidsinstantie die zich richt op het begeleiden van personen die een misdaad hebben gepleegd (T. Lumme, criminal sanctions agent, persoonlijke communicatie, 29 maart 2017). Deze supervisie geldt onder andere voor juvenile punishment. Jeugdigen die juvenile punishment opgelegd krijgen komen onder supervisie van het Criminal Sanctions Agency te staan. Tijdens de supervisie maakt de supervisor gebruik van motiverende gesprekstechnieken waarbij in gesprek wordt gegaan over verschillende aspecten, namelijk; drugsgebruik, houding in het verkeer, het plegen van strafbare feiten, de huidige leefsituatie van de jeugdige en de misdaad die is begaan. De supervisor helpt tevens met het zoeken van een baan of een passende studie. Ook stellen de jeugdige en de supervisor samen een plan op (Rikosseuraamus, 2015). Een positief punt met betrekking tot deze methode dat wordt aangegeven is dat door in gesprek te gaan de jeugdigen zich bewust worden van het gedrag en de gevolgen van dit gedrag.

Verder is er iets opvallends te concluderen over het National Crime Prevention Program. Het National Crime Prevention Program is een programma dat maatregelen bevat ter verbetering van de lokale criminaliteitspreventie (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016). Wanneer gevraagd wordt naar dit programma geven beide politieagenten aan het programma niet te kennen. Echter is het opvallend dat, na een korte uitleg over het programma, beide politieagenten aangeven het wel terug te zien in de praktijk en het ook belangrijk te vinden.

5.2 Conclusie social workers

De tweede praktische deelvraag luidt: "Wat zijn de positieve ervaringen en verbeterpunten van social workers op de Finse benadering van jeugdcriminaliteit?". De deelvraag kan worden beantwoord aan de hand van verschillende onderwerpen, daarom zal de conclusie worden onderverdeeld in drie onderwerpen. Deze onderwerpen zijn net als bij de politieagenten als volgt: de verdeling van het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht, de straffen die opgelegd kunnen worden en methoden en interventies.

5.2.1 Verdeling jeugdbeschermingsrecht en strafrecht

Uit het praktijkonderzoek komt naar voren dat de social workers over het algemeen tevreden zijn over de verdeling van het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht. Dit geldt alleen niet voor het feit dat jeugdigen onder de leeftijd van vijftien jaar niet gestraft en vervolgd kunnen worden. In de theorie staat beschreven dat jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar onder het jeugdbeschermingsrecht vallen. In deze leeftijdscategorie zijn jeugdigen niet strafrechtelijk aansprakelijk en kunnen daarom ook niet vervolgd worden (Lappi-Seppälä, 2012). Het merendeel van de social workers geeft aan het hier enerzijds mee eens te zijn en anderzijds mee oneens te zijn. Er wordt hierbij aan gegeven dat het verschilt per persoon, situatie en de misdaad of het beschermingsrecht alleen voldoende is. Echter geeft het merendeel van de social workers wel aan, evenals bij de politieagenten, dat het jeugdbeschermingsrecht meer passend is bij deze leeftijd omdat jeugdigen door middel van supervisie en begeleiding kunnen leren van de fouten.

5.2.2 Straffen

Wanneer wordt gekeken naar de straffen die opgelegd kunnen worden aan jeugdigen geeft het merendeel van de social workers aan dat de straf die moet worden opgelegd verschilt per persoon, per situatie en de misdaad dat is gepleegd. Over het algemeen is, evenals bij de politieagenten, het merendeel van de social workers van mening dat een gevangenisstraf de situatie voor een jeugdige niet beter maakt, maar dat het in sommige gevallen noodzakelijk is deze op te leggen. Echter komt wel naar voren dat de social workers de voorkeur hebben voor straffen waarbij de jeugdige begeleiding krijgt en na moet denken over het gedrag zodat de jeugdige kan veranderen. Juvenile punishment wordt daarom door de meerderheid van de social workers gezien als een passende straf in plaats van een gevangenisstraf. Deze maatregel kan namelijk worden opgelegd door de rechtbank wanneer een boete een te milde straf is en een gevangenisstraf te zwaar is en bestaat uit supervisie dat vier tot twaalf maanden duurt met als doel het verbeteren van de vaardigheden van de jeugdige en om te voorkomen dat de jeugdige niet opnieuw de fout in gaat (Rikosseuraamus, 2015). Een goed punt dat hierbij wordt aangegeven is dat er supervisie wordt geboden vanuit de Criminal Sanctions Agency, zodat de jeugdige kan leren van het gedrag. Echter wordt ook aangegeven dat de straf niet altijd voldoende invloed heeft op de jeugdigen. Verbeterpunten hiervoor zijn dat naast de supervisie ook aanwezige drugsgebruik aangepakt moet worden zodat jeugdigen zich beter kunnen concentreren tijdens supervisie.

Verder geeft het merendeel van de social workers als verbeterpunt aan dat over het algemeen de straffen soms te mild of juist te hoog zijn en dat er meer mogelijkheden aanwezig moeten zijn voor psychiatrische hulp die geboden kan worden wanneer dit

noodzakelijk is voor de jeugdige. Er wordt namelijk aangegeven dat er te weinig mogelijkheden zijn voor psychiatrische hulp waardoor er wachtlijsten ontstaan.

5.2.3 Methoden en interventies

Preventieve methoden en interventies op het gebied van jeugdcriminaliteit waar de social workers ervaring mee hebben, zijn het Anchorwork, mediation en supervisie. Over het algemeen wordt aangegeven dat een goed punt met betrekking tot deze methoden en interventies met name de gesprekken zijn die gevoerd worden met de jeugdigen.

Het Anchorwork is een multidisciplinaire samenwerking tussen een social worker, een politieagent en jongerenwerker dat vroege interventie biedt voor crimineel gedrag van minderjaren en preventief op het gebied van welzijn van kinderen en jongeren (V. Okkola, politieagent en leidinggevende Anchorteam, persoonlijke communicatie, 30 mei 2017). De multidisciplinaire samenwerking wordt als positief ervaren. Daarnaast wordt als goed punt aangegeven dat de social worker, politieagent en jongerenwerker in elkaars documentatie kunnen kijken om erachter te kunnen komen of een jeugdige bekend is bij de andere professionals. Een verbeterpunt dat wordt aangegeven is, evenals bij de politieagenten, dat er meer professionals beschikbaar moeten zijn voor het team om het werk beter uit te kunnen voeren.

Naast dat het in gesprek gaan als positief punt wordt aangegeven bij mediation, zijn de social workers van mening dat het ook goed is dat de confrontatie wordt aangegaan. Mediation is een niet-belastbare dienst waarbij de dader en het slachtoffer van een misdrijf de gelegenheid hebben om elkaar in vertrouwen te ontmoeten door middel van een onafhankelijke bemiddelaar, om in contact te komen over geestelijke en materiële schade en overeenstemming te bereiken om de zaken recht te zetten (Lappi-Seppälä, 2012). Wanneer een dader en slachtoffer tegenover elkaar zitten is er sprake van directe confrontatie waardoor jeugdige plegers kunnen inzien wat er is veroorzaakt. Net als bij de politieagenten wordt er door social workers als verbeterpunt aangegeven dat mediation meer ingezet moet worden.

Ook de supervisie wordt door de social workers gezien als een goede methode met betrekking tot jeugdcriminaliteit. Tijdens supervisie wordt door de supervisor gebruik van gemaakt van motiverende gesprekstechnieken waarbij in gesprek wordt gegaan over verschillende aspecten, namelijk; drugsgebruik, houding in het verkeer, het plegen van strafbare feiten, de huidige leefsituatie van de jeugdige en de misdaad die is begaan. De supervisor helpt tevens met het zoeken van een baan of een passende studie. Daarnaast wordt in samenwerking een plan opgesteld (Rikosseuraamus, 2015).

Er wordt aangegeven dat het een goed punt is om de jeugdigen te helpen en ondersteunen door supervisie, op deze manier leren ze van de misdaad waardoor het gedrag in de

toekomst verbeterd kan worden.

Wanneer gevraagd wordt naar het National Crime Prevention Program geeft het merendeel van de social workers, net als de politieagenten, aan het programma niet te kennen. Echter geeft deze meerderheid, na een korte uitleg over het programma, aan het wel terug te zien in de praktijk en het ook belangrijk te vinden. Het National Crime Prevention Program is een programma dat maatregelen bevat ter verbetering van de lokale criminaliteitspreventie (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016).

5.3 Conclusie jeugdigen

De derde praktische deelvraag luidt: “Wat zijn de positieve ervaringen en verbeterpunten van jeugdigen op de Finse benadering van jeugdcriminaliteit?”. De deelvraag kan worden beantwoord aan de hand van verschillende onderwerpen, daarom zal de conclusie worden onderverdeeld in drie onderwerpen. Deze onderwerpen zijn als volgt: het algemene beeld van de jeugdigen, de straffen en preventiemethoden. Er is bij deze populatie gekozen voor andere onderwerpen omdat de interviewvragen verschillend waren ten opzichte van de populaties social workers en politieagenten.

5.3.1 Algemeen

Uit het praktijkonderzoek komt naar voren dat de jeugdigen over veel zaken tevreden zijn, maar ook over zaken ontevreden zijn. Het is opvallend dat de jeugdigen goed kunnen benoemen waarom er tevredenheid heerst om de verschillende aspecten, maar dat ze het lastig vinden om verbeterpunten te benoemen bij de ontevredenheden. Dit kan mogelijk aan de leeftijd liggen.

Wanneer wordt gekeken naar de begeleiding die geboden wordt vanuit de Criminal Sanctions Agency, komt er duidelijk naar voren dat de jeugdigen deze begeleiding als goed ervaren. De Criminal Sanctions Agency is een speciale overheidsinstantie die zich richt op het begeleiden van personen die een misdaad hebben gepleegd (T. Lumme, criminal sanctions agent, persoonlijke communicatie, 29 maart 2017). Tijdens de supervisie maakt de supervisor gebruik van motiverende gesprekstechnieken waarbij in gesprek wordt gegaan over verschillende aspecten, namelijk; drugsgebruik, houding in het verkeer, het plegen van strafbare feiten, de huidige leefsituatie van de jeugdige en de misdaad die is begaan. De supervisor helpt tevens met het zoeken van een baan of een passende studie. De jeugdige en de supervisor stellen daarnaast samen een plan op (Rikosseuraamus, 2015). Er wordt door de jeugdigen aangegeven dat ze tevreden zijn over de supervisie die geboden wordt. Over het algemeen wordt benoemd dat de jeugdigen zich begrepen voelen door de supervisoren en dat het in gesprek gaan over de situatie en toekomst hen helpt. Een verbeterpunt dat wordt aangegeven door de jeugdigen is dat er wat minder moet worden gewisseld van social workers in de begeleiding.

Over het handelen van de politieagenten zijn de jeugdigen van mening dat de agenten in sommige situaties rustiger mogen handelen. Het merendeel van de jeugdigen geeft namelijk aan dat de politieagenten gewelddadig kunnen zijn in situaties waarin het niet nodig is. Echter gaf het merendeel ook aan dat de politieagenten goed werk uitvoeren en helpt waar nodig is.

5.3.2 Straffen

Over het algemeen komt uit het praktijkonderzoek naar voren dat de jeugdigen vinden dat het aan de misdaad ligt welke straf het meest passend is. Dit geldt ook voor een gevangenisstraf. De meerderheid van de jeugdigen geeft aan dat het twee kanten heeft: enerzijds word je leven verpest in de gevangenis, anderzijds is het soms nodig om echt te kunnen straffen wanneer iemand het verdient. De jeugdigen staan positief tegenover de straf juvenile punishment. Juvenile punishment is een straf die kan worden opgelegd wanneer een boete te mild is en een gevangenisstraf te zwaar is en bestaat uit supervisie dat vier tot twaalf maanden duurt met als doel het verbeteren van de vaardigheden van de jeugdige en om te voorkomen dat de jeugdige niet opnieuw de fout in gaat (Rikosseuraamus, 2015). Er wordt hierbij aangegeven dat het goed is dat er begeleiding wordt geboden in plaats van een gevangenisstraf. Een verbeterpunt dat door de jeugdigen wordt benoemd is dat de straffen in de praktijk soms te licht zijn.

5.3.3 Preventiemethoden

De jeugdigen hebben over het algemeen een positieve kijk op het National Crime Prevention en een minder positieve kijk op de preventiemethoden die op school worden gehanteerd met betrekking tot jeugdcriminaliteit. Een verbeterpunt is dat er meer moet worden gedaan op het gebied van preventie van jeugdcriminaliteit op de scholen.

5.4 Conclusie hoofdvraag

In deze paragraaf wordt antwoord gegeven op de hoofdvraag van dit onderzoek: "Wat zijn de ervaringen met de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit?". De hoofdvraag kan worden beantwoord aan de hand van verschillende onderwerpen, daarom zal de conclusie worden onderverdeeld in drie onderwerpen. Deze onderwerpen zijn als volgt: verdeling jeugdbeschermingsrecht en strafrecht, straffen, methoden en interventies.

5.4.1 Verdeling jeugdbeschermingsrecht en strafrecht

Uit het praktijkonderzoek is naar voren gekomen dat de ervaringen met de verdeling van het jeugdbeschermingsrecht en het strafrecht over het algemeen goed is. Jeugdigen in de leeftijdscategorie van nul tot en met veertien jaar vallen onder het jeugdbeschermingsrecht, jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar vallen zowel onder het jeugdbeschermingsrecht als het strafrecht en jeugdigen in de leeftijdscategorie van achttien

tot en met 21 jaar vallen alleen onder het strafrecht. De ervaringen met de laatste twee categorieën zijn goed, echter geldt dit niet voor de eerste categorie. Over het feit dat jeugdigen onder de vijftien jaar alleen onder het jeugdbeschermingsrecht vallen wordt wisselend gedacht, waarbij aangegeven wordt dat het enerzijds goed is maar anderzijds niet. Er wordt hierbij aan gegeven dat het verschilt per persoon, situatie en de misdaad of het beschermingsrecht alleen voldoende is.

Tevens komt duidelijk naar voren dat de leeftijdsgrens vijftien jaar moet blijven omdat het jeugdbeschermingsrecht meer passend is bij deze leeftijd omdat jeugdigen door middel van supervisie en begeleiding kunnen leren van fouten.

5.4.2 Straffen

Wanneer wordt gekeken naar de verschillende straffen die opgelegd kunnen worden komt uit het praktijkonderzoek over het algemeen naar voren dat de voorkeur ligt bij straffen waarbij jeugdigen niet naar de gevangenis hoeven. Er komt duidelijk naar voren dat gevangenisstraffen de situatie van de jeugdigen niet beter maakt. Echter wordt hierbij wel aangegeven dat het in sommige gevallen wel noodzakelijk is om deze straf op te leggen. Er kan worden geconcludeerd dat de hoogte van de straf ligt aan de persoon, situatie en de misdaad dat is gepleegd.

Juvenile punishment, een straf speciaal voor jeugdigen in de leeftijdscategorie van vijftien tot en met zeventien jaar, is een van de voorkeuren voor straf en komt over het algemeen positief naar voren. Wanneer de rechtbank besluit dat een boete een te milde straf is en een gevangenisstraf te zwaar is, kan juvenile punishment uit worden gesproken. Juvenile punishment heeft als doel het verbeteren van de vaardigheden van de jeugdige, gericht op het omgaan met verschillende (lastige) situaties in de maatschappij en om te voorkomen dat de jeugdige niet opnieuw de fout in gaat. Deze straf bestaat uit supervisie en kan vier tot twaalf maanden duren. De supervisie wordt aangeboden vanuit de Criminal Sanction Agency. De supervisor maakt hierbij gebruik van motiverende gesprekstechnieken waarbij in gesprek wordt gegaan over verschillende aspecten, namelijk; drugsgebruik, houding in het verkeer, het plegen van strafbare feiten, de huidige leefsituatie van de jeugdige en de misdaad die is begaan. De supervisor helpt tevens met het zoeken van een baan of een passende studie. Ook stellen de jeugdige en de supervisor samen een plan op (Rikosseuraamus, 2015). Er wordt door de respondenten aangegeven dat dit een goede mogelijkheid is in plaats van een gevangenisstraf. Echter heeft de supervisie niet altijd nut. Jeugdigen komen namelijk vaak onder invloed van drugs naar de bijeenkomst. Door het drugsgebruik kunnen de jeugdigen zich slecht concentreren. Als verbeterpunt wordt voor deze straf gegeven dat naast de supervisie ook het drugsgebruik aangepakt moet worden.

Daarnaast zijn er nog een aantal andere mogelijkheden tot straffen waar ook over het

algemeen positief tegen aan wordt gekeken. Dit zijn de conditional punishment (voorwaardelijke gevangenisstraf), community service (taakstraf) en monitoring sentence (enkelband). Echter worden ook bij deze straffen naast de goede punten ook enkele verbeterpunten genoemd.

5.4.3 Methoden en interventies

Uit het praktijkonderzoek is naar voren gekomen dat er verschillende methoden en interventies zijn die kunnen worden gebruikt met betrekking tot jeugdcriminaliteit. De methoden en interventies die als positief worden ervaren zijn het Anchorwork, mediation en supervisie.

Het Anchorwork is een multidisciplinaire samenwerking tussen een social worker, een politieagent en jongerenwerker wat vroege interventie biedt voor crimineel gedrag van minderjaren en preventief op het gebied van welzijn van kinderen en jongeren (V. Okkola, politieagent en leidinggevende Anchorteam, persoonlijke communicatie, 30 mei 2017). De samenwerking binnen dit multiprofessionele team zorgt voor goede resultaten. Verbeterpunten die voor deze interventie worden aangegeven zijn dat er meer tijd nodig is in het traject met de jeugdige. Daarnaast moeten er meer professionals beschikbaar zijn voor het team zodat het werk nog beter uitgevoerd kan worden en is het van belang dat er in de toekomst meer geschikte personen als jeugdpolitie aan het werk gaan.

Daarnaast wordt mediation ook als een positieve interventie ervaren. Positieve punten die hier met name naar voren komen zijn dat het goed is dat er in gesprek wordt gegaan over de situatie die is voorgevallen. Mediation is een niet-belastbare dienst waarbij de dader en het slachtoffer van een misdrijf de gelegenheid hebben om elkaar in vertrouwen te ontmoeten door middel van een onafhankelijke bemiddelaar, om in contact te komen over geestelijke en materiële schade en overeenstemming te bereiken om de zaken recht te zetten (Lappi-Seppälä, 2012). Een belangrijk verbeterpunt wat betreft mediation is dat er meer cliënten moeten worden doorgestuurd. Dit wil zeggen dat er in de praktijk meer gebruikt moet worden gemaakt van mediation.

Ook de supervisie, die geboden wordt vanuit de Criminal Sanctions Agency, wordt als een goed werkende methode ervaren. De Criminal Sanctions Agency is een speciale overheidsinstantie die zich richt op het begeleiden van personen die een misdaad hebben gepleegd (T. Lumme, criminal sanctions agent, persoonlijke communicatie, 29 maart 2017). Er wordt over het algemeen aangegeven dat de ondersteuning en begeleiding die de supervisors bieden, een positieve werking hebben op de jeugdigen.

Wanneer wordt gekeken naar preventiemethoden komt duidelijk naar voren dat het merendeel van de respondenten niet op de hoogte was van het National Crime Prevention Program. Het National Crime Prevention Program is een programma dat maatregelen bevat

ter verbetering van de lokale criminaliteitspreventie (Oikeusministeriö justitieministeriet, 2016). Echter geeft deze meerderheid, na een korte uitleg over het programma, aan het wel terug te zien in de praktijk en het ook belangrijk te vinden. Verder is uit het praktijkonderzoek naar voren gekomen dat er te weinig preventie wordt geboden op scholen wat betreft jeugdcriminaliteit.

5.5 Aanbevelingen

In deze paragraaf worden de aanbevelingen beschreven. Deze aanbevelingen komen voor uit bovenstaande conclusies.

5.5.1 Aanbeveling Finland

Hieronder zullen de aanbevelingen worden beschreven voor Finland. Dit zal per onderwerp worden toegelicht.

National Crime Prevention Program meer bekendheid geven

De conclusie laat zien dat weinig respondenten afwisten van het bestaan van het National Crime Prevention Program. Dit terwijl de meerderheid van de respondenten het wel terug ziet in de praktijk. Het is daarom belangrijk dat dit programma meer onder de aandacht wordt gebracht onder de bevolking in Finland. Dit is dan ook gelijk de aanbeveling die wordt gedaan. Op deze manier zal het voor de bevolking duidelijk worden dat er veel valt te winnen in het terugdringen van criminaliteit en dat iedereen daar aan kan mee helpen. Wanneer er meer bewustzijn wordt gecreëerd met betrekking tot het terugdringen van criminaliteit, zullen er meer mensen oplettend zijn, waardoor de kans op vermindering van criminaliteit wordt verhoogd. Het is goed wanneer er op de basisscholen al uitleg wordt gegeven over dit programma. Deze uitleg kan worden gegeven door de leerkrachten.

Voor de professionals die in het werkveld te maken krijgen met criminaliteit is het ook belangrijk om in ieder geval kennis te hebben van het programma. Een mogelijkheid is om de professionals, voordat ze in dienst treden, een hand-out mee te geven waarin het National Crime Prevention Program staat beschreven en deze tijdens een teamvergadering/werkbespreking bespreekbaar te maken. Verder is het belangrijk dat het National Crime Prevention Program over het algemeen meer wordt gepromoot. Deze promotie kan worden gedaan door de mensen die werkzaam zijn bij de verschillende gemeenten. Deze werknemers kunnen flyers ophangen en uitdelen in de gemeente waar zij werkzaam zijn.

Daarnaast is het belangrijk dat, wanneer er in zoekmachines op internet naar de term "criminaliteit in Finland" wordt gezocht, het National Crime Prevention Program meteen bovenaan komt te staan. Dit is een taak voor de overheid.

Voorlichting scholen criminaliteitspreventie

De respondenten van de populatie jeugdigen hebben aangegeven dat er weinig preventie is omtrent criminaliteit op de scholen. Volgens Loeber, Slot, van der Laan en Hoeve (2008) is het belangrijk dat er preventief wordt gewerkt op scholen en residentiële instellingen. Het is daarom van belang dat hier meer aandacht aan wordt besteed. Een aanbeveling die kan worden gedaan is dat er meer tijd moet worden besteed aan het voorlichten van jeugdigen omtrent jeugdcriminaliteit. Het is belangrijk dat jeugdigen al op vroege leeftijd voorlichting krijgen over (jeugd)criminaliteit en wat de gevolgen hiervan zijn. Baas (1997) heeft namens het Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum onderzoek gedaan naar het effect van voorlichting op school wat betreft criminaliteit. Hieruit is naar voren gekomen de voorlichting gegeven door de politie zelf tot meer kennis zal gaan leiden bij de leerlingen dan wanneer de politie alleen aanwezig is. Ook zullen de leerlingen zwaarder gaan tillen aan de (gevolgen van) straf. Daarnaast zal er een beter beeld worden gecreëerd voor de jeugdigen wat de gevolgen kunnen zijn van een overtreding of een misdrijf, wanneer de politie deze voorlichting geeft. Om deze redenen is het belangrijk dat de voorlichting onder andere wordt gedaan door een politieagent. Het Anchorteam zou deze voorlichtingen op zich kunnen nemen, dit team bestaat zoals eerder benoemd uit een politieagent, social worker en jongerenwerker. Op deze manier kan er tijdens de presentatie vanuit verschillende invalshoeken informatie worden gegeven tijdens de voorlichting.

In de voorlichting zullen verschillende aspecten naar voren komen met betrekking tot jeugdcriminaliteit. De onderwerpen die onder andere naar voren kunnen komen zijn: verschillende soorten criminaliteit, risicofactoren voor criminaliteit en de gevolgen van criminaliteit. Daarnaast zal ook drugs- en alcoholmisbruik onder de aandacht worden gebracht. Jeugdigen zijn namelijk een belangrijke risicogroep voor het ontwikkelen van alcohol en drugs gerelateerde problemen (Wegwijzer Jeugd en Veiligheid, z.j.). Het is hierbij van belang dat deze voorlichting al start op de basisschool, in groep acht. In deze groep worden jeugdigen voorbereid op de middelbare school waar het “echte” leven zal gaan beginnen. Ook beginnen de jeugdigen op deze leeftijd te experimenteren. Elk jaar moet deze voorlichting worden herhaald. Ook op het voortgezet onderwijs zal er een jaarlijkse verplichte voorlichting in het lesprogramma zitten. De manier waarop de voorlichting wordt gegeven, zal aansluiten bij de verschillende leeftijdscategorieën. Aan het eind van iedere voorlichting is het belangrijk dat de jeugdigen een korte vragenlijst in gaan vullen over welke kennis er tijdens de voorlichting is opgedaan en hoe het is ervaren. Aan de hand van deze feedback kunnen de voorlichtingen, waar nodig, worden aangepast.

Meer gebruik maken van mediation

In de conclusie wordt weergegeven dat mediation wordt gebruikt als interventie bij

jeugdcriminaliteit. Een verbeterpunt dat werd genoemd is dat er meer zaken door mediation kunnen worden opgelost. Op het moment worden er nog veel zaken in het strafrecht door de rechtbank afgehandeld, terwijl mediation in sommige gevallen een goede mogelijkheid kan zijn om niet naar de rechtbank te hoeven. Op het moment wordt mediation veelal gebruikt voor kleine vergrijpen, terwijl mediation ook mogelijk is bij grotere vergrijpen. Een aanbeveling voor Finland is dan ook dat er meer zaken moeten worden doorgestuurd naar mediation. Mediation is namelijk ook mogelijk naast het strafrecht, waar op dit moment weinig gebruik van gemaakt wordt. Echter is dit wel belangrijk, mediation kan het slachtoffer en de dader steunen in het beter omgaan met de situatie (Dierx, Slump & Leijten, 2012).

Het is de taak van de politie en de social workers om deze aanbeveling uit te voeren. Wanneer een jeugdige een misdaad heeft gepleegd, is het belangrijk dat de situatie altijd door beide professionals wordt bekeken. De misdaad moet namelijk vanuit meerdere invalshoeken worden bekeken. Wanneer het gaat om een groter misdrijf, bijvoorbeeld wanneer een jeugdige een andere jeugdige heeft mishandeld, en hierdoor een onvoorwaardelijke straf opgelegd heeft gekregen, moet er stil worden gestaan bij het feit dat de situatie kan verergeren door mediation. Toch is er een mogelijkheid dat situaties als deze worden uitgepraat door middel van mediation. Het is namelijk goed voor het herstel van de slachtoffer en dader (Dierx, Slump & Leijten, 2012). Wanneer het duidelijk wordt dat het om een kleine misdaad gaat is, zoals het stelen van snoep uit een winkel, is het belangrijk dat mediation altijd wordt ingezet.

Uitbreiding Anchorwork

In de conclusie wordt aangegeven dat de multidisciplinaire samenwerking in het Anchorteam tussen een politieagent, social worker en jongeren werker goede resultaten biedt. Op dit moment is er in Lahti maar één team werkzaam. In het onderzoek is naar voren gekomen dat de professionals die werkzaam zijn in dit team aangeven dat er meer professionals beschikbaar moeten zijn om de teams uit te breiden. Een aanbeveling is dan ook om in ieder geval één of twee extra Anchorteams op te richten. Het is de taak voor de leidinggevende van het Anchorteam om dit aan te geven bij hogere hand. Verder is het de taak voor de gemeenten en regio's om dit verder uit te werken.

5.5.2 Aanbeveling Nederland

De lange termijn doelstelling luidde als volgt: "Op basis van de in kaart gebrachte informatie een aanbeveling schrijven om tot een preventieve aanpak te komen voor jeugdcriminaliteit in Nederland". De aanbevelingen voor Nederland zullen hieronder per onderwerp worden beschreven.

Anchorwork implementeren

Vanuit voorgaande informatie is naar voren gekomen dat het Anchorwork als positieve preventie methode wordt beschouwd. Het Anchorteam is een multiprofessionele samenwerking tussen een politieagent, een social worker en een jongerenwerker. Alle drie professionals werken in hetzelfde kantoor en daarnaast is de jongerenwerker actief op straat. Een aanbeveling is om deze manier van werken te implementeren in Nederland. Op het moment is er enige samenwerking tussen politie, social workers en jongerenwerkers maar nog niet op de manier hoe het in Finland wordt gedaan. Belangrijk hierbij is dat de overheid dit gaat concretiseren en implementeren. Er wordt eerst drie maanden proef gedraaid met één team per provincie. Wanneer deze drie maanden goed zijn verlopen wordt deze manier van samenwerken aangehouden en worden er eventueel meer Anchorteams samengesteld.

De doelgroepen waarmee deze professionals te maken gaan hebben zijn jeugdigen onder de achttien jaar die in aanraking zijn gekomen met de politie. Deze jeugdigen gaan in gesprek met deze professionals. Deze gesprekken moeten ervoor zorgen dat de jeugdigen nadenken over de misdaden die zijn begaan en er wordt passende hulp gezocht voor de jeugdige.

Meer gebruik maken van mediation bij jeugdige misdadigers

In Finland wordt het gebruik van mediation over het algemeen als positief ervaren en wordt het in de praktijk, in vergelijking met Nederland, ook meer gebruikt. Loman, advocaat en bestuurslid van de Nederlandse Vereniging van Mediation Advocaten geeft aan dat er veel over mediation wordt gesproken maar dat het in de praktijk weinig wordt gebruikt (Loman, 2016). Ook heeft de Nederlandse Vereniging van Mediators in Strafzaken een brief gestuurd naar de Tweede Kamer waarin wordt gevraagd om structurele financiering voor mediation in strafzaken. De toegang tot mediation en herstelrecht in strafzaken van minderjarigen is namelijk een voorwaarde voor een goed jeugdstrafrechtstelsel (Defence for Children, 2016).

Voorgaande informatie geeft weer dat mediation in het strafrecht in Nederland ondergewaardeerd wordt. Een aanbeveling is dan ook om mediation te gaan financieren waardoor er meer gebruik van gemaakt kan gaan worden. Wanneer het voor de Tweede Kamer duidelijk wordt dat mediation een belangrijk onderdeel is voor het jeugdstrafrechtstelsel, is het misschien mogelijk dat hierin veranderingen ontstaan. Om deze duidelijkheid naar de Tweede Kamer te kunnen gaan creëren, is het belangrijk om een petitie te starten. Deze petitie kan worden gehouden door personen die lid zijn van de Nederlandse Vereniging van Mediation Advocaten. Door het gebruik van internetpagina's, social media, het promoten op straat en het langs de deuren gaan kan de petitie worden gepromoot. Het is belangrijk dat de informatie in deze petitie mensen bewust maakt van het

feit dat mediation kan helpen in het jeugdstrafrecht en op welke manier dit helpt. Wanneer dit voor de mensen duidelijk is, is de kans groter dat de petitie sneller wordt getekend. Uiteindelijk kan de petitie worden opgestuurd naar de Tweede Kamer.

5.5.3 Aanbeveling voor een vervolgonderzoek

In dit praktijkonderzoek is gebruik gemaakt van een kwalitatieve onderzoeksmethode. Er zijn tien respondenten geïnterviewd uit de populaties politie, social workers en jeugdigen. Een aanbeveling voor een vervolgonderzoek zou zijn om een kwantitatief onderzoek te doen naar de ervaringen omtrent jeugdcriminaliteit bij dezelfde populaties, met als toevoeging justitie en de populatie “inwoners” ofwel de volwassenen die in Lahti wonen maar niet werkzaam zijn binnen politie, justitie en social work. Door gebruik te maken van een kwantitatief onderzoek, zal er een grotere respons haalbaar moeten zijn. Hierdoor zal het onderzoek meer extern valide worden. Het is hierin aan de taak van het Saxion om voor dit vervolgonderzoek twee studenten of vrijwilligers te vinden. Deze onderzoekers zullen in samenwerking met het Saxion de onderzoeksvraag gaan formuleren.

5.6 Sterktes en zwaktes

In deze paragraaf worden de sterktes en zwaktes weergegeven van het onderzoek. Allereerst worden de sterktes beschreven en daarop zullen de zwaktes volgen. Vanuit de zwaktes zullen aanbevelingen worden beschreven voor een vervolg.

Sterktes van het onderzoek

- Er is een sterke en duidelijke aanleiding geschreven waarin het belang van dit onderzoek naar voren komt.
- In de inleiding en het theoretisch kader is gebruik gemaakt van veel verschillende (buitenlandse) bronnen waaronder wetenschappelijke literatuur, documenten, boeken en personen. Dit zorgt voor diepgang in het onderzoek. Daarnaast zijn met behulp van de bronnen de interviewvragen opgesteld. Er is daarom sprake van triangulatie. Dit is belangrijk voor de validiteit van het onderzoek.
- Er is gebruik gemaakt van een kwalitatieve onderzoeksmethode omdat er tijdens een kwalitatief onderzoek veel waarde wordt gehecht aan de betekenis die mensen aan zaken geven.
- Er is er een maatregel getroffen om te zorgen voor een zo groot mogelijke respons. Hoe groter de respons is, hoe meer de resultaten generaliseerbaar zijn voor de gehele populatie.
- Het onderzoek is uitgevoerd door twee onderzoekers. Op deze manier hebben de onderzoekers elkaar kunnen controleren en waar nodig corrigeren. Dit vergroot de betrouwbaarheid van het onderzoek.

- Voorafgaand aan de interviews is er de afspraak gemaakt dat één van de onderzoekers alle interviews zou doen en de ander zou notuleren, waar nodig mocht de onderzoeker die notuleerde bijspringen. Dit heeft gezorgd voor een duidelijke structuur tijdens de interviews.
- Er is gebruik gemaakt van halfgestructureerde interviewvragen waardoor er gemeten is wat er gemeten moest worden. Dit vergroot de validiteit van het onderzoek.
- Tijdens het onderzoek is contact gehouden met de opdrachtgever via de e-mail. De opdrachtgever is op deze manier op de hoogte gehouden van de stand van zaken rondom het onderzoek. Dit is van belang voor de validiteit van het onderzoek.
- Er is contact gehouden met de intervisor van Saxion University of Applied Sciences. Daarnaast heeft de intervisor met een kritische blik naar het onderzoek gekeken en is ieder hoofdstuk van feedback voorzien. Dit maakt het onderzoek betrouwbaarder waardoor ook de validiteit van het onderzoek groter wordt.
- Er is een training voorbereiding op het buitenland gevolgd bij AMM waarin is geleerd rekening te houden met interculturele communicatie.
- Tijdens het onderzoek is er begeleiding en ondersteuning geboden door de supervisor van de University of Applied Sciences Lahti.

Zwaktes van het onderzoek

- Er is sprake van twee non-respons op een steekproef van twaalf.
- De drie steekproeven zijn niet representatief voor de drie populaties. De resultaten zijn hierdoor niet generaliseerbaar voor de gehele populatie en daarom is het onderzoek minder extern valide.
- Niet alle interviewvragen waren van toepassing op de respondenten met het gevolg dat niet alle interviewvragen beantwoord konden worden. Hierdoor is er niet helemaal gemeten wat er gemeten moest worden, wat de validiteit verkleint.
- Enkele interviewvragen die gesteld zijn aan de populaties social workers en politieagenten zijn niet gesteld aan jeugdigen. Hierdoor mist er informatie over bepaalde onderwerpen. Hierdoor is er niet altijd gemeten wat er gemeten moest worden, waardoor de validiteit kleiner is. Bij een volgend onderzoek is het van belang om de interviewvragen van verschillende populaties meer op elkaar aan te laten sluiten.
- De interviewers spraken de Finse taal niet en de Engelse taal die is gehanteerd tijdens het interview is niet de moedertaal van de interviewers en de geïnterviewden. Hierdoor is het mogelijk dat (non)verbale signalen worden gemist of dat aspecten

verkeerd worden geïnterpreteerd. Een ander zwak punt is dat de respondenten zich niet goed konden uitdrukken in de Engelse taal.

- Er zijn geen interviews gehouden met professionals werkzaam bij justitie. Hierdoor mist er één discipline in het onderzoek.

5.7 Discussie

In deze paragraaf vindt er een discussie plaats over de strafrechtelijke ondergrens met betrekking tot jeugdcriminaliteit. Ieder land dat behoort tot de Verenigde Naties is wettelijk verplicht om een strafrechtelijke ondergrens te stellen. Het Comité voor de Rechten van het kind raadt aan om deze ondergrens niet lager dan de leeftijd van twaalf jaar te stellen (Convention of the Rights of the Child, 2007). De visie, van ons als professionals, op dit onderwerp zal hieronder worden beschreven.

In Finland ligt deze strafrechtelijke ondergrens op vijftien jaar. In de “Child Welfare Act” van Finland staat namelijk beschreven dat een minderjarige onder de vijftien jaar onder het jeugdbeschermingsrecht valt (Child Welfare Act, 2013). Dit betekent onder andere dat deze jeugdigen nooit kunnen worden gearresteerd of worden vastgehouden. Een minderjarige onder de vijftien mag wel ondervraagd worden en een misdaad kan worden onderzocht, ook al is het kind strafrechtelijk niet aansprakelijk. Hierbij dienen ouders, verzorgers of een andere wettelijk vertegenwoordiger de mogelijkheid te krijgen aanwezig te zijn. Minderjarigen tot vijftien jaar oud kunnen wel in een mediation-traject worden betrokken (Berger & Kroon, 2011). In Nederland ligt deze strafrechtelijke ondergrens op twaalf jaar. Deze algemene regel is al sinds 1965 in de wet opgenomen in artikel 486 van het Wetboek van Strafvordering (De Jonge & van der Linden, 2007). De minderjarige onder de twaalf jaar kan niet strafrechtelijk worden vervolgd en kan dus niet door een rechter of officier van justitie worden gestraft. Echter kan de politie wel gewoon “optreden” zoals het aanhouden en verhoren van de jeugdigen. Daarnaast wordt er bij minderjarigen onder de twaalf jaar die een misdaad plegen altijd een zorgmelding gedaan bij (Politie, 2016).

Finse professionals geven aan in de praktijk soms moeite te hebben met de leeftijdsgrens van vijftien jaar en hier daarom op verschillende manieren naar te kijken. Enerzijds geven de professionals aan dat minderjarigen onder de vijftien jaar nog kinderen zijn, de hersenen nog volop in de groei zijn en zich daardoor niet altijd bewust zijn van de gevolgen van de daden en daarom jeugdbescherming passend is, dit wordt bevestigd door Swaab, Bouma, Hendriksen en König (2016). In deze theorie wordt namelijk aangegeven dat de hersenen in de basisschoolperiode en op de middelbare schoolleeftijd volop in ontwikkeling zijn. Anderzijds zijn zij van mening dat het ligt aan de situatie, de persoon en de misdaad dat is gepleegd of het jeugdbeschermingsrecht voldoende is.

Wanneer er wordt gekeken naar het gedrag van jeugdigen, komt er naar voren dat de

cognitieve ontwikkeling hier een belangrijke rol in speelt. Het cognitief vermogen van kinderen neemt sterk toe tijdens de adolescentie. Gemiddeld zijn adolescenten tussen hun vijftiende en zeventiende levensjaar in cognitief opzicht vergelijkbaar met volwassenen, maar qua verantwoordelijkheid moet er ook rekening gehouden worden met psychosociale vaardigheden. Belangrijk is hierbij de beïnvloeding door leeftijdsgenoten wat sterk toeneemt tussen tien en veertien jaar en daarna geleidelijk afneemt. De theorie van Kohlberg (1984) sluit hierbij aan. Deze theorie geeft ook weer dat jeugdigen zich in de puberteit meer richten op een groter sociaal systeem en vooral op de peergroup. Daarnaast zijn adolescenten ook meer gericht op korte termijn uitkomsten dan op lange termijn gevolgen, ze nemen daarom meer risico's en onderschatten gevaar en zijn sterker vatbaar voor impulsen. De impulsbeheersing is pas tegen achttien jaar voltooid. Het verschil tussen adolescenten en volwassenen is ook zichtbaar bij proceshouding en het begrip van minderjarigen van het strafproces. De gemiddelde jeugdige blijkt pas tegen veertien jaar in staat tot een adequaat begrip van het strafproces en tot een adequate proceshouding (Weijers & Imkamp, 2014).

Gebaseerd op het bovenstaande kan veertien jaar als een passende strafrechtelijke ondergrens worden genomen. In de literatuur wordt namelijk aangegeven dat vanaf het veertiende jaar minder beïnvloeding plaatsvindt door leeftijdsgenoten (Weijers & Imkamp, 2014). Doordat zij minder beïnvloed worden door leeftijdsgenoten, maken zij vaker zelf bewuste keuzes. Op deze manier kunnen zij zelf verantwoordelijk worden gesteld voor de dingen die zij doen. Aan de andere kant zijn er ook veel jeugdigen onder de leeftijd van veertien jaar die een misdaad plegen. Wanneer noodzakelijk, is het ook belangrijk dat deze jeugdigen kunnen worden gestraft. In dit opzicht zal het beter zijn de leeftijd van twaalf jaar als strafrechtelijke ondergrens te nemen. Anderzijds is dit geen goede keuze. In de theorie wordt namelijk aangegeven de gemiddelde jeugdige blijkt pas tegen veertien jaar in staat tot een adequaat begrip van het strafproces en tot een adequate proceshouding (Weijers & Imkamp, 2014). Er is dus een grote kans aanwezig dat jeugdigen onder de veertien jaar niet begrijpen wat het strafproces inhoudt en er daarom niets van leert. Daarnaast heeft het vanuit het oogpunt van de rechtbank ook geen nut om iemand te berechten die nog geen adequaat begrip heeft van het strafproces. Deze jeugdigen zullen namelijk niet inzien wat de gevolgen zijn van het gedrag en niets leren van de straf. Het is dus beter om deze jeugdigen te benaderen vanuit het jeugdbeschermingsrecht zodat er in gesprek kan worden gegaan.

Wij als professionals de leeftijd van veertien jaar een passende strafrechtelijke ondergrens. In de literatuur wordt namelijk aangegeven dat vanaf het veertiende jaar er minder beïnvloeding plaatsvindt door leeftijdsgenoten en dat adolescenten tussen hun vijftiende en zeventiende levensjaar in cognitief opzicht vergelijkbaar zijn met volwassenen (Weijers & Imkamp, 2014). Echter is er vernomen in de praktijk dat jeugdigen zich vaak ouder gedragen dan de werkelijke leeftijd, wij vinden het daarom belangrijk om de jeugdigen

één jaar eerder strafrechtelijk verantwoordelijk te stellen. Daarnaast is een jeugdige rond de veertiende leeftijd in staat tot een adequaat begrip van het strafproces en tot een adequate proceshouding (Weijers & Imkamp, 2014). Dit wil zeggen dat jeugdigen vanaf deze leeftijd meer gaan inzien waarom het strafproces loopt en welke houding de jeugdige hierin aan moet nemen. Het heeft dus geen zin om de strafrechtelijke leeftijdsgrens te verlagen naar twaalf jaar aangezien de jeugdigen het nut van het strafproces niet inzien en daarnaast nog volop door leeftijdsgenoten wordt beïnvloed en daardoor vaak dingen doen waar van te voren niet over nagedacht wordt. Voor deze jeugdigen is het naar ons idee het beste om begeleid te worden vanuit het jeugdbeschermingsrecht om op deze manier meer bewust te worden van het gedrag en de gevolgen van dit gedrag.

Literatuurlijst

Baarda, B. (2009). *Dit is onderzoek! Richtlijnen voor het opzetten, uitvoeren en evalueren van kwantitatief en kwalitatief onderzoek*. Groningen/Houten: Noordhoff Uitgevers.

Baarda, B., Bakker, E., Fischer, T., Julsing, M., Goede, M. de, Peters, V., & Velden, T. van der. (2013). *Basisboek Kwalitatief onderzoek* (derde druk). Groningen/Houten: Noordhoff Uitgevers

Baarda, D.B., & Goede, M.P.M. de. (2001). *Basisboek methoden en technieken. Handleiding voor het opzetten en uitvoeren van onderzoek*. Groningen/Houten: Wolters-Noordhoff.

Baas, N.J. (1997). *Het effect van voorlichting op school: een literatuurverkenning*.
Opgevraagd van: <https://www.wodc.nl/>

Beke, B., Bervoets E., Ferwerda, H., & Torre, E. van Der. (2013). *Jeugdgroepen en geweld. Van signalering naar aanpak*. Den Haag: Boom Lemma uitgevers.

Berger, M., & Kroon, C. van der. (2011). *Een "paar nachtjes" in de cel. Het VN-Kinderrechtenverdrag en het voorarrest van minderjarigen in politiecellen*. Opgevraagd van: <https://www.defenceforchildren.nl/>

Boendermaker, L. (1999). *Justitiële behandelinrichtingen voor jeugdigen. Populatie en werkwijze*. Leuven/Apeldoorn: Garant.

Bol, M.W., & Heiden-Attema, N. (2000). *Moeilijke jeugd: risico- en protectieve factoren en de ontwikkeling van delinquent gedrag in een groep risicojeugdigen*. Opgevraagd van: file:///C:/Users/Gebruiker/Downloads/ob183-volledige-tekst_tcm44-432452.pdf

Centraal Bureau voor de Statistiek. (2016). *Bevolking; geslacht, leeftijd en burgerlijke staat, 1 januari*. Opgevraagd van: <http://statline.cbs.nl/>

Child Welfare Act. (2013). *Child Welfare Act*. Opgevraagd van: <http://www.finlex.fi/>

Convention of the Rights of the Child. (2007). *Children's rights in juvenile justice*.
Opgevraagd van: <http://www.ohchr.org/>

Craine, J. L., Tanaka, T. A., Nishina, A., & Conger, K. J. (2009). *Understanding Adolescent Delinquency: The Role of Older Siblings' Delinquency and Popularity with Peers*.

Opgevraagd van: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/>

Defence for Children. (2016). *Brandbrief: Mediation in strafzaken minderjarigen*. Opgevraagd van: <https://www.defenceforchildren.nl/>

Dienst Justitiële Inrichtingen. (2016). *DJI in getal*. Opgevraagd van: <https://www.dji.nl/>

Dierx, J., & Hoek, A. van. (2012). *Mediation in strafzaken* (1e druk). Den Haag: SDU Uitgevers.

Dierx, J.R., Slump, G.J., & Leijten, M.E. (2012). *Mediation in strafzaken: emotionele genoegdoening voor slachtoffer én dader*. Opgevraagd van: <http://www.restorativejustice.nl/>

Gerris, J.R.M. (2005). *Het belang van school, ouders, vrienden en buurt* (1e druk). Assen: Koninklijke Van Gorcum B.V.

Graauw, C. de. (z.j.). *Effectmeting en doelbereik: inventarisatie*. Opgevraagd van: <http://claudiadegraauw.nl/inventarisatie-onderzoek/>

Janssen, H., Vissers, B., & Wentzel, W. (2009). *Basisboek Huiselijk geweld. Signaleren, melden en aanpakken*. Bussum: Coutinho uitgeverij.

Jonge, G. de, & Linden, A.P. van der. (2007). *Jeugd & Strafrecht* (2e druk). Deventer: Wolters Kluwer Nederland B.V.

Kalidien, S.M. (2016). *Criminaliteit en Rechtshandhaving 2015. Ontwikkelingen en samenhangen*. Opgevraagd van: <https://www.wodc.nl>

Kinderrechten. (z.j.). *Kinderen en het jeugdstrafrecht*. Opgevraagd van: <http://www.kinderrechten.nl/>

Kohlberg, L. (1984). *The Psychology of Moral Development: The Nature and Validity of Moral Stages (Essays on Moral Development, Volume 2)*. Harper & Row

Lappi-Seppälä, T. (2012). *Alternatives to custody for young offenders. National report on juvenile justice trends*. Opgevraagd van: <https://oijj.org>

Loeber, R., Slot, N.W., & Sergeant, J.A. (2001). *Ernstige en gewelddadige jeugddelinquentie. Omvang, oorzaken en interventies*. Houten: Bohn Stafleu Van Loghum.

Loeber, R., Slot, N. W., Laan, P.H. van der, & Hoeve, M. (2008). *The Development of Child Delinquency and Effective Interventions*. New York: Routledge.

Loman, J.W. (2016). *Wet bevordering mediation bevordert mediation niet*. Opgevraagd van: <http://njb.nl/>

Marttunen, M. (2004). *Finland the basis of Finnish juvenile crime justice*. Opgevraagd van: <https://www.cairn-int.info>

Migchelbrink, F. (2009). *Praktijkgericht onderzoek in zorg en welzijn*. Amsterdam: UitgeverijSWP.

Nederlands Jeugdinstituut. (2015). *Opgroeien en opvoeden in armoede*. Opgevraagd van: <http://www.nji.nl/>

Oikeus. (2015). *Young offenders*. Opgevraagd van: <https://oikeus.fi/>

Oikeusministeriö justitieministeriet. (2016). *Working Together for Safer and More Secure Communities. National Crime Prevention Program*. Opgevraagd van: <http://www.rikoksentorjunta.fi/>

Plochg, T., Juttmann, R.E., Klazinga, N.S., & Mackenbach, J.P. (2007). *Handboek gezondheidszorgonderzoek*. Houten: Bohn Stafleu van Loghum.

Politie. (2016). *Jeugdcriminaliteit*. Opgevraagd van: <https://www.politie.nl/themas/jeugdcriminaliteit.html>

Rijksoverheid. (z.j.). *Straffen en maatregelen voor jeugdigen*. Opgevraagd van: <https://www.rijksoverheid.nl>

Rikosseuraamus. (2015). *Community Sanctions Offices*. Opgevraagd van: <http://www.rikosseuraamus.fi/>

Rikosseuraamus. (2015). *Criminal Sanctions Agency*. Opgevraagd van: <http://www.rikosseuraamus.fi/>

Rikosseuraamus. (2015). *Imprisonment*. Opgevraagd van: <http://www.rikosseuraamus.fi>

Rikosseuraamus. (2016). *Monitoring sentence*. Opgevraagd van:
<http://www.rikosseuraamus.fi/>

Rikosseuraamus. (2015). *Sentences community service*. Opgevraagd van:
<http://www.rikosseuraamus.fi/>

Rikosseuraamus. (2012). *Sentences fine*. Opgevraagd van: <http://www.rikosseuraamus.fi/>

Rikosseuraamus. (2015). *Sentences imprisonment*. Opgevraagd van:
<http://www.rikosseuraamus.fi/>

Rikosseuraamus. (2015). *Sentences juvenile punishment*. Opgevraagd van:
<http://www.rikosseuraamus.fi/>

Rikosseuraamus. (2016). *Statistical Yearbook 2016*. Opgevraagd
van: <http://www.rikosseuraamus.fi/>

Statistics Finland. (2017). *Age structure of population*. Opgevraagd van:
<http://www.tilastokeskus.fi/>

Swaab, H., Bouma, A., Hendriksen, J., & König, C. (2015). *Klinische kinderneuropsychologie* (1^e druk). Amsterdam: Uitgeverij Boom.

Verhoeven, N. (2011). *Wat is onderzoek? Praktijkboek methoden en technieken voor het hoger onderwijs*. Den Haag: Boom Lemma uitgevers.

Verwey-Jonker instituut. (2007). *Rapport jeugdcriminaliteit*. Opgevraagd van:
<http://www.verwey-jonker.nl/>

Wegwijzer Jeugd en Veiligheid (z.j.). *Alcohol en drugs*. Opgevraagd van:
<http://www.wegwijzerjeugdenveiligheid.nl/>

Weijers, I., & Eliaerts, C. (2008). *Jeugdcriminologie: Achtergronden van jeugdcriminaliteit*. Den Haag: Boom Juridische uitgevers.

Weijers, I., & Imkamp, F. (2014). *Jeugdstrafrecht. In internationaal perspectief* (3e druk). Den Haag: Boom Lemma Uitgevers.

Bijlagen

Bijlage 1. Interviewvragen politie en social workers

Introduction

We are Marieke Hofmeijer and Linda Wamelink and we are two students of Saxion University of Applied Sciences, in the Netherlands. We are studying social work and this interview will be held for our last assignment, our bachelor thesis. In this bachelor thesis we want to know what the experiences are about youth criminality, especially the experiences from policemen, social workers and youngsters. This is the reason why we are interviewing you. Our aim is to collect experiences from the different disciplines so we find out more about how they think about the approach on youth criminality in Finland. We have chosen for this subject because we were very interested in the criminal- and protection law in Finland. The system differs from the system in the Netherlands, so we wanted to figure out how it works in Finland and how people look up to it.

The results of this interview will help to answer the main question of the research: 'What are the experiences on the Finnish approach on youth criminality?'. Also, the results will be helpful for doing some recommendations for the Netherlands, but it won't be used for further purposes.

Your name, personal data and answers will not be called in the bachelor thesis. It will be all anonymous. Only your profession and gender will be written down. Also, we have to record the interview, that means we have to record what you are saying. The record will only be listened and used by us and no one else. Afterwards it will be destroyed.

The interview will be about different kind of themes. At first we will talk about your profession. After that we will ask some questions concerning youth criminality in Finland. Also, we want to talk with you about the prevention methods and the consequences who can be given after a crime. In the end there will be questions about the Criminal Sanction Agency and the collaboration between policemen and youth workers.

It will take one and an half hour to do the interview, and there will be approximately 48 questions. At some points we may ask more because we want to know more, so the exact amount questions we don't know yet.

General questions for the policemen and the social workers

(Gender)

1. How old are you?
2. Where are you living?

3. What is your profession?
4. For how long are you working in this profession?
5. What are the main tasks you are doing in your profession?
6. Can you give us five words that would describe your profession, to let us know how you think about your profession?
7. Are you dealing a lot with youth criminality in your profession?
 - 7.1. If so: Can you tell us more about the way you are dealing with it? (for example theft, theft with violence, burglary, abusive youngsters, vandalism, drugs- and alcohol abuse, murder)
 - 7.2. If not: Can you explain us why not?

Questions concerning youth criminality in Finland

8. When you think about youth criminality, what will come up to your mind?
9. Which types of youth criminality do you know?
10. What do you know about the factors that could be a risk for youth criminality?
 - 10.1. Can you tell us your experiences with those factors?
11. What do you know about the prevalence of youth criminality in Finland?

According to the Criminal Sanction Agency the biggest crimes done by youngsters in the year 2015 were crimes against properties(38%), violent crimes (22%) and driving a car under the influence of alcohol (16%). Also, in the year 2016 there were eight youngsters between the age of fifteen and seventeen in prison and 20 youngsters in the age eighteen and twenty.

12. Can you tell us what you think of those numbers?
 - 12.1. Can you explain why you think like that about those numbers?

Youngsters in Finland under the age of fifteen can't be punished nor be prosecuted. They are covered by the protection law. The police and the social authorities have to look after them and lead them to a life without crime.

13. What's your opinion about the fact they can't be punished nor be prosecuted?
14. Because those youngsters are covered by the protection law, they mostly will get supervision and/or help from a youth care institution. Do you think those consequences will help them more than an punishment based on the criminal law?
 - 14.1. Can you explain your answer?
15. In your opinion, are the police and the social authorities the best persons to lead them to a life without crime?
 - 15.1. Can you explain your answer?

16. What do you think about the age limit?

16.1. 16.1 In your opinion, does the age limit covered by the protection law has to be more up, or more down, or stay the same? Explain your answer.

Youngsters between the age fifteen and seventeen are covered by the protection law too, only they can also be covered by the criminal law: they can be prosecuted and/or arrested. When they are covered by the criminal law, they will get punished by the adult criminal law, only with a few adjustments (For example: earlier furlough, more contact with family).

17. What is your opinion about the fact that youngsters with these ages are covered by the protection- and criminal law?

18. What is your opinion about the fact that youngsters in this age can be punished by the adult criminal law?

Youngsters between the age seventeen and twenty are only covered by the criminal law.

19. What is your opinion about the fact that youngsters in this age aren't covered by the protection law anymore?

Questions concerning the prevention methods among youth criminality

20. Do you know some prevention methods concerning youth criminality in Finland?

20.1. If so: can you explain which one you know?

20.2. 20.2. What are your experiences with those methods?

20.3. 20.3 What is your opinion about those methods?

21. What do you know about the "National Crime Prevention Program" in Finland?

22. What do you think about the fact that this prevention program is established?

22.1. Can you explain your answer?

In the prevention program they also talk about CPTED: Crime Prevention Through Environmental Design. This is an approach based on environmental aspects. They say changing the environment, using a special design, can create safer places that reduce the changes of crimes. By example: better lightning on cycle paths and the fact that public spaces will be designed for a large number of visitors, resulting in more natural control.

23. Can you tell us how you think about that the environment will be used for preventing crime?

24. How do you see this in practice?

The National Prevention Program has different goals they want to fulfill. Two of them are: 1. Encouraging the local residents and the private organizations to participate thinking of measures who can help with preventing crime. 2. To encourage the citizens helping to reduce crime so their own environment would be more safe.

25. What do you think about these goals?

26. What do you think about the fact that 'normal' citizens get involved in this?

27. How do you see this in practice?

There are three levels of crime prevention: primary prevention, secondary prevention and tertiary prevention. Primary prevention includes a safe living environment, primary education, basis services and awareness-raising activities. Secondary prevention consists of early intervention aimed at certain risk factors or groups, with early minor problems already present. Tertiary prevention is aimed at persons who have already committed crimes.

28. In what level are you preventing the youth criminality in your profession?

28.1. Can you explain your answer?

29. Can you tell more about the methods and interventions who you use to prevent youth criminality?

29.1. If so: what is the name of this intervention?

29.2. How does this intervention work?

29.3. What is the target group for this intervention?

29.4. What are the results from this intervention?

29.5. Can you tell what is good about those methods and what could be done better?

Questions concerning the consequences of youth criminality

30. What do you think about the 'juvenile punishment' which can be given to youngsters between the age of fifteen and seventeen?

31. Do you think this punishment is more helpful than a punishment in prison?

31.1 Can you explain your answer?

Supervision is a part of the "juvenile punishment". The youngsters are appointed a supervisor who will help to prevent them from recidivism. Conversations will be held about different kind of subjects, think about the current living situation of the youngster, the crime he committed, but also by example about drug abuse and other sort of crimes. The supervisor will make a plan of action with the youngster. Also, they will try to find together a suitable job or study. The supervisor will talk motivational to the youngster.

32. What are your experiences with this supervision?

32.1. Explain what you think is going well in this 'juvenile punishment' and what could be done better

Before every question we will ask if the respondent know the different kind of punishments. We will ask them to explain the punishments to us. If they don't know them, we will give the information about the punishments.

33. What do you think about the community services which can be given to youngsters

33.1. Explain what you think is good about those community services and what could be done better

34. What do you think about the monitoring sentences which can be given?

34.1. Explain what you think is good about those monitoring sentences and what could be done better

35. What do you think of mediation?

35.1. Explain what you think is going well in mediation and what could be done better

36. What do you think about the conditional punishments that can be given to youngsters?

36.1. Explain why you think conditional punishments are good or why you think they aren't good

37. What do you think about the unconditional punishments that can be given to youngsters?

37.1. Explain why you think conditional punishments are good or why you think they aren't good.

38. Did you ever supervised a youngster under the age of 15?

38.1. If so: how did this supervision look like?

38.2. What went good?

38.3. What could be done better?

39. Did you ever supervised a youngster between the ages 15 and 17?

39.1. If so: how did this supervision look like

39.2. What went good?

39.3. What could be done better?

40. Did you ever supervised a youngster between the ages 17 to 20?

40.1. If so: How did this supervision look like?

- 40.2. What went good?
- 40.3. What could be done better?

- 41. In your opinion, what is going well concerning the consequences/punishments/help which are given to youngsters when they commit a crime?
- 42. In your opinion, what could be done better concerning the consequences/punishments/help which are given to youngsters when they commit a crime?

Other questions

- 43. What do you know about the Criminal Sanction Agency?
- 44. In your profession, do you work together with the Criminal Sanction Agency?
 - 44.1. 44.1 If so: can you explain how you work together?
- 45. What are your experiences with the Criminal Sanction Agency?
 - 45.1. 45.1 What is going well by this organization?
 - 45.2. 45.2 What can be done better?

The literature is saying that policemen and social workers are working very close together when it comes to youth criminality. The police has to inform the youth workers when youngsters have committed a crime.

- 46. Can you tell more about this collaboration?
 - 46.1 What are you doing exactly in this collaboration?
- 47. Can you tell which experiences you have in this situation?
 - 47.1 In your opinion, what is going well in this collaboration?
 - 47.2 What can be done better?

Bijlage 2. Interviewvragen jeugdigen

Introduction

We are Marieke Hofmeijer and Linda Wamelink and we are two students of Saxion University of Applied Sciences, in the Netherlands. We are studying social work (specialized in youth care) and this interview will be held for our last assignment, our bachelor thesis. In this bachelor thesis we want to know what the experiences are about youth criminality, especially the experiences from policemen, social workers and youngsters. This is the reason why we want to interview you. Our aim is to collect experiences from the different disciplines so we find out more about how they think about the approach on youth criminality in Finland. We have chosen for this subject because we were very interested in the criminal- and protection law in Finland. The system differs from the system in the Netherlands, so we wanted to figure out how it works in Finland and how people look up to it.

The results of this interview will help to answer the main question of the research: 'What are the experiences on the Finnish approach on youth criminality?'. Also, the results will be helpful for doing some recommendations for the Netherlands, but it won't be used for further purposes.

Your name, personal data and answers will not be called in the bachelor thesis. It will be all anonymous. Only your gender, age and the way you spend your days will be written down. Also, we have to record the interview, that means we have to record what you are saying. The record will only be listened and used by us and no one else. Afterwards it will be destroyed.

The interview will be about different kind of themes. At first we will talk about you, and after that we will ask some questions concerning youth criminality in Finland. Also, we want to talk with you about the prevention methods and the consequences which can be given after a crime. In the end there will be more questions about your experiences with the policemen and the social workers.

It will take around an hour to do the interview, and there will be approximately 31 questions. At some points we may ask more because we want to know more, so the exact amount of questions we don't know yet.

General questions for the youngsters

(Gender)

1. How old are you?
2. Do you have any hobbies?
3. Can you tell us how your days look like?

4. What do you think of *(fill in how they spend their days)*?
5. Can you tell us why you are here? (In the Criminal Sanction Agency)
6. Can you tell us what kind of things you have to do in here?

Questions concerning youth criminality in Finland

7. When you think about youth criminality, what comes up in your mind?
8. Which types of youth criminality do you know?
(We will explain the types if they don't know them)
9. What do you know about the factors that could be a risk for youth criminality?
(We will explain the risks if they don't know them)
 - 9.1. Could you tell us your experiences with those factors?
10. What do you know about the prevalence of youth criminality in Finland?

According to the Criminal Sanction Agency the biggest crimes done by youngsters in the year 2015 were crimes against properties(38%), violent crimes (22%) and driving a car under the influence of alcohol (16%). Also, in the year 2016 there were eight youngsters between the age of fifteen and seventeen in prison and 20 youngsters in the age eighteen and twenty.

11. Can you tell us what you think of those numbers?
12. Can you explain why you think like that about those numbers?

Questions concerning the prevention methods among youth criminality

There are some prevention methods in Finland to reduce youth criminality. One of them is the national crime prevention program.

13. Have you ever heard of this program?
 - 13.1. If so: can you explain to us what you know?
(If not, we will explain it)
14. Can you give us your opinion about the fact that this program is set up?
15. (If the youngster goes to school) What is your school doing concerning the prevention of criminality?
 - 15.1. What do you think about this?
16. What do you think about the prevention among criminality in general?
 - 16.1. How do you see it in practice?

Questions concerning the consequences of youth criminality

17. What do you know about the punishments that can be given when children commit a crime? *(We will explain them if they don't know them).*

18. What do you think about the fact youngsters between the age fifteen and seventeen can get a 'juvenile punishment'? *(We will explain juvenile punishment)*
19. Did you ever get supervised by a social worker?
- 19.1. If so: can you tell how you felt about this supervision?
- 19.2. What went well?
- 19.3. What can be done better?
20. What do you think about the fact that youngsters can get community service?
(We will explain community service)
21. What do you think about the fact that youngsters can get monitoring sentence?
(We will explain monitoring sentence)
22. What do you think of mediation? *(We will explain mediation)*
23. Have you ever been in a situation where mediation was needed?
- 23.1. If so: can you tell us more about it?
- 23.2. What went well?
- 23.3. What can be done better?
24. What do you think about the fact that youngsters can get a conditional punishment? *(We will explain conditional punishment)*
25. What do you think about the fact that youngsters can get a unconditional punishment? *(We will explain unconditional punishment)*

Other questions

26. What do you know about the Criminal Sanction Agency?
27. Can you tell us what you think about the Criminal Sanction Agency?
28. What do you know about the tasks of the policemen related to (youth) criminality?
29. Do you have any experiences with policemen?
- 29.1. If so: can you tell how you felt about this contact? How did they do to you?
- 29.2. What went well?
- 29.3. What can be done better?
30. What do you know about the tasks from the social worker in the Criminal Sanction Agency?
31. What are your experiences with the social workers from the Criminal Sanction Agency?
- 31.1. What went well in the contact with the social workers?
- 31.2. What can be done better in the contact with the social workers?

Bijlage 3. Document onderzoekstoestemming

We are Marieke Hofmeijer and Linda Wamelink and we are two students of Saxion University of Applied Sciences, in the Netherlands. We are studying social work (specialized in youth care) and this interview will be held for our last assignment, our bachelor thesis. In this bachelor thesis we want to know what the experiences are about youth criminality, especially the experiences from policemen, social workers and youngsters. This is the reason why we want to interview some youngsters. Our aim is to collect experiences from the different disciplines so we find out more about how they think about the approach on youth criminality in Finland. We have chosen for this subject because we were very interested in the criminal- and protection law in Finland. The system differs from the system in the Netherlands, so we wanted to figure out how it works in Finland and how people look up to it.

The results of this interview will help to answer the main question of the research: 'What are the experiences on the Finnish approach on youth criminality?'. Also, the results will be helpful for doing some recommendations for the Netherlands, but it won't be used for further purposes.

We are hoping to interview 4 youngsters in the age 15 to 17. If this would be difficult, youngsters with older ages wouldn't be a problem too. If it's possible, we hope to do the interviews between the 16th of May and the 21th of May, or else in the first week of June.

The name of the youngsters, personal data and answers will not be called in the bachelor thesis. It will be all anonymous. Only their gender, age and the way they spend their days will be written down. Also, we have to record the interview, that means we have to record what they are saying. The record will only be listened and used by us and no one else. Afterwards it will be destroyed.

The interview will be about different kind of themes. At first we will talk about the youngster, and after that we will ask some questions concerning youth criminality in Finland. Also, we want to talk with them about the prevention methods and the consequences which can be given after a crime. In the end there will be more questions about their experiences with the policemen and the social workers.

It will take around 45 minutes to do the interview, and there will be approximately 31 questions. At some points we may ask more because we want to know more, so the exact amount of questions we don't know yet.

Bijlage 4. Labelschema's

De data die uit de interviews naar voren zijn gekomen zijn verwerkt in onderstaande labelschema's. Iedere populatie heeft een eigen schema waarvan de eerste drie pagina's in dit rapport terug te vinden zijn. De andere data is op dezelfde manier gelabeld en is op te vragen bij de onderzoekers. De intervisiedocent vanuit het Saxion heeft de complete labelschema's ingezien.

Labelschema interviews politie

Vraag	Hoofdlabel (dimensie)	Sublabel (indicator)	Aantal	Uitspraak
Wat is uw leeftijd Definitie: algemene informatie politieagenten	Leeftijd	55 jaar	1	
		42 jaar	1	
Wat is uw beroep? Definitie: algemene informatie politieagenten	Beroep	Politieagent en inspecteur	1	
		Jeugdpolitie en leidinggevende	1	
Wat zijn de belangrijkste taken in het uitvoeren van uw beroep? Definitie: algemene informatie politieagenten	Taken	Leiding geven	2	<i>"Ik geef leiding aan drie verschillende teams"</i>
		Contact met jongeren	1	<i>"Ik ben leidinggevende van het Anchorteam"</i> <i>"Ik ben veel betrokken bij jongeren. Ik praat met ze om ze te helpen en geef voorlichtingen"</i>
Hoelang bent u werkzaam in dit beroep? Definitie: algemene informatie politieagenten	Periode werkzaam	36 jaar	1	
		22 jaar	1	
Kunt u vijf woorden benoemen die uw beroep het beste omschrijven? Definitie: algemene informatie politieagenten	Omschrijving beroep	Belangrijk	2	
		Interessant	2	
		Grappig	1	
		Invloedrijk	1	
		Discussies	1	
		Afwisselend	1	
		Gesprekken	1	
Heeft u veel te maken	Ervaring	Ja	1	

met jeugdcriminaliteit in uw beroep? Definitie: algemene informatie politieagenten		Op het moment niet	1	<i>"Op het moment niet, ik ben veel op het kantoor en niet op straat. Vroeger wel"</i>
Met welke vormen van jeugdcriminaliteit heeft u te maken? Definitie: algemene informatie politieagenten	Ervaring	Middelenmisbruik	1	<i>"Ik zie veel jongeren die verslaafd zijn aan alcohol en drugs"</i>
Wanneer u denkt aan jeugdcriminaliteit, waar denkt u dan als eerste aan? Definitie: jeugdcriminaliteit	Gedachten	Familie	2	<i>"Over het algemeen zijn de jongeren goed. Maar er zijn veel normale families waarin de kinderen problemen hebben"</i> <i>"In probleemfamilies hebben jongeren geen mogelijkheden om beter te worden"</i>
Welke typen jeugdcriminaliteit kent u? Definitie: jeugdcriminaliteit	Kennis	Vernieling	2	
		Diefstal	2	
		Alcohol en drugsmisbruik	2	
Welke factoren kent u die een risico kunnen vormen voor jeugdcriminaliteit? En kunt u uw ervaringen met deze factoren toelichten? Definitie: jeugdcriminaliteit	Kennis	Alcohol	2	<i>"Doordat sommige jongeren in speciale klassen zitten denken ze dat ze anders zijn"</i>
		Drugs	2	
		Vrienden	2	
		Speciale klassen	2	
		Familieproblemen	2	
		Mentale problemen	1	<i>"Jongeren in speciale klassen hebben een stempel"</i>
	Ervaring	Geen ervaring	1	<i>"Op dit moment heb ik er geen ervaringen mee in mijn werk"</i>
		Veel ervaringen met meerdere factoren	1	<i>"Veel ervaringen. Jongeren die op jonge leeftijd beginnen met drinken, slechte schoolgang, armoede in het</i>

				<i>gezin en daardoor slechte zorg voor de kinderen"</i>
Weet u de prevalentie van jeugdcriminaliteit in Finland? En zo ja, wat vindt u hiervan? Definitie: jeugdcriminaliteit	Kennis	Nee	2	<i>"Ik ken de statistieken niet precies"</i>
	Mening	Goed	2	<i>"Het is minder als 20 jaar geleden"</i>
		Normaal	1	<i>"Ik denk dat het normaal is. Ze zijn jong dus dan doen ze zulke dingen"</i>
Wat vindt u van het feit dat jeugdigen onder de vijftien jaar niet kunnen worden gestraft en niet kunnen worden vervolgd? Definitie: jeugdcriminaliteit	Mening	Eens	2	<i>"Ik ben politieagent dus ik streef de wet na"</i> <i>"Ik werk in het Anchorteam samen met social workers en ik vind belangrijk dat jongeren andere mogelijkheid hebben"</i>
		Oneens	2	<i>"Sommige ouders en jongeren weten dat de politie hen niet kan straffen dus doen ze bewust dingen"</i> <i>"Het verschilt per situatie. Het ligt eraan hoe vaak ze iets doen"</i>
Om het feit dat deze jeugdigen onder het beschermingsrecht vallen, krijgen zij meestal supervisie en/of hulp van een jeugdzorginstelling. Welke van de twee heeft volgens u meer positieve invloed op de jeugdigen: het jeugdbeschermingsrecht of een straf op basis van het strafrecht? Definitie: jeugdbeschermingsrecht of strafrecht	Mening	Verschilt per persoon en situatie	1	<i>"Het verschilt per persoon en situatie"</i>
		Jeugdbeschermingsrecht	1	<i>"Over het algemeen is het beter dat jongeren hulp krijgen"</i>

Zijn de politie en social workers naar uw mening de autoriteiten die de jeugdigen het beste naar een leven zonder misdaad kunnen leiden? Definitie: autoriteiten politie en social workers	Mening	Nee	2	<i>“Ouders en familieleden zijn de beste personen. Maar soms is de politie ook nodig”</i> <i>“Ouders zijn het meest belangrijk maar politie en social workers kunnen de ouders helpen en met ze samenwerken”</i>
--	--------	-----	---	--

Labelschema interviews social workers

Vraag	Hoofdlabel (dimensie)	Sublabel (indicator)	Aantal	Uitspraak
Wat is uw leeftijd Definitie: algemene informatie social workers	Leeftijd	38 jaar	2	
		47 jaar	1	
		25 jaar	1	
		41 jaar	1	
Wat is uw beroep? Definitie: algemene informatie social workers	Beroep	Mediator	2	
		Pedagogisch medewerker	1	
		Social worker	1	
		Criminal Sanctions Official	1	
Wat zijn de belangrijkste taken in het uitvoeren van uw beroep? Definitie: algemene informatie social workers	Taken	Bemiddelen	2	
		Begeleiden en ondersteunen	2	
		Controleren en ondersteunen	1	
Hoelang bent u werkzaam in dit beroep? Definitie: algemene informatie social workers	Periode werkzaam	11 jaar	2	
		1 jaar	1	
		12 jaar	1	
		17 jaar	1	
Kunt u vijf woorden benoemen die uw beroep het beste omschrijven? Definitie: algemene informatie social workers	Omschrijving beroep	Uitdagend	1	
		Slachtoffer	1	
		Verdachte	1	
		Bemiddelen	2	
		Begeleiding	1	
		Waardevol	1	
		Netwerk	1	
		Misdaad	1	
		Vergeven	1	
		Ondersteunen	1	
		Controle	1	
		Vrijheid	1	
		Respect	1	
		Zorg bieden	1	
		Interessant	2	
		Mensen helpen	1	
		Zinvol	1	
		Anders	1	
Heeft u veel te maken met jeugdcriminaliteit in uw beroep?	Ervaring	Ja	5	

Definitie: algemene informatie social workers				
Met welke vormen van jeugdcriminaliteit heeft u te maken?	Ervaring	Geweld	2	
Definitie: algemene informatie social workers		Inbraak	1	
		Pesten	2	
		Drugsproblemen	1	
		Vandalisme	1	
		Diefstal	1	
		Rijden zonder rijbewijs	1	
		Agressie	1	
		Bedreiging	1	
		Moord	1	
	Wanneer u denkt aan jeugdcriminaliteit, waar denkt u dan als eerste aan?	Gedachten	Zorgen	1
Definitie: jeugdcriminaliteit	Preventie		2	
	Gescheiden families		1	
	Winkelcentra		1	“Jongeren hangen vaak rond bij winkelcentra met vrienden”
	Eenoudergezin		1	
	Normale gezinnen		1	“Jongeren uit normale gezinnen waarin alles goed lijkt maar dit toch niet zo is”
	Slechte toekomst		1	“Als jongeren op een jonge leeftijd al misdaden plegen is dit slecht voor de toekomst”
	Probleemgezinnen		1	“Jongeren uit probleemgezinnen waar bijvoorbeeld ouders en broers of zussen drugs gebruiken”
	Psychosociale problemen		1	
Achtergrond	1			
Welke typen jeugdcriminaliteit kent u?	Kennis	Hangjongeren	1	‘
Definitie: jeugdcriminaliteit		Diefstal	2	
		Geweld	3	
		Drugsmisbruik	3	
		Drankmisbruik	1	
		Inbraak	1	
		Chantage	1	
		Moord	2	
		Verkrachting	1	

Welke factoren kent u die een risico kunnen vormen voor jeugdcriminaliteit? En kunt u uw ervaringen met deze factoren toelichten? Definitie: jeugdcriminaliteit	Kennis	Familie	2		
		Vrienden	2		
		Slechte schoolresultaten	1		
		Verslaving	1		
		Armoede	1		
		Hangplekken	1		
		Gezondheidsproblemen	1		
		Gedragsproblemen	1		
		Mentale problemen	1		
	Ervaring	Geen ervaring	2	“Deze factoren worden binnen mediation niet besproken”	
Familie		1	“Ik heb een jongere begeleid met drugsproblemen. Zijn ouders hadden ook drugsproblemen”		
Meerdere factoren		2	“Ik zie in mijn werk iedere dag jongeren met bovenstaande problemen” “Ieder van mijn cliënten hebben één of meerdere van deze factoren”		
Weet u de prevalentie van jeugdcriminaliteit in Finland? En zo ja, wat vindt u hiervan? Definitie: jeugdcriminaliteit	Kennis	Weinig	3		
		Cijfers in kaart gebracht	1		
		Cijfers beschikbaar op het werk	1		
	Mening	Geen mening	1		
		Goed	3		“De cijfers zijn goed en dalen ieder jaar”
		Verandering	1		“De groep van jongeren die misdaad pleegden was vroeger veel groter maar de misdaden waren kleiner. Nu is de groep kleiner maar de misdaden zijn heftiger”

Labelschema interviews jeugdigen

Vraag	Hoofdlabel (dimensie)	Sublabel (indicator)	Aantal	Uitspraak
Hoe oud ben je? Definitie: algemene informatie jeugdige	Leeftijd	16 jaar	1	
		21 jaar	1	
		20 jaar	1	
Wat zijn je dagelijkse bezigheden? Definitie: algemene informatie jeugdige	Dagelijks leven	Geen werk, geen school	2	<i>"Op dit moment ben ik werkeloos ga daarom een beetje rondhangen met vrienden"</i> <i>"Ik ga nu niet naar school dus meestal ga ik rondhangen met vrienden"</i>
		Sportschool	1	<i>"Ik vind het leuk om naar de sportschool te gaan, ik ga ongeveer vier keer per week".</i>
		Werken	1	<i>"Ik werk iedere dag van 06:00 tot 15:00 als monteur"</i>
Wat vind je hiervan? Definitie: algemene informatie jeugdige	Mening over dagelijks leven	Tevreden	2	<i>"Ik vind het voor nu wel goed"</i> <i>"Ik ben er wel tevreden mee zo"</i>
		Niet tevreden	1	<i>"Ik mis mijn werk, hiervoor was ik ambulance chauffeur"</i>
Kun je vertellen waarom je bij de Criminal Sanctions Agency bent? Definitie: Criminal Sanctions Agency	Uitleg waarom jeugdige hier is	Serieuze geweldpleging	1	<i>"Ik heb een voorwaardelijke gevangenisstraf van één jaar en tien maanden en 30 uur taakstraf voor serieuze geweldpleging en sta die tijd onder supervisie"</i>
		Problemen door alcohol en drugs	1	<i>"Ik had een gevangenisstraf van twee maanden maar ben een maand geleden vrij gekomen, ik ben nu"</i>

				<i> bezig met mijn straf af te ronden</i>
		Rijden onder invloed van alcohol	1	<i>“Ik kreeg een voorwaardelijke straf omdat ik auto reed met alcohol op”</i>
Kun je vertellen wat je hier moet doen? Definitie: Criminal Sanctions Agency	Taken die ze moeten uitvoeren	Praten	3	<i>“Ik krijg supervisie tijdens de onvoorwaardelijke straf, we praten dan over wat er is gebeurt”</i> <i>“Ik kom hier één keer in de twee weken om met de supervisor te praten over wat er gebeurt en hoe het gaat”</i> <i>“Ik kreeg eerst twee keer per week supervisie en nu is het één keer per maand”</i>
Als je denkt aan jeugdcriminaliteit, wat komt er dan in je op? Definitie: jeugdcriminaliteit	Gedachten	Verslaving	1	<i>“Dan denk ik aan verslaving, criminaliteit, diefstal, geweld en afpersing”</i>
		Criminaliteit	1	
		Diefstal	1	
		Geweld	1	
		Afpersing	1	
		Niet normaal	1	<i>“Dat het niet normaal is”</i>
		Iets vreselijks	1	<i>“Als ik denk aan serieuze misdaden denk ik aan iemand die echt iets vreselijks heeft gedaan”</i>
Welke typen jeugdcriminaliteit ken je? Definitie: jeugdcriminaliteit	Kennissen	Alcoholmisbruik	2	
		Drugsmisbruik	2	
		Rijden zonder rijbewijs	1	
		Diefstal	2	
		Auto rijden onder invloed	1	
Wat weet je over de risicofactoren die een risico kunnen vormen voor jeugdcriminaliteit? Definitie: risicofactoren	Kennissen	Rondhangen met vrienden	1	
		Een mes op zak hebben	1	
		Agressie	2	
		Armoede	1	
		Alcohol	2	
		Mentale problemen	1	

		Familie	1	
Kun je ons jou ervaringen met deze factoren vertellen? Definitie: risicofactoren	Ervaring	Vrienden	1	"Ik zie het terug bij mijn vrienden"
		Alcoholmisbruik	1	"Toen ik jong was dronk ik veel alcohol, dit gaf me problemen en daardoor ging ik domme dingen doen"
		Gezin	1	"Toen ik jong was had mijn broer veel problemen"
Wat vind je van de prevalentie van jeugdcriminaliteit in Finland? Definitie: jeugdcriminaliteit	Mening	Veel	1	"Ik ken jongeren die iedere dag iets crimineels doen"
		Niet veel	1	"Niet veel, criminaliteit onder jongeren is overal"
		Het is meer geweest	1	"Het is meer geweest dus het is aan het verlagen"
	Mening cijfers	Klopt wel	1	"In vergelijking met de verhalen die ik hoor klopt het wel"
		Laag	1	"Het lijkt goed want het is niet hoger als 50%"
		Verrassend laag	1	"Het gevangencijfer verrast me"
Ken je het National Prevention Program? En zo ja, wat vind je hier van? Definitie: National Prevention Program	Kennis	Ja	1	
		Nee	1	
		Een beetje	1	
	Ervaring	Goed	2	"Goed want criminaliteit is niet goed, als dit beter helpt om het te voorkomen is het altijd goed" "Het klinkt goed. Wanneer ik denk bij mezelf ga ik ook liever niet in donkere tunnels"
		Het helpt deels	1	"Het helpt misdaden die buiten gebeuren te verminderen maar aan de andere kant, misdaden gebeuren veel binnen in flats waar niemand het kan zien. Dus het helpt deels"

Bijlage 5. Model overeenkomst onderzoeksopdracht

OVEREENKOMST ONDERZOEKSOPDRACHT

STUDENTGEGEVENS	
Naam	• Marieke Holmeijer • Linda Wamelink
Adres	• Marieke: Piasdijk 6 • Linda: De Hare 11A
Postcode/woonplaats	• Marieke: 7475 TD Markelo • Linda: 7121 XG Aalten
Telefoonnummer	• Marieke: 0641743447 • Linda: 0650276061
Mobiel	• Marieke: 0641743447 • Linda: 0650276061
Email	• Marieke: 400684@student.saxion.nl • Linda: 353045@student.saxion.nl
Opleiding	• Sociaal Pedagogische Hulpverlening, studieroute jeugdzorgwerker
(Indien meerdere deelnemende studenten, naam en adresgegevens toevoegen)	
GEGEVENS INSTELLING/ORGANISATIE	
Naam Organisatie + afdeling	• Saxion, Academie Mens en Maatschappij
Eindverantwoordelijke onderzoek	• Ben Bokaeveld (opdrachtgever vanuit Saxion)
Onderzoeksbegeleider + opleiding	• Supervisor in Finland, Lahti: Tuula Hyppönen
Adres	• Saxion: M.H. Tromplaan 28 Lahti: Kirkkokatu 27, 4th floor
Postcode/woonplaats	• Postbus 70.000/7513 AB Enschede • PL 214, 15101 LAHTI
Telefoonnummer	• Saxion: 088 – 0191012 • Tuula Hyppönen:

	358 44 708 0760
Email	• Ben Bokseveld: b.h.bokseveld@saxion.nl • Tuula Hyppönen: Tuula.hypponen@jamk.fi
De organisatie geeft wel/niet* toestemming voor publicatie van het bachelorrapport.	
GEGEVENS ACADEMIE MENS EN MAATSCHAPPIJ	
Naam Organisatie + afdeling	• Saxion, Academie Mens en Maatschappij
Eindverantwoordelijke onderzoek	• Karin Kremer-Baars
Onderzoeksbegeleider + opleiding	• Kathelijne Dullaert, AMM
Adres	• M.H. Tromplaan 28
Postcode/woonplaats	• Postbus 70.000/7513 AB Enschede
Telefoonnummer	• 088-0191048
Email	• k.m.m.dullaert@saxion.nl
GEGEVENS ONDERZOEK	
Onderwerp en achtergrondschets	• Onderwerp: De Finse benadering van de jeugdcriminaliteit ten aanzien van jeugdigen in de leeftijd van 15 t/m 17 jaar. • Er wordt onderzoek gedaan naar hoe de benadering op jeugdcriminaliteit in Finland wordt vormgegeven. Het onderzoek zal worden uitgevoerd in Lehti. In het onderzoek zal vooral naar voren komen hoe verschillende disciplines (politie/justitie, pedagogisch medewerkers, jongeren) over deze benadering denken en welke ervaringen zij hier mee hebben.
Doelstelling/vraagstelling	• Doelstelling korte termijn: Het in kaart brengen van de ervaringen van de Finse benadering omtrent jeugdcriminaliteit. • Doelstelling lange termijn: Op basis van de in kaart gebrachte informatie een aanbeveling schrijven om tot een preventieve aanpak te komen voor jeugdcriminaliteit in Nederland.

Projectomschrijving	- Tijdens het onderzoek zullen er twee theoretische deelvragen worden onderzocht en drie praktische. De theoretische deelvragen gaan over jeugdcriminaliteit en de benadering omtrent jeugdcriminaliteit in Finland. De andere drie deelvragen gaan over ervaringen met betrekking tot de Finse benadering van jeugdcriminaliteit. Verschillende ervaringen worden onderzocht van verschillende disciplines in Lahti. Allereerst zijn dit politie en justitie. Als tweede discipline zijn dit de pedagogisch medewerkers die werkzaam zijn in de jeugdzorg. De laatste discipline zijn de jeugdigen zelf. Belangrijk is dat deze jeugdigen zelf ervaring hebben gehad met criminaliteit. Het is nog niet duidelijk of deze ervaringen middels een enquête of een semi gestructureerd interview verkregen worden. Dit wordt ter zijner tijd duidelijk. - Semi gestructureerd interview: er wordt eerst contact gezocht met de verschillende mensen. Zij krijgen het interview opgestuurd en met enkelen wordt later in gesprek gegaan. - Enquête: middels contact via organisaties (politie, justitiële inrichting) worden er enquêtes gestuurd naar de verschillende disciplines.
Werkwijze	Het onderzoek wordt uitgevoerd in Finland, Lahti. Het onderzoeksplan is op dat moment goedgekeurd. De onderzoeksvraag wordt beantwoord door middel van het beantwoorden van de deelvragen. Enkele deelvragen worden beantwoord door middel van theorie en enkele door middel van personen; hen worden enquêtes opgestuurd en naar aanleiding daarvan wordt er een gesprek aangegaan.
Middelen (bijv. financiën, overlegt(d))	- Persoonlijk contact met Tuula. - Mail- en/of telefonisch (evt. skype) contact met onderzoeksbegeleider vanuit de academie (Intervisie, Kathalijne Dullaart) - Mailcontact met Ben Boksebeid
Tijdsfasering (start-, loop- eindtijd) Let op: dit mag maximaal zeven maanden in	- Onderzoeksplan wordt 10-3-2017 ingeleverd. - Vanaf 25-03-2017 wordt er drie maand gewerkt aan het onderzoek (inclusief

totaal beslaan.	resultaten verwerken).
Beoogde tussenproducten	Onderzoeksplan en bachelor rapport
Producten ter beschikking	n.v.t.
Gaheimhoudingsplicht (bijv. privacy)	n.v.t.

OVERIGE AFSPRAKEN / CONDITIES:

Het onderzoeksplan is gelezen en geaccordeerd door de opdrachtgever.

Overige afspraken en condities, indien van toepassing, kunnen gemaakt worden door opdrachtgever en studenten met betrekking tot onder meer:

- de te leveren aantallen eindrapporten (en de mogelijke extra kosten daarvan) en daarmee samenhangende extra inspanningen, zoals een handzame samenvatting van de rapportage en/of persbericht;
- de presentatie van de onderzoeksresultaten;
- het copyright/auteursrecht. (In de vorm van een zinsnede als: "Het auteursrecht van de eindrapportage / eindproduct berust bij";
- het al dan niet hebben van publicatierecht van een rapport voor Academie M&M dan wel de betrokken organisatie (sluit direct aan bij voorgaande punt);
- het al dan niet gemeenschappelijk dragen van de kosten van een (mogelijke) publicatie;
- door de opdrachtgever te leveren inspanningen m.b.t. bijvoorbeeld het aanleveren van materiaal en informatie of te regelen voorzieningen ten behoeve van het onderzoek;
- afspraken m.b.t. de eindverantwoordelijkheid voor de uitvoering van het onderzoek vanuit AMM. Dit is formeel de manager onderwijsuitvoering, die de verantwoordelijkheid delegeert aan de onderzoeksbegeleider;
- investerings- en betalingscondities: de naar verwachting vereiste financiële investering van de opdrachtgever (en eventuele bijdrage van de opdrachtnemer in de kosten), afspraken over mogelijk meerwerk en over betalingstermijnen/deelfacturen.

VOOR AKKOORD

- Handtekening Eindverantwoordelijke Opleiding

Handtekening Eindverantwoordelijke Instelling

Handtekening Student(en)

Datum en Plaats

09-03-2017, Enschede.

Ho. Hofmeijer

JA

S. Wamelink

S. Wamelink

m. Hofmeijer: *m. Hofmeijer*

Bijlage 6. Evaluatieformulier opdrachtgever

Evaluatieformulier opdrachtgever

Academie Mens en Maatschappij

EVALUATIE ONDERZOEKSOPDRACHT	
STUDENTGEGEVENS	
Naam	Marieke Hofmeijer Linda Wamelink
Onderwerp bacheloronderzoek	Finse benadering op de jeugdcriminaliteit
Opleiding	Sociaal Pedagogisch Hulpverlening, studieroute Jeugdzorg
GEGEVENS INSTELLING/ORGANISATIE	
Naam organisatie + afdeling	Saxion Hogeschool Enschede, AMM
Onderzoeksbegeleider	Ben Bokseveld
Adres	M.H. Tromplaan 28
Postcode/woonplaats	7500 KB Enschede
Telefoonnummer	+31 (0)88-0191012
Email	b.h.h.bokseveld@saxion.nl
Datum	13-06-2017

Hieronder kunt u aangeven wat uw mening is over het bacheloronderzoek.

1. Graag uw mening over het product dat het bacheloronderzoek heeft opgeleverd (aankruisen wat van toepassing is):

	Onvoldoende	Voldoende	Ruim voldoende	Goed
Inhoud (duidelijk, juiste weergave van feiten, voldoende diepgang etc.)				X
Argumentatie (m.n. conclusies en aanbevelingen)				X
Bereiken van de afgesproken doelen				X
Bruikbaarheid voor de organisatie				X
Heeft u aanvullende opmerkingen over de opdracht? (bijvoorbeeld welke nieuwe gezichtspunten heeft het opgeleverd) Vermeld ze dan hieronder:				
Bruikbaarheid hangt af van de nog te maken video, maar op basis van het rapport heb ik daar alle vertrouwen in				

--

2. Graag uw mening over de wijze waarop het bacheloronderzoek tot stand is gekomen:

	Onvoldoende	Voldoende	Ruim voldoende	Goed
Samenwerking tussen studenten (o.a. taakverdeling)				X
Samenwerking studenten vs. Organisatie				X
Zelfstandigheid studenten				X
Effectiviteit van werken van studenten				X
Omgaan met afspraken/planning				X
Communicatie van studenten				X
Afronding van de opdracht door studenten				X
Heeft u aanvullende opmerkingen over de wijze waarop de opdracht tot stand is gekomen? (bijvoorbeeld individuele inbreng in geval van groepen / de mate, waarin de uitvoering binnen de organisatie heeft plaatsgevonden, etc).				
<i>Doordat de studenten zich een groot deel van de tijd in Finland bevonden heb ik niet alle aspecten even goed kunnen waarnemen, maar over wat ik gezien heb ben ik erg te spreken</i>				

Bedankt voor het invullen!

Naam: Ben Bokseveld

Datum: 25 juni 2017

Handtekening

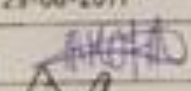
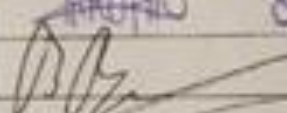

Bijlage 7. Toestemmingsformulier toegangsrechten

Toestemmingsformulier toegangsrechten (publicatie HBO-kennisbank via Post-it)

 ALABAMA Huis en Maatschappij

Met dit formulier geef ik wel/ geen toestemming voor publicatie van het full-text bachelorrapport.

Naam student:	Marieke Hofmeijer Linda Wamelink
Studentnummer:	400684 353045
E-mailadres:	mhofmeijer@outlook.com linda_wamelink@hotmail.com
Titel scriptie:	Beschermen of straffen?
Opleiding:	Sociaal Pedagogische Hulpverlening, studeroute Jeugdzorgwerker
Datum:	23-06-2017
Handtekening student:	
Handtekening instelling:	

TOESTEMMING
☒ Hierbij geef ik toestemming voor publicatie van mijn bachelorrapport in de HBO-kennisbank. Mijn opdrachtgever gaat hiermee akkoord.

TOESTEMMING MET EEN EMBARGOPERIODE
☐ Hierbij geef ik toestemming voor publicatie van mijn bachelorrapport in de HBO-kennisbank na een embargoperiode van ____ maanden. Ook mijn opdrachtgever gaat hiermee akkoord.

GEEN TOESTEMMING
☐ Hierbij geef ik geen toestemming voor publicatie van mijn bachelorrapport vanuit de scriptiedatabank in de HBO-kennisbank. Ten behoeve van archivering van AMM wordt het bachelorrapport geplaatst in Post-it.